RADU CINAMAR

12 zile

o inițiere secretă

în tăramul tainic al zeilor

autorul cărții „VIITOR CU CAP DE MORT"

Radu Cinamar

12 zile – O inițiere secretă

Cuprins

NOTA EDITORULUI

Publicarea volumului Viitor cu cap de mort a pus societatea românească față în față cu o realitate tulburătoare. Într-adevăr, putem spune că lucrarea lui Radu Cinamar a generat în conștiința oamenilor multe semne de întrebare. Unii cititori au căutat să afle ce se ascunde în spatele relatării aproape incredibile a autorului. Pe de altă parte, un ziar central a dedicat două pagini acestui subiect, confirmând parțial diverse elemente prezentate în carte. Ținem să mulțumim pe această cale tuturor celor care ne-au împărtășit din descoperirile lor și, de asemenea, celor care ne-au transmis aprecieri.

În intervalul de timp care a trecut de la publicarea cărții Viitor cu cap de mort, redacția noastră a primit nenumărate telefoane de la cititori, care își exprimau părerea despre subiectul foarte incitant al acestei lucrări. Majoritatea cititorilor au avut o reacție foarte favorabilă, felicitându-ne pentru curajul de a publica o carte de acest gen.

Dincolo de evenimentul marii descoperiri din Munții Bucegi, care este descris în ultimul capitol al cărții, trebuie să remarcăm însă faptul că Radu Cinamar ne-a oferit o adevărată mină de informații ezoterice care ne pot ghida mai bine, mai clar și într-un mod autentic viața noastră de zi cu zi. Aceste elemente foarte importante sunt redate de autor atât de direct și de tranșant și ele au avut un impact așa mare asupra cititorilor, încât am constatat cu bucurie că lucrarea a devenit foarte repede un best-seller în domeniu. Am fost întrebat de foarte multe persoane dacă îl cunosc pe autorul cărții și dacă cele prezentate în ea sunt adevărate. Mi-au fost aduse multe confirmări în legătură cu elementele descrise în carte. Una dintre surprinzătoarele dovezi a fost cuprinsă în articolul semnat de Adina Mutăr în ziarul „Ziarul”, apărut în data de 7 februarie 2005, din care selectez mai jos unele fragmente:

Cabinetul 1 înființase o unitate pentru studierea fenomenelor paranormale și pentru antrenarea „soldaților para” în Munții Buzăului. Cabinetul 2 era invidios. Așa a luat ființă, din ordinul Elenei Ceaușescu, o unitate de „paranormali”, care a primit de la tovarășa misiuni dintre cele mai diverse, inclusiv de căutare a comorilor legendare. În primul rând, oamenii Elenei i-au spionat pe „soldații para” ai gen. Ilie

Ceaușescu. Apoi, căpătând anumite „abilități”, au fost lansați în căutarea tezaurelor străvechi ascunse în misterioasele grote din Carpați, în special din Bucegi, unde se spunea că există o galerie uriașă ticsită cu aur.

DEPARTAMENTUL ZERO AL SECURITĂȚII

La sfârșitul anului trecut, a apărut o carte stranie, intitulată Viitor cu cap de mort, de Radu Cinamar, care face referire la niște descoperiri senzaționale ale Departamentului Zero al Securității, un departament cu multe zerouri, ceea ce însemna că era foarte foarte secret. Acesta ar fi fost înființat în 1968, din ordinul lui Nicolae Ceaușescu, pentru descoperirea, educarea și dezvoltarea unor subiecți umani care aveau capacități neobișnuite, după exemplul SUA, URSS și China, țări foarte avansate în domeniu. Cum la vremea aceea Ceaușescu nu se avea bine cu rușii, refuzând Moscovei sprijin în ceea ce s-a numit „Primăvara de la Praga”, s-ar fi semnat, conform autorului cărții, un protocol cu China, protocol ce prevedea ca un anume dr. Xien, maestru în parapsihologic, să organizeze și să supervizeze activitatea acestui departament ultrasecret timp de 15 ani, iar România se obliga să acorde burse de studii la 100 de studenți chinezi pe aceeași perioadă de timp. Autorul localizează bazele acestui Departament Zero, una în „apropiere de orașul B”, iar alta în Munții Retezat și amintește de câteva misiuni semnificative, încadrate ca „evenimente K”, cum ar fi disparițiile de persoane din Munții Buzăului - fapt petrecut în 1981 - pe care le-am relatat și noi într-un număr trecut din Ziarul. Se mai amintește și de un sistem de detectare a „frecvenței de vibrație proprie fiecărei persoane, obiect sau fenomen bazat pe principiul rezonanței”. De fapt, un aparat inventat de Carol Przybilla și intrat sub „protecția” absolută a „securității” Elenei Ceaușescu.

MEN IN BLACK ÎN BOZIORU

Pornind de la aceste date concrete, dezvăluite și de alte persoane implicate la vremea respectivă în astfel de activități, descoperim că „evenimentele K” ale misteriosului Departament Zero al Securității se confundă cu activitățile acelei unități de paranormali a Armatei, cu baza în Munții Buzăului, subordonată generalului Ilie Ceaușescu. Cercetătorul Vasile Rudan, specialist în percepție extrasenzorială, a lucrat sub contract strict pentru această unitate. A condus experimente extrasenzoriale cu copii superdotați, iar rapoartele, fotografiile și negativele, precum și filmele erau predate unității respective. Nu avea voie să oprească nimic. (...)

CABINETUL 2 SPIONEAZĂ

L-am contactat pe gen. Nicolae Pleșiță și l-am întrebat de Departamentul Zero al Securității și de preocupările paranormale ale acestuia. „N-am auzit de așa ceva. De cei ai Armatei am auzit, dar la Securitate, nu. Însă Elena Ceaușescu se ocupa cu chestii din astea, în cadrul Consiliului Național pentru Știință și Tehnică, a cărei președintă era. Iar prim vicepreședinte era Ion Ursu. În CNST era un departament care avea în plan cercetarea unor astfel de fenomene și experimentarea lor.” (...)

„Săpând” mai departe, am aflat de la un colonel în rezervă care a lucrat în DSS că, într-adevăr, în cadrul CNST existau oameni care aveau în program „monitorizarea cercetărilor din sfera paranormalului, rapoartele lor fiind sub Cod Zero, ajungând la Elena Ceaușescu. Ea le distribuia apoi la trei subordonați. Doi dintre aceștia lucrau în cadrul DSS. La unul ajungeau zonele cu zăcăminte strategice - uraniu, petrol - descoperite prin percepție extrasenzorială, iar la celălalt ajungeau anumite invenții, de care se ocupa apoi Institutul de Tehnologie Avansată. Al treilea se ocupa de cele de interes personal al tovarășei”. Cu alte cuvinte, paranormalii lui Ceaușescu munceau, iar cei ai Cabinetului 2 îi spionau și le furau rapoartele. (...)

LEGENDELE PELEȘULUI

Elena Ceaușescu a aflat de comorile din Bucegi datorită reginei Elisabeta - Carmen Sylva care, în „Poveștile Peleșului”, strânsese o mulțime de relatări de la localnici și ciobani despre fabuloasele tezaure ascunse în „inima” muntelui. În „Cetatea Babei” se povestește despre o misterioasă cetate subterană în care se află depozitate cantități enorme de aur. Se pare că nici regele Carol I nu a ales întâmplător locul de amplasare a Castelului Peleș - inaugurat în 1883 - în Bucegi, existând multe publicații străine care semnalau ciudatul ansamblu de sculpturi megalitice în stânca Sfinx - Babele și peșterile străjuite de schituri. Preoții, deținători și păzitori de secrete privind tezaurele lăsate moștenire din moși-strămoși, construiseră o adevărată rețea de schituri ca niște forturi de pază. (...)

GROTA SACRĂ DIN BUCEGI

În primul rând se monitorizau publicațiile care făceau referiri la grote și tezaure. În studiul „Dacia Hiperboreană”, publicat la Paris în 1936, republicat în Franța și Italia în anii '80, când a făcut mare vâlvă, Vasile Lovinescu afirma că „muntele Om este traversat de o grotă imensă care este una dintre cele mai mari din lume, în sensul că nu i s-a dat de capăt, fiind exploatată doar pe vreo 20 de kilometri”. Cine o exploatase și în ce scop nu se preciza. Între 1966 -1968, arhitectul peruan Daniel Ruzo a venit în România pentru a cerceta Sfinxul (denumire cu care nu era de acord), pe care îl văzuse pe o carte poștală. El a fost însoțit de o echipă de români care a realizat cu această ocazie un film pentru Studioul Alexandru Sania, „Mistere în Piatră”. Ruzo observase că Sfinxul semăna cu chipul principal dintr-un ansamblu sculptat într-o stâncă de pe podișul Marcahuasi, Peru, denumit „Monumentul Omenirii”. De fapt, nici Sfinxul nu reprezintă doar un singur chip, după cum observa arheologul peruan, fiind înconjurat de alte chipuri umane, din rase diferite, precum și de capul unui câine. Din lunga sa experiență, Daniel Ruzo trage

concluzia că acel câine are rolul de păzitor al unei comori și că „trebuie să existe și o Peșteră a Tezaurului” în apropierea acestui magnific monument al Omului.

ÎN PRAGUL NEMURIRII

O altă cercetătoare care a efectuat un amplu studiu asupra masivului Bucegi - studiu care a ajuns pe biroul Cabinetului 2-a fost Cristina Pănculescu. Conform teoriei ei, dezvoltată pe larg în cartea „OZN - Universuri Paralele”, de col. Dr. Emil Străinu, în Bucegi, în apropierea Vârfului Omu, se află un centru energetic- informațional natural al Terrei, semnalat de toate tradițiile civilizațiilor antice. Cristina Pănculescu a remarcat, printr-o serie de analize ale mostrelor de rocă și electronografie, o serie de proprietăți cu totul speciale ale acestui Stâlp al Cerului - Arborele Vieții, identificat cu Vârful Ocolit. În final, demonstra că Centrul reprezintă un loc geometric de conexiune cosmică, o poartă de ieșire din universul terestru, cu o activitate energetică măsurabilă, ce se manifestă ciclic, constatând că din 1986 intensitatea centrului a depășit pragul de latență. Centrul era cunoscut și pe vremea dacilor, aflându-se pe muntele sfânt Kogayon. „Chemați de Sfinx, dacii știau a se face nemuritori”, concluziona studiul, terminat în 1988 și înaintat către CC. al P.C.R., de unde, pe căi misterioase, a ajuns pe biroul „oamenilor” tovarășei. Și poate că aceasta a cochetat cu ideea nemuririi, ca mulți suverani ai istoriei, care aveau turma lor de alchimiști ce trebuia să găsească Piatra Filozofală, cu ajutorul căreia se obținea elixirul vieții și se putea transforma orice metal în aur. Elena Ceaușescu era o „colecționară” de tot felul de practici de întinerire și revigorare apărute la noi sau la alții. Dar evenimentele din decembrie '89 băteau la ușă și nu mai era timp pentru incursiuni în alte subterane decât cele ale puterii. Cu siguranță însă, pe vremea ei, aceste teorii erau studiate mult mai asiduu, deși în mare secret, decât astăzi, când se fac

publice, dar autoritățile nu dau semne că ar fi interesate. Cât despre tezaurul fabulos din subteranele Bucegiului, el nu a fost găsit pentru că nu s-a găsit Poarta Comorii, care ar fi dus la marea galerie ticsită cu aur. Deși în cartea Viitor cu cap de mort se afirmă că această mare galerie a fost descoperită prin sateliții NASA și că acolo există un tezaur de nepreţuit pentru istoria omenirii. Dar poate că autorul a grăbit puțin lucrurile. (...)

POARTA COMORII

Oamenii Elenei Ceaușescu erau bine orientați. Unul dintre cei mai fervenți cercetători ai geografiei sacre a României, Dan Corneliu Brăneanu, care a publicat numeroase articole despre centrul sacerdotal din Bucegi, confirmă că în inima muntelui există o rețea de galerii subterane care este posibil să unească mai multe peșteri și să aibă galerii de legătură cu alte centre sacre din lume. A studiat și cartea lui Daniel Ruzo, „La historia fantastica de un descubrimiento”, publicată de Editura Diana, din Mexic, despre călătoria acestuia „prin munții cei sfinți” ai României, ce păstrează amintiri despre civilizația de dinainte de Potop. Ruzo a rămas fascinat de multitudinea reprezentărilor sacre de pe stâncile ce străjuiesc drumul către Omul, „sculpturi străvechi, anterioare Potopului, erodate de vechime”, care înfățișează sacerdoți și lei, paznici ai tezaurelor. „Am studiat multe centre sacre protoistorice în lume, dar aici, în Carpați, am găsit Poarta Comorii”, scria Daniel Ruzo. Despre ce comoară poate fi vorba? Ne lămurește Dan Corneliu Brăneanu: „Nu este vorba numai de o comoară materială, ci de una în special spirituală, care să transmită informații de la un ciclu la altul al civilizațiilor care s-au dezvoltat pe Terra din timpuri ancestrale. Lobsang Rampa a lansat ideea unui depozit inițiatic subteran în munții Tibetului, von Danniken situa un altul în munții Ecuadorului, iar Daniel Ruzo a simțit că triada sacră se închide în Bucegi, dacă nu cumva aici începe, dat fiind cuvântul OM, de o importanță spirituală deosebită, regăsit în multe toponime doar la noi în țară”.

...LA PIATRA TRĂZNITĂ

Corneliu Brăneanu, după multe cercetări, inclusiv prin mijloace radiesteziste, presupune că o poartă de intrare în rețeaua subterană de sub Omu ar putea fi pe Valea Obârșiei Ialomiței, într-un loc dominat de o stâncă numită „Biserica Trăznită” sau „Piatra Trăznită”, ce se termină brusc, cu un perete vertical, ca un zid de sprijin. La baza acestui perete se găsesc stânci sfărâmate, rezultate, probabil, din excavarea unui culoar de intrare în rețeaua subterană (care unește mai multe peșteri din Bucegi), făcut cu peste 40.000 de ani în urmă (datarea a fost făcută prin mijloace radiesteziste), care acoperă intrarea. Figurile remarcate de Ruzo în timpul ascensiunii către Omu ar putea marca verticala pe care se află, la o adâncime de 12 metri, această poartă.

Mă folosesc de această cale pentru a-i informa pe cititorii noștri că, personal, nu îl cunosc pe domnul Radu Cinamar. Nu dețin nici un fel de date, informații sau referințe despre persoana dumnealui și orice tentativă din partea mea în această direcție a rămas fără nici un rezultat. Materialul cărții a fost primit prin intermediul poștei electronice și toate celelalte aranjamente au fost făcute, la rugămintea fermă a autorului, pe aceeași cale. După unele ezitări datorate formei neobișnuite de colaborare, am acceptat totuși materialul pentru publicare, deoarece am considerat că valorarea lui este excepțională pentru poporul român. Aceeași metodă a fost utilizată de autor și în cazul volumului de față, care după cum se va vedea este chiar mai șocant decât cel precedent. Domnul Radu Cinamar este o persoană foarte ocultată și îi înțeleg perfect motivațiile, care decurg în mod direct din elementele pe care le-a prezentat în cărțile sale. Totuși, nutresc o vie speranță că voi avea posibilitatea să-l cunosc într-un viitor nu prea îndepărtat și nu mă îndoiesc că aceasta este și dorința majorității cititorilor săi.

12 ZILE - O inițiere secretă în tărâmul tainic al zeilor reușește să bulverseze aproape în totalitate concepțiile noastre despre viață și despre universul în care trăim. Deși clar expuse, noțiunile și evenimentele din carte șochează atât de mult

mentalitatea noastră, încât sunt nevoit să accept că poate cu toții avem nevoie de o reevaluare profundă a modului în care gândim și trăim.

EDITORUL

CUVÂNT ÎNAINTE

Dacă evenimentele uluitoare la care am luat parte în ultimii doi ani s-ar fi limitat doar la extraordinara descoperire din Munții Bucegi, pe care am relatat-o în volumul anterior (Viitor cu cap de mort), probabil că nu aș mai fi avut motive întemeiate să scriu o nouă carte. Nici chiar Marea Expediție pe care Cezar a condus-o prin enigmaticele și uriașele tuneluri subpământene, pornind din Sala Proiecțiilor, nu ar fi constituit un impuls destul de puternic pentru a mă determina să prezint elementele ei principale. Aceasta din două motive: pe de o parte, datorită faptului că la ora actuală aceste aspecte reprezintă cel mai mare secret de stat al României. Așa cum am anticipat, după ce a revenit în țară, Cezar și-a ținut promisiunea de a-mi relata cele mai importante evenimente și descoperiri ale expediției în care el s-a aventurat împreună cu un comando de elită format din 15 militari foarte bine pregătiți. Expediția a marcat poate cea mai temerară și fascinantă explorare din istoria omenirii.

Deși nu cunosc în amănunt toate aspectele ei, totuși pot spune că am o viziune generală pertinentă asupra realităților uimitoare pe care le-am aflat din povestirea lui Cezar. M-am întâlnit cu el la sfârșitul lunii octombrie (2004), după un an de la plecarea în expediție. Climatul politic era „fierbinte”, aceea fiind chiar perioada critică înainte de alegeri. După câte am înțeles, raportul lui Cezar a durat 5 zile, fiind audiat de o comisie specială româno-americană. Este chiar posibil ca anumiți factori politici să fi fost radical influențați de noile descoperiri și dovezi care au fost aduse. Am aflat că membrii comisiei de audiere au fost atât de bulversați de datele raportului și de dovezile care le-au fost prezentate, încât ore în

șir ei nu au fost capabili să ia vreo hotărâre și nici să transmită în mod coerent informațiile la vârf de stat. Întregul lor sistem de valori a fost atunci complet răsturnat și nu se întrezăreau alte puncte de sprijin care să le susțină vechile concepții. Poate tocmai de aceea s-a ajuns la concluzia că era necesară o modificare radicală a sistemului și a influențelor oculte în țară.

Este uimitor cum lanțul de evenimente care a început cu marea descoperire din Munții Bucegi și a continuat cu expediția de amploare prin tunelurile subpământene a modificat aproape integral atât gândirea, cât și destinul unor oameni. Printre aceștia mă număr și eu, care am fost nevoit să mă adaptez cu rapiditate la o transformare de proporții în existența mea. Această transformare a implicat mai ales ființa mea interioară. Universul ocult în care Cezar m-a inițiat gradat și faptul că m-am convins personal de unele aspecte uluitoare ale vieții fizice și subtile, m-au determinat în ultima perioadă să abordez cu foarte mare interes lucrările de specialitate și să-mi îmbogățesc astfel cunoștințele în această direcție, care sunt aproape cu desăvârșire ignorate de cei mai mulți oameni.

Am constatat însă că este foarte dificil să descriu într-un mod credibil unele situații și evenimente care, în concepția obișnuită, frizează absurdul și ideile științifice materialiste actuale. De altfel, acesta reprezintă cel de-al doilea motiv pentru clare nu voi descrie Marea Expediție româno-americană. Pe lângă faptul că Cezar nu este de acord să scriu despre aceasta, sunt și eu de părere că e foarte puțin probabil ca relatarea ineditei călătorii să impacteze la modul real conștiința oamenilor. Desigur, aceasta ar fi o situație temporară, deoarece succesiunea evenimentelor la nivel mondial, mai ales în această perioadă critică a omenirii, este imprevizibilă și adeseori șocantă; aceasta poate să determine ca, un aspect care a fost bagatelizat la un moment dat, să fie reconsiderat la adevărata lui valoare imediat după aceea. La o analiză atentă remarcăm faptul că tot ceea ce se petrece în lume urmează un fir călăuzitor a cărui lumină strălucitoare este întrevăzută deja de unele ființe umane, care pot să o recunoască printre multe alte posibilități. Ne putem deci aștepta la o rapidă și uluitoare transformare în conștiința oamenilor și abia atunci elementele Marii Expediții, care a pornit din Munții Bucegi, vor fi apreciate și mai ales înțelese la justa lor valoare. Aceasta e situația atunci când ea este raportată la masele mari de oameni.

În particular însă Cezar mi-a dezvăluit că există deja câteva grupuri care urmăresc să construiască un fel de bază informațională și chiar practică pentru ca asimilarea dezvăluirilor din Marea Expediție să fie relativ ușoară pentru celelalte ființe umane. În același timp, el m-a informat că există, de asemenea, și alte grupuri de interese care vor să preia controlul decizional la cel mai înalt nivel al securității naționale, mai ales în ceea ce privește locația din Bucegi. Cezar nu s-a mai întâlnit cu senior Massini, dar a aflat că acesta, însoțit de alte două „eminențe cenușii" ale masoneriei mondiale, a avut mai multe contacte și discuții semnificative pe această temă cu anumite personalități politice din România și mai ales din Statele Unite ale Americii.

În una dintre discuțiile pe care le-am avut cu el după o despărțire de mai bine de un an de zile, Cezar mi-a mărturisit printre altele că atât el, cât și generalul Obadea resimt deja anumite presiuni în această direcție. Din acest punct de vedere, în ciuda factorilor pozitivi pe care i-a implicat marea descoperire și expediția care a fost efectuată, „lupta dintre bine și rău" pare să se fi întețit și mai mult. Urzeala acestor aspecte este însă foarte complicată și conține elemente ultrasecrete, pe care deși le cunosc în mare parte din discuția pe care am avut-o cu Cezar, nu-mi este totuși îngăduit să le destăinui în acest moment. Sunt însă absolut convins că va veni un timp al „marilor dezvăluiri" și, după unele semnale care deja există, se pare că acest viitor nu este prea îndepărtat.

Uneori, pentru a permite o desfășurare armonioasă și coerentă a evenimentelor, este important ca lucrurile să nu fie „forțate", chiar dacă acest lucru este cu putință și chiar dacă, aparent, intenția unei astfel de acțiuni este profund benefică. La urma urmelor, realitatea pe care o trăim cu toții la nivel microcosmic nu reprezintă altceva decât o reflectare a legilor universale, care acționează la nivel macrocosmic. Modificările și transformările care intervin în lumea noastră trebuie să aibă un sens profund și să fie aplicate cu înțelepciune, pentru a nu crea distorsiuni sau „ruperi" de ritm.

Situația actuală a poporului român și a întregii omeniri se poate asemăna cu situația unui bolnav de cancer. Boala este grea, dar ea poate să fie vindecată. Nu este o simplă răceală, care poate fi tratată imediat. În cazul unui om bolnav de cancer, pentru a nu intra în metastază el trebuie să acționeze cu

precizie și în mod inteligent. Dacă, de exemplu, în marea lui dorință de a se vindeca, bolnavul de cancer află despre un tratament miraculos și îl aplică de îndată, fără discernământ, atunci este foarte posibil ca trupul lui să cedeze deoarece nu este încă suficient pregătit pentru a primi influxul energiei vindecătoare. Prin urmare, mai întâi sunt necesare câteva etape pregătitoare de purificare și abia mai apoi se poate aplica tratamentul decisiv, care va conduce la însănătoșirea completă.

La fel, conștiința maselor, viciată de situațiile grele și foarte complexe ale societății moderne, nu are totdeauna nivelul necesar pentru a asimila așa cum trebuie unele informații și cunoștințe, care ar putea chiar să determine o „închidere” a receptivității sale sau o reacție de recul. Tocmai de aceea, este bine să așteptăm momentul potrivit pentru a face dezvăluirile șocante pe care Cezar mi le-a împărtășit, mai ales pentru faptul că ele vizează atât întreaga țară, cât și omenirea în ansamblul ei. Cu alte cuvinte, aceasta este o problemă de impact general, amplă și cu o mare forță de penetrare în conștiința maselor dacă acestea sunt pregătite să o primească.

La nivel individual situația este însă mult mai simplă. Atunci când evenimentele la care participăm iau o turnură spectaculoasă, simțim în mod intuitiv că „destinul” ne pregătește pentru ceva anume. Atunci, aproape fără voia noastră, suntem implicați în anumite conjuncturi care practic ne obligă să ne adaptăm „din mers” la noul curs al evenimentelor, menținându-ne totodată un viu interes și o intensă aspirație pentru a cunoaște mai multe lucruri și pentru a acționa într-un mod mai eficient. Aceasta este chiar situația în care eu însumi mă aflu în perioada actuală. Nu cunosc decât în parte forțele subtile care sunt implicate aici și motivele ascunse ale acțiunii lor, dar simt cu multă convingere că ele mă ghidează pas cu pas către un țel bine definit din viitor. Ceea ce pot să afirm cu tărie este uluitoarea intensitate cu care am trăit evenimentele pe care le voi descrie în această carte și, de asemenea, faptul că ele mi-au transformat în mod fundamental întreaga ființă. Aproape sunt tentat să cred că întâlnirile și discuțiile mele cu Cezar, explicațiile inițiatice pe care el mi le-a oferit, chiar prezența mea la locul marii descoperiri din Munții Bucegi și aflarea elementelor principale ale expediției pe care el a condus-o, nu au constituit la urma urmelor decât un fel de „antecameră”, o pregătire absolut necesară pentru ceea ce

aveam să trăiesc ulterior. Faptele sunt perfect corelate și intuiesc că fiecare acțiune se găsește integrată într-un imens ansamblu cauzal care se îndreaptă spre o anumită țintă cu precizia unui cronometru.

Evenimentele cu care m-am confruntat au depășit cu mult chiar și „iluzia” pe care o trăim în timpul unui vis. Mărturisesc faptul că pe tot parcursul acestor evenimente, care au avut loc într-o perioadă de aproximativ două săptămâni, starea de totală uluire aproape că nu m-a părăsit nici o clipă. Pot chiar să afirm că ea a constituit „motorul” care a declanșat în ființa mea o transformare fundamentală, a cărei natură profund spirituală face cu atât mai dificilă descrierea ei în termeni preciși și elocvenți. Sunt conștient de faptul că prezentarea acestor evenimente va însemna pentru mulți cititori un mare semn de întrebare; poate că ei o vor considera ca fiind chiar o relatare fantastică. Ce pot răspunde într-o astfel de situație, decât că fiecare simte și consideră așa cum îi dictează inima și sufletul? În ceea ce mă privește, liber și purificat acum de „ceața” multor aspecte și realități pe care cu puțin timp înainte nu numai că nu le înțelegeam, dar nici măcar nu le bănuiam existența, simt și trăiesc cu intensitate fiecare clipă și intuiesc un sens mult mai profund al vieții mele.

Înaintea tuturor celor care, citind această carte, se vor îndoi de veridicitatea ei, eu însumi am fost cel care am trăit de multe ori impulsul îndoielii și al uluirii fără margini, care adeseori m-a făcut să mă întreb dacă visez sau dacă trăiesc totul în realitatea fizică. Dincolo însă de aceste „șocuri” mentale, pe care într-o anumită măsură sunt sigur că și cititorul le va resimți, am fost ajutat să discern realitatea de fantezie și adevărul de iluzie. Mai mult decât atât, am fost ghidat astfel încât aceste revelații să devină convingeri foarte profunde în conștiința mea, iar baza care a susținut acest proces esențial a fost o amplă transformare de natură energetică ce a avut loc în propria mea ființă.

Aș putea să aseamăn acest „miracol” cu situația în care un om a postit mai multe zile fără să mănânce absolut nimic, bând doar apă. Aceasta ar fi, prin analogie, starea generală a omului obișnuit, care își trăiește existența într-un mod aproape larvar,

de multe ori fără nici măcar să bănuiască imensele capacități potențiale la care, dacă vrea, poate să aibă acces aproape imediat. Firește, la sfârșitul postului omul este slăbit, fără puteri; cu toate acestea, păstrând termenii analogiei noastre, el nici măcar nu realizează situația în care se află, gândind că aceea este starea lui naturală. Îndată ce începe să mănânce, el constată însă cu mare bucurie și cu uluire cum în întreaga lui ființă se revarsă fluxuri puternice de energie, care îi insuflă viață, forță, putere de acțiune, inspirație, voință, fericire și încă multe alte sentimente și percepții de care el aproape că nu era conștient înainte. Viața anostă, adeseori insipidă sau limitată la țeluri banale și meschine dispare atunci ca prin farmec. Acesta este „miracolul” pe care îl realizează profunzimile energetice ale ființei noastre.

Acum sunt în măsură să înțeleg mai bine, deși încă parțial, starea de conștiință și condiția energetică subtilă a lui Cezar Brad, deoarece eu însumi trăiesc în prezent o „altfel” de viață, mult mai bogată și mai efervescentă decât cea pe care am avut-o până în prezent. Înainte de a redacta această carte, i-am povestit lui Cezar evenimentele uluitoare prin care am trecut. În felul lui inimitabil, plin de calm și înțelegere, el s-a bucurat în mod sincer și totodată mi-a oferit unele sfaturi prețioase care să mă ajute să evoluez cu rapiditate. Simțeam că este foarte mulțumit văzând că alegerea și eforturile lui în ceea ce mă privește nu au fost zadarnice.

Nu cred că există persoană care să nu-și dorească să fie fericită și care să nu vrea să cunoască tainele universului. Apare însă întrebarea fundamentală: cum se poate realiza aceasta? Din câte știu, există multe căi, dar toate au în comun același element și anume faptul că avem de-a face cu un proces al devenirii, care are loc în timp. Poate că acesta este și motivul principal pentru care mulți oameni renunță la calea spirituală a cunoașterii chiar înainte de a realiza o veritabilă transformare lăuntrică a ființei lor; îi sperie efortul, ideea de a fi perseverenți. În cazul meu, procesul transformării a fost extrem de accelerat și a durat doar douăsprezece zile. Probabil că, dacă ar fi durat mai mult, mintea mea ar fi găsit anumite căi „subversive” de a atenua șocul evenimentelor uluitoare cu care m-am confruntat și atunci m-aș fi blocat la un anumit nivel inferior de înțelegere; cine știe cât timp ar fi trebuit să rămân acolo până să realizez următorul pas?!

Descrierea sublimei perioade de douăsprezece zile din viața mea constituie chiar subiectul cărții de față. Dacă ar fi să raportez acele zile la timpul meu subiectiv, aș spune că, de fapt, am trăit mai mulți ani, dar într-un mod foarte condensat, într-o dimensiune complexă a ființei mele. Pentru a înțelege acea dimensiune, destinul a făcut să întâlnesc câteva ființe, nu neapărat umane, care mi-au jalonat cu precizie traseul până la tulburătoarea întâlnire cu Machandi. Acela a constituit, fără îndoială, punctul de inflexiune al existenței mele. Nimic, pornind de la acel moment înainte nu a mai fost ca în trecut. O altă lume, un alt univers...

Nu sunt decât câteva luni de la evenimentele pe care le-am trăit atunci cu mare intensitate, dar cu toate acestea vibrația lor caracteristică nu m-a părăsit nici un moment. De aceea, am decis să le fac cunoscute pe această cale, în măsura în care ele vor reuși să trezească interesul cititorului. Există o cauză și un sens în orice aspect al vieții noastre. Poate că în acest imens angrenaj, relatarea evenimentelor următoare va fi precum o rotiță miraculoasă care este în măsură să declanșeze profunda transformare spirituală din ființa noastră. În tot acest demers, fundamentală este pătrunderea în inima subtilă...

RADU CINAMAR

Capitolul I

OMUL UITAT DE TIMP

La câteva săptămâni după ce cartea Viitor cu cap de mort a fost publicată, am fost sunat de editorul meu într-o problemă mai puțin obișnuită. Convenisem cu el ca acest mod de contactare să fie folosit doar în situații de forță majoră. Dat fiind specificul elementelor pe care le-am prezentat în carte, era de așteptat să mă confrunt cu felurite tipuri de reacții din partea cititorilor sau ale anumitor organisme de stat, astfel încât l-am rugat pe editor să se ocupe el de „corespondență" și mie să-mi semnaleze doar situațiile cele mai importante. Nu bănuiam că acea discuție la telefon avea să dea o turnură pe cât de rapidă, pe atât de incredibilă vieții mele.

Puțin stânjenit, directorul editurii mi-a explicat că de mai multe zile primea în mod regulat apeluri pe mobilul său de la un bărbat care nu dorea altceva decât să mă contacteze personal într-o problemă foarte importantă.

- Nu mi-a oferit alte amănunte și nici nu a vrut să se prezinte, mi-a explicat editorul. L-am refuzat politicos de mai multe ori, sub diferite pretexte, pentru că omul se adresa într-un mod foarte manierat. În cele din urmă, am fost nevoit să retez ferm discuția, pentru că cereri de acest gen au fost cu zecile.

În acel caz lucrurile nu aveau totuși să se oprească atât de simplu. Editorul mi-a relatat că doar la două-trei zile după aceea a fost din nou sunat de persoana respectivă, al cărei ton de adresare era atunci mult mai ferm, dar totuși politicos. Se pare că impactul energetic al acelei discuții l-a impresionat pe editor cu mult mai mult decât în alte cazuri, pentru că începuse să se întrebe dacă nu ar fi oportun totuși să realizeze intermedierea dintre acea persoană și mine. Elementul decisiv care a contribuit la hotărârea lui a fost mențiunea specială pe care bărbatul a făcut-o în finalul cererii sale: el a spus că, de fapt, cel care solicita cu atâta insistență întâlnirea cu mine era un lama tibetan.

Auzind acest lucru, eu însumi am fost surprins și am devenit brusc atent. I-am pus câteva întrebări editorului cu privire la identitatea persoanei cu care a vorbit, dar mi-a răspuns că aceasta nu a vrut să dea nici un nume și nici un detaliu, explicând că situația era foarte specială. Tocmai de aceea, persoana respectivă a solicitat multă înțelegere, dar a accentuat încă o dată că este foarte important să ia legătura cu mine. În cele din urmă, editorul a acceptat să mă informeze în legătură cu această situație, fără totuși să promită că eu voi fi de acord cu întâlnirea.

- Mi-a lăsat un număr de mobil, în cazul în care vă veți hotărî să acceptați. Evident, din câte îmi dau seama este un număr de cartelă, deci nu ne poate furniza vreo informație utilă.

I-am mulțumit editorului, spunându-i că a procedat corect. Devenisem curios, deoarece situația mi se părea inedită. Nu mai cunoscusem până atunci un lama tibetan și cu atât mai mult mă întrebam ce anume l-ar fi interesat pe acesta în legătură cu mine. Fără să mai aștept, impulsionat parcă de o forță nevăzută și simțind o ciudată emoție lăuntrică, am sunat de la un telefon public la numărul pe care mi-l notasem. După câteva apeluri mi-a răspuns o voce plăcută de bărbat, care avea un ușor accent ardelenesc. M-am recomandat și am precizat că sunt dispus să port o discuție, dacă mi se precizează mai întâi scopul ei.

- Ceea ce vă pot spune deocamdată este că nu vom vorbi la telefon, mi-a răspuns bărbatul. Am fost rugat, la rândul meu, să mediez o întâlnire cu dumneavoastră și vreau să insist în mod deosebit asupra caracterului ei secret. Mi s-a transmis că este vorba despre un lama tibetan care dorește să-mi vorbească, am cerut eu mai multe lămuriri. Este adevărat și dacă sunteți de acord, atunci vă pot indica chiar acum adresa, a evitat el în mod elegant orice alte explicații.

Am stabilit ca întâlnirea să aibă loc peste două zile. Mărturisesc că în acel interval de timp am devenit din ce în ce mai nerăbdător și interesat de motivul întrevederii. Aura de mister a personajului cu care am vorbit și care a evitat să se prezinte, importanța deosebită pe care acesta o acorda întâlnirii, faptul că urma să discut cu un lama tibetan fără să cunosc însă motivul discuției, toate acestea au creat în mine o stare de surescitare la fel ca cea pe care o trăiam atunci când

urma să am o nouă întrevedere cu Cezar. Într-un fel, curiozitatea și nerăbdarea mea erau legitime; deși bănuiam că totul era corelat cu marea descoperire din Munții Bucegi (*vezi capitolul 5 din Viitor cu cap de mort de Radu Cinamar - nota ed.*), totuși nu reușeam să-mi dau seama care ar fi putut fi conexiunea cu un lama tibetan.

Nedumerirea mea era alimentată și de faptul că Cezar nu îmi relatase despre nici un tibetan care să cunoască tunelul de legătură subpământeană către podișul Tibet. În prima parte a expediției, care a vizat înaintarea prin ramificația spre Egipt și apoi prin aceea spre Tibet, au fost descoperite lucruri incredibile pentru sistemul de credințe și valori al societății moderne (aspecte care, așa după cum am spus, nu-mi este îngăduit să le prezint deocamdată), dar nu au fost întâlnite ființe umane. Am aflat de la Cezar că în zona Tibetului, pornind din tunelul care conducea acolo, se forma o ramificație spre suprafață, care era însă complet blocată. Studiile topometrice au indicat faptul că acea ramificație se împărțea, la rândul ei, în două direcții: una către muntele Kailasa, unde exista o foarte veche lamaserie, iar a doua către capitala Lhasa, având probabil o legătură secretă cu palatul regal. Cealaltă mare ramificație, pornind de la tunelul principal spre Tibet, se orienta către podișul Gobi, însă expediția nu a înaintat la prima deplasare pe acea ramură.

Cu toate acestea, surpriza pe care urma să o trăiesc în cadrul întâlnirii a depășit cu mult chiar și cele mai fanteziste planuri ale mele. Pot afirma cu certitudine că acela a fost unul dintre momentele cruciale de la care existența mea a fost profund transformată. Evenimentele care s-au petrecut în următoarele zile au avut asupra mea efectul unei adevărate terapii de șoc, atât în plan ideologic, cât și în plan existențial.

Elinor

În după-amiaza celei de-a doua zile după ce am avut discuția la telefon, am mers la adresa care mi-a fost indicată. Era o stradă retrasă, dintr-un cartier select al Bucureștiului. Casele cochete erau umbrite, de o parte și de alta a străzii, de copaci stufoși care își mișcau încet ramurile în liniștea suavă a

acelei zile. Am găsit cu ușurință numărul care era indicat pe adresă; era o vilă cu un etaj, având un design ingenios, foarte modern. De altfel, am observat că fusese proaspăt renovată. Am sunat la interfon și mi s-a deschis aproape imediat. Puțin emoționat, am intrat într-o curte relativ mică, dar plină de verdeață, prin care treceau două alei pavate și atent îngrijite. Am urcat repede cele câteva scări de la intrare și am ajuns în dreptul ușii superbe din lemn sculptat, care atunci s-a deschis larg în fața mea.

În sfârșit eram întâmpinat de misteriosul personaj, pe care l-am recunoscut imediat după accentul lui specific. Am fost totuși destul de surprins să remarc faptul că bărbatul era foarte tânăr; nu cred să fi avut mai mult de 26-27 de ani. Blond, de înălțime mijlocie și zvelt, purta o cămașă de culoare grena cu revere și o pereche de pantaloni asortați. Figura lui calmă și zâmbitoare îmbia încredere și sinceritate, dar ochii lui ascundeau adâncimi nebănuite. În ciuda tinereții sale, impresia mea certă a fost aceea că omul exprima multă maturitate în gesturi și în gândire.

Politicos, el m-a invitat în living-room și s-a prezentat cu numele complet dar, pentru că întâlnirea a fost stabilită în termeni de confidențialitate, nu voi divulga numele real al persoanei. De altfel, intuind că voi scrie această carte, ea însăși mi-a sugerat să folosesc în ceea ce o privește pseudonimul Elinor.

- În cazul meu totuși problema numelui este relativă, mi-a spus el. E o „moștenire” de familie, care trebuie adaptată din când în când.

- Cum așa? mi-am exprimat eu nedumerirea. Nu înțeleg, îți schimbi numele?

- Sunt nevoit să adopt această tactică, pentru a nu avea probleme.

- Dar de ce? Sunt sincer uimit, am zis eu.

Așezat într-un fotoliu de piele, serveam din ceaiul oriental pe care Elinor mi l-a oferit într-o ceașcă de porțelan fin. Ambianța camerei era minunată, decorul fiind un amestec ingenios de antic și modern, care inducea un sentiment confortabil de relaxare și bună dispoziție. Tânărul îmi explicase că lama tibetan urma să sosească în curând, așa încât noi am

legat repede o discuție firească, însă aceasta părea că se îndreaptă pe panta unor destăinuiri uluitoare.

- Știam că se va ajunge repede la acest punct al discuției, a spus Elinor. Totuși, în circumstanțele actuale m-am decis că este oportun să vă împărtășesc un secret teribil, pentru care unii chiar ar ucide. De altfel, acesta este motivul principal care mă determină să fiu extrem de precaut cu aceste informații. Știu însă că probitatea dumneavoastră nu poate fi pusă la îndoială și că bunele intenții pe care le manifestați sunt minunate.

L-am asigurat atunci pe Elinor de discreția mea desăvârșită și totodată l-am lăsat să înțeleagă faptul că sunt foarte interesat de ceea ce dorea să-mi povestească.

- Nu peste mult timp, a continuat el, voi fi nevoit să-mi schimb numele deoarece altfel aș atrage într-un mod nedorit atenția asupra mea. Motivul este acela că înfățișarea mea nu va mai corespunde, nici măcar în limite largi, cu vârsta mea reală.

Încă nu eram capabil să înțeleg esența problemei.

- Bine, dar eu personal nu văd nici o inadvertență! am spus cu încredere. În definitiv arăți foarte bine pentru un tânăr care încă nu a împlinit treizeci de ani.

Elinor a tăcut un timp, privindu-mă cu seriozitate.

- Problema este că, în realitate, am șaizeci și doi de ani, a spus el cu mult calm. Deja mă confrunt cu anumite suspiciuni din partea unor persoane și nu vreau să le alimentez mai mult aceste bănuieli. Singura soluție este aceea de a-mi schimba complet identitatea și domiciliul pe teritoriul României. Probabil că voi fi nevoit să părăsesc și țara pentru o perioadă mai lungă de timp.

Am rămas siderat, privind în gol. Primul meu gând a fost acela că m-am lăsat amăgit de toana unui nebun și am pierdut astfel câteva ore din programul meu. Totuși, nu reușeam să identific motivele pentru care trebuia neapărat să cred aceasta. În definitiv, acel om mă tratase cu respect, fusese amabil și plin de bun simț cu mine; mai mult, locuința lui era o expresie elocventă a bunului gust arhitectonic și decorativ. În afară de faptul că, probabil, se credea nemuritor, nu aveam alte motive pentru a-l suspecta de nebunie.

- Vă înțeleg reacția emoțională interioară, a spus el cu un ton detașat. La urma urmei este oarecum firesc să manifestați cel puțin un sentiment de neîncredere față de ceea ce v-am

destăinuit. Totuși, reflectând mai adânc, veți descoperi că nu este imposibil ca omul să trăiască mai mult decât media de vârstă actuală. De fapt, ar putea trăi perioade imense de timp în corpul lui fizic.

- Ce să înțeleg de aici? Că nu veți muri?

Am sesizat că trecusem în mod inconștient la modul politicos de adresare, după ce aflasem vârsta reală a celui din fața mea.

- Asta rămâne să descopăr, nu-i așa? Probabil că va dura ceva timp până voi lua o decizie în acest sens, a spus Elinor cu o fină ironie. Totuși, intuiția și anumite cunoștințe ezoterice pe care le am mă determină să afirm că nu se poate rămâne în corpul fizic o perioadă nedeterminată de timp. Însă chiar și așa, viața fizică se poate prelungi mai multe mii de ani. Aceasta ne poate conferi posibilități extraordinare de evoluție.

Începeam să-mi revin din șocul surprizei și mi-am adus aminte de pulberea de aur monoatomic pe care Cezar o descoperise în recipientul în formă de amforă din Sala Proiecțiilor (*vezi primul volum: Viitor cu cap de mort de Radu Cinamar, capitolul 5 - nota ed.*). Nici până atunci nu aflasem ce reprezenta, de fapt, acea substanță; explicațiile pe care le primisem erau doar ipoteze și nimeni nu verificase dacă asimilarea ei în organismul uman producea o reîntinerire spectaculoasă a trupului, menținându-l în același timp la parametrii optimi de funcționare sute și chiar mii de ani. Nu știam dacă s-au efectuat cercetări în această direcție și nici unde a fost transportată pulberea cea prețioasă. De altfel, nici chiar Cezar nu mi-a precizat nimic despre aceasta atunci când m-am întâlnit cu el, după întoarcerea din Marea Expediție. La rândul meu, am evitat să aduc în discuție acel subiect deoarece intuiam că reprezintă un punct sensibil și în același timp un secret teribil.

Se pare însă că jocul sorții m-a favorizat, deoarece acum eram în situația de a afla lucruri extraordinare pe care, fără să le resping apriori, le încadram totuși în domeniul fantasticului. Dacă persoana din fața mea spunea adevărul, atunci aveam dovada vie a faptului că omul poate să nu îmbătrânească și chiar să-și prelungească viața în corpul fizic o perioadă imensă de timp. Așa cum era firesc într-o asemenea situație, am presupus că secretul pulberii de aur monoatomic nu constituia proprietatea exclusivă a unei civilizații antice necunoscute și că

Elinor fie avea relații cu totul speciale, fie făcea parte din prima elită a puterii mondiale. Deși mă îndoiam de acest ultim aspect, am menționat presupunerea mea.

- Știu că pulberea respectivă a constituit unul dintre punctele fierbinți ale descoperirii din Munții Bucegi, la care ați avut și dumneavoastră acces. Poate că veți fi surprins, dar cunosc multe detalii în această direcție; veți afla curând din ce cauză. Totuși, în ceea ce privește aspectul meu exterior și longevitatea de care mă bucur, acestea nu se datorează consumării pulberii de aur monoatomic. Vreau să spun că înfățișarea mea, în ciuda vârstei reale pe care o am, nu este un efect al folosirii pulberii de aur monoatomic, ci ea se datorează influenței unui dispozitiv care, după părerea mea, face și mai dificil de înțeles interacțiunea care există între om și energia timpului.

Simțeam cum mă cuprinde din nou un val de căldură care exprima stânjeneala, neîncrederea mea și chiar un fel de panică ce mă făcea să freamăt neliniștit în fotoliu. De fapt, cred că nu voiam să fiu ținta unei farse de prost gust, dar nici nu aveam suficiente argumente pentru a-mi susține această bănuială. Tulburat, am cerut o dovadă. Atunci, Elinor mi-a arătat zâmbind actul de identitate și pașaportul său.

În viața mea nu am examinat mai atent niște acte de identitate, dar cu toate acestea nu am putut să le găsesc nici un cusur. Nu exista nici o îndoială asupra chipului din fotografie, care-l reprezenta pe Elinor, iar anul nașterii era scris foarte clar: 1942. Chiar și în această situație, m-am gândit totuși că actele ar fi putut să fie false, însă mi-am dat seama că efortul pentru contrafacerea lor ar fi fost prea mare, iar mobilul unei asemenea acțiuni ar fi rămas neclar. Dacă era într-adevăr ceea ce pretindea, atunci acel om avea tot interesul să dețină acte care să ateste faptul că vârsta lui era mult mai mică decât cea reală, pentru că în acest fel să existe o corelație cu înfățișarea lui exterioară.

Intuind gândurile pe care le aveam, Elinor mi-a arătat atunci și certificatul lui de naștere, în original. Mi-a explicat că a anticipat reacțiile mele, pe care de altfel le considera firești în acea situație și tocmai de aceea pregătise actele personale pentru a mi le arăta.

Este totuși greu să vă descriu starea complexă pe care am simțit-o atunci, știind că mă aflu în fața unui om care nu

îmbătrânește. Contradicția între realitatea pe care o aveam în fața ochilor și ideile preconcepute și adânc infiltrate în mintea mea, care îmi aduceau mereu aminte că ființa umană nu poate să trăiască timp de sute de ani și cu atât mai puțin timp de mii de ani, au creat o stare de confuzie din care aproape că nu mai știam cum să ies. Credeam că, după ceea ce văzusem în Sala Proiecțiilor, nu mai era nimic care să-mi provoace mirare sau stupefacție. Și totuși, într-un mod cât se poate de simplu și firesc, mă confruntam din nou cu un element bulversant, care sfida practic ideile științifice moderne și sistemul conceptual în care am fost educați. Sigur, aș fi putut să adopt în mod simplist politica struțului așa cum, din nefericire, procedează mulți oameni de știință moderni atunci când ceva le depășește capacitatea de înțelegere. Puteam să părăsesc imediat acea casă, dar experiența pe care o acumulasem până atunci în situații similare și intuiția profundă că omul din fața mea a spus adevărul m-au determinat să accept „provocarea”.

Elinor a deschis peretele batant din sticlă al camerei, lăsând aerul răcoros al după-amiezii târzii să pătrundă înăuntru. Mișcarea lui inspirată a avut darul să mă ajute să mă liniștesc și să-mi reorganizez gândurile.

- Bine. Am înțeles că situația ta reprezintă un adevăr tulburător, dar spune-mi totuși cum ai reușit aceasta? Te rog, însă, n-aș vrea să aud că te-ai născut nemuritor, pentru că atunci mă ridic și plec imediat.

Elinor râse cu poftă și se așeză din nou în fotoliu. Reușisem să depășesc handicapul emoțional și chiar pe cel conceptiv, ceea ce detensionase în mare parte atmosfera din cameră. Probabil că acest fapt a determinat și modificarea formulei de adresare, care acum devenise familiară.

- Îmi pare bine că te pot liniști măcar din acest punct de vedere, a răspuns Elinor. M-am născut la Oradea, în condiții cât se poate de normale. Acolo am trăit până la vârsta de douăzeci și opt de ani de ani, când am venit în București. Acest fapt a fost urmarea unui eveniment crucial care s-a petrecut în viața mea.

L-am privit întrebător, invitându-l să continue. Ceea ce aveam să aflu mi-a zguduit ființa.

- În acea perioadă tocmai mă pregăteam să-mi întemeiez o familie. Logodnica mea se ocupa de organizarea nunții, care urma să aibă loc peste două luni. Într-una din acele zile am

primit o scrisoare recomandată, dar numele expeditorului nu-mi era cunoscut. Adresa expeditorului era la Post Restant, la unul dintre oficiile poștale din București. Intrigat, am desfăcut plicul și înăuntru am găsit mai multe pagini scrise destul de mărunt, într-o exprimare relativ stângace. Cu mare uimire am aflat astfel că cel care îmi scrisese era un strămoș al familiei mele, despre care nici eu și nici părinții mei nu știam nimic. Totuși, în mod curios,- autorul scrisorii părea că mă cunoaște foarte bine precizând unele evenimente marcante ale vieții mele de până atunci și făcând, de asemenea, unele observații pertinente asupra fiecărui membru din familia mea. Eram însă rugat să nu destăinui nimănui conținutul acelei scrisori, în care erau expuse multe informații prețioase pentru mine.

Dacă aceste prime elemente cu care începea scrisoarea mi-au provocat uimirea, cele care au urmat m-au lăsat perplex. Se pare că strămoșul provenea de pe linia tatălui meu, însă adevărata problemă era aceea că el afirma că s-ar fi născut în anul 1424, în Germania, într-o zonă care în zilele noastre ar corespunde împrejurimilor orașului Koln. El povestește că tatăl lui era un negustor vestit, care călătorise de mai multe ori în Asia Mică pentru a face schimb de marfă. De obicei, acesta pleca în deplasările sale împreună cu familia, însă atunci când strămoșul meu l-a însoțit a doua oară pe tatăl său în călătorie, caravana lor a fost atacată și jefuită de o bandă de tâlhari. Părinții lui au fost uciși în ambuscadă, iar el, care atunci avea paisprezece ani, a fost vândut ca sclav unui mic rege ce domnea peste un teritoriu din vechea Persie (*actualul Iran - nota ed.*). Se pare însă că destinul strămoșului meu conținea încă multe surprize interesante.

La puțină vreme după acele evenimente, stăpânul lui a primit vizita unui maharajah din îndepărtata Indie, iar la plecarea acestuia copilul i-a fost dăruit ca sclav, pe lângă alte bunuri și obiecte prețioase. După o călătorie lungă alături de noul lui stăpân, strămoșul meu a ajuns în India, pe domeniul maharajahului. Acela se pare că era un om cultivat și foarte interesat de științele oculte. După doi ani de la venirea din Persia, la curtea sa a sosit un mare magician, despre care se spunea că avea unele puteri teribile. Pe timpul șederii sale la curtea regelui, el a fost servit de către băiat. Magicianul a fost atât de mulțumit de comportamentul și istețimea acestuia, încât la plecare, fiind bun prieten cu regele, l-a rugat să-i dăruiască

băiatul în slujba sa. Astfel, strămoșul meu a ajuns ucenic la unul dintre marii magicieni ai acelor timpuri care, așa după cum se relata în scrisoare, practica de fapt alchimia, știință foarte secretă ale cărei taine profunde erau stăpânite doar de cei cu adevărat înțelepți. Strămoșul meu nu a precizat în scrisoare dacă acel magician reușise să obțină Piatra Filozofală, care este încununarea plină de succes a Operei Alchimice, însă mi-a dezvăluit totuși un aspect tulburător. El a afirmat că, deși a rămas în serviciul magicianului mai mult de douăzeci de ani, nu a observat la acesta nici o modificare a înfățișării sale și nici un semn de decrepitudine fizica sau mentală a ființei lui. Între timp, fusese inițiat în multe dintre secretele alchimiei și obținuse progrese remarcabile pe această cale. Totuși, deși a vrut să afle de mai multe ori secretul tinereții maestrului său, acesta a evitat întotdeauna să abordeze subiectul respectiv.

In cel de-al douăzeci și treilea an de ucenicie, magicianul l-a chemat la el și l-a anunțat că aceea era ultima zi în care îl va mai vedea în forma lui fizică, fără să-i spună însă unde și de ce pleca. Strămoșul meu avea atunci aproape patruzeci de ani; ca ultim și cel mai prețios dar, el a primit de la maestrul său un obiect straniu care era confecționat dintr-un aliaj metalic special. I s-a spus că, dacă va rămâne mereu în preajma acelui obiect, nu va mai îmbătrâni și va trăi mii de ani. În continuare, magicianul i-a oferit anumite sfaturi prețioase prin care el însuși putea să obțină aliajul respectiv și i-a dat indicațiile necesare pentru realizarea formei finale a obiectului. În acea noapte maestrul lui a dispărut și de atunci nimeni din anturajul său nu l-a mai văzut vreodată. În următorii o sută de ani, ruda mea străveche a urmărit sporadic să obțină enigmaticul aliaj, în conformitate cu indicațiile pe care le primise de la maestrul său. Cu toate acestea, el a mărturisit în scrisoare că bucuria de a ști că nu mai îmbătrânește și că poate trăi o perioadă imensă de timp era atât de mare, încât foarte mulți ani el a preferat să călătorească și să afle o mulțime de alte lucruri, lăsând în plan secund obținerea aliajului.

Când a ajuns la vârsta de aproape 250 de ani s-a hotărât să se căsătorească și să-și întemeieze o familie. Pe atunci se afla în America, pe coasta Californiei de astăzi. A avut trei copii: două fete și un băiat. Fiind hotărât să împărtășească tainele pe care le deținea unui demn urmaș de sex masculin, a urmărit discret dar cu mare atenție evoluția propriului său arbore genealogic.

Datorită imensei experiențe de viață pe care deja o acumulase până atunci, el începuse să se dedice mai ales studiilor aprofundate despre diferitele curente spirituale orientale, abandonând gradat călătoriile sau viața mondenă. Timp de cinci generații ale arborelui său genealogic, a urmat îndeaproape familia vlăstarului de sex masculin care i se părea cel mai puternic. Atunci când era necesar, el sprijinea în mod misterios prin diferite mijloace mai mult sau mai puțin oculte, continuitatea lanțului său genealogic. Strânsese deja o avere imensă, iar documentația sa livrescă ocupa o mare bibliotecă. Datorită unui sistem foarte bine pus la punct, reușise să nu dea până atunci de bănuit, nici prin averea sa, răspândită în multe locuri pe pământ, și nici prin faptul că nu îmbătrânea. Printre altele, era esențial să nu iasă în evidență în societate și să-și schimbe locuința și identitatea cât mai des cu putință, pentru a nu trezi suspiciuni. Totuși, în jurul anului 1900, datorită unei situații complicate a fost foarte aproape să fie demascat și din această cauză a trebuit să recurgă la soluții extreme; timp de aproape cincisprezece ani el s-a retras în Australia, reușind în acest fel să-și piardă urma. Surpriza neplăcută a fost că, revenind în Europa măcinată de Primul Război Mondial, strămoșul meu a constatat că familia care includea ultimul descendent de parte masculină din arborele său genealogic era dată dispărută. Capul familiei, care era urmașul său pe linie masculină, fusese ucis în război, iar restul familiei, care includea doi băieți, dispăruse.

Elinor făcu o mică pauză pentru a închide fereastra; afară coborâseră umbrele serii și se făcuse frig. Fascinat de povestirea lui, nu am remarcat răcoarea decât atunci când el s-a întrerupt din relatare. Am acceptat bucuros încă o ceașcă de ceai cald, fiind nerăbdător să reintru în atmosfera magică ce era creată de firul incredibilei povestiri.

- Din clipă în clipă trebuie să sosească și prietenul meu tibetan, a spus Elinor uitându-se la ceas. Acum urmează partea care va lămuri întrucâtva situația mea. Mai sunt încă unele surprize pentru seara aceasta, spuse el zâmbind.

Deși eram foarte interesat de urmarea povestirii, l-am întrebat totuși pe Elinor care era motivul pentru care preotul tibetan dorea să mă cunoască.

- Am fost rugat să nu divulg nimic până la venirea lui, mi-a răspuns el. Curând însă vei primi lămuriri la toate întrebările.

Mulțumit cu acest răspuns, am așteptat continuarea uimitoarei relatări.

- Strămoșul meu avea atunci vârsta de aproape 500 de ani. Desigur, așa după cum îl asigurase maestrul său, mi numai că nu îmbătrânise deloc, dar chiar devenise mai tânăr decât era când a primit obiectul din acel aliaj misterios, în decursul celor patru secole care trecuseră de atunci, probabil că modul lui de percepție a lumii suferise transformări profunde. Conștiința lui se elevase mult, iar prioritățile sale deveniseră cu totul altele. În cuvinte simple, dar cu o mare putere de impact emoțional, el îmi scria faptul că reușise să obțină deziderátul ultim al oricărui alchimist veritabil, adică obținuse Piatra Filozofală. Mi-a explicat că acest lucru nu ar fi fost posibil dacă nu ar fi înțeles la modul profund însăși esența vieții și a universului, precum și multe alte taine ale cunoașterii care i s-au revelat pe parcursul timpului. Din câte mi-am dat seama, marea lui realizare a avut loc în perioada pe care a petrecut-o în Australia. Revenind în Europa, a reluat unele contacte și legături pe care le avea în Franța. Se pare că acolo exista deja un grup mic de persoane care erau gradat inițiate de el în unele aspecte foarte oculte ale științei și spiritualității. Se știa faptul că era un alchimist desăvârșit, însă nimeni nu putea preciza care îi era obârșia adevărată. În paralel cu investigațiile pe care le derulase pentru a afla ce anume se petrecuse cu familia urmașului său, el a scris două cărți despre tainele simbolurilor alchimice și alte câteva manuscrise despre ezoterismul formei și al limbajului codat. Se pare că aceste manuscrise erau foarte secrete, fiind destinate doar unui mic număr de discipoli; cărțile au fost publicate în Franța de către principalul lui elev în arta cunoașterii alchimice, care totodată era un distins om de știință.

Experiența celor câteva secole de viață i-a arătat îndepărtatei mele rude că nu este deloc ușor să te „strecori” prin timp, mai ales în societatea modernă. Cu cât lumea devenea mai tehnologizată și comunicațiile mai complexe, cu atât mai dificilă era justificarea prezenței lui mult timp în același loc. Mi-a mărturisit în scrisoare că transformarea profundă care intervenise în ființa lui l-a determinat să înțeleagă faptul că avea de îndeplinit o misiune spirituală pe care nu o putea ignora deloc. Aceasta devenea însă cu atât mai dificilă, cu cât el era nevoit să nu apară niciodată în public, să-și

schimbe adeseori identitatea și locuința și să fie foarte atent la persoanele pe care le alegea pentru a-i transmite mesajele în lume.

În mod paradoxal, condiția de „nemuritor” - care pentru mulți oameni este foarte dorită și invidiată - ar putea părea chiar apăsătoare în societatea modernă. După câte am înțeles, aceasta este viziunea egoistă asupra problemei deoarece, în general vorbind, omul și-ar dori să se bucure doar el singur de feluritele plăceri și oportunități pe care le-ar putea avea de la o viață foarte lungă și o tinerețe nealterată. Te rog însă să reții un aspect esențial și anume, că darul prețios al longevității fabuloase nu trebuie să fie irosit în acest mod. De aceea, elementul fundamental într-o astfel de situație este acela al responsabilității și al necesității de a armoniza contrariile, ceea ce implică o înțelegere profundă a vieții și a țelului principal pe care trebuie să-l aibă omul în existența sa. Strămoșul meu îmi scria că aceste aspecte i s-au clarificat în perioada pe care a petrecut-o în Australia, când a fost el însuși contactat pe căi oculte de reprezentanții unei civilizații și ierarhii superioare în ceea ce privește planeta noastră. Despre aceste aspecte el îmi spunea însă că nu poate să-mi destăinuie mai mult dar că, în măsura în care voi fi interesat și voi urma instrucțiunile sale, va veni un timp când eu însumi voi cunoaște în detaliu toate amănuntele.

Datorită faptului că realizarea sa în domeniul alchimiei era desăvârșită, a fost relativ ușor să obțină aliajul foarte complicat din care era alcătuit obiectul care îi asigura „nemurirea”. Mi-a scris că a descoperit chiar o metodă mai simplă de obținere a sa, dar a precizat că forma specială a obiectului trebuia păstrată. Bănuia că eram curios să aflu ce anume determină prelungirea vieții fizice atunci când o ființă umană se află în preajma acelui obiect; mi-a explicat că pentru aceasta era necesar să am deja anumite cunoștințe ezoterice solide, dar în principiu îmi putea spune că era vorba despre un fenomen de acordare a frecvenței de vibrație a aliajului cu frecvența specifică de vibrație a organismului uman. Altfel spus, se crea atunci un gen de interacțiune energetică subtilă mutuală între obiectul din metal și ființa care se afla în preajma lui. El a specificat însă că efectul longevității nu era valabil decât pentru persoana căruia îi era destinat obiectul. Cu alte cuvinte, acel obiect trebuia realizat de un maestru alchimist, fiind strict

personalizat; efectul lui nu era valabil decât în cazul persoanei vizate, deoarece purta amprenta subtilă specifică a organismului acelei ființe umane. În particular, aliajul secret avea proprietatea excepțională de a favoriza legătura energetică subtilă cu focarul vieții universale, dar el selecta „accesul” la această formidabilă energie cosmică doar pentru persoana căreia îi era destinat. Se pare că secretul obținerii acestui aliaj provine din timpuri imemoriale, din Egiptul predinastic, fiind oferit marilor preoți de atunci de către zeii care au coborât pe Pământ.

Adevărata artă a confecționării obiectului, dar mai ales a aliajului alcătuit din mai multe metale și substanțe consta în acordarea frecvențelor de vibrație energetică, adică în personalizarea obiectului. Această artă constituia un secret desăvârșit, care nu trebuia cunoscut decât de un maestru în știința alchimiei. Tocmai de aceea, din câte am înțeles citind textul scrisorii, secretul a fost împărtășit doar câte unei singure persoane, care era aleasă să fie continuatorul liniei inițiatice respective. De altfel, metoda de obținere a aliajului necesită unele cunoștințe și capacități lăuntrice excepționale, astfel încât ea nu poate da rezultate decât atunci când ființa este cu adevărat pregătită din punct de vedere spiritual pentru a realiza aceasta. Atunci mi-am putut explica de ce strămoșul meu nu a reușit să obțină aliajul în tentativele sale anterioare, pentru că el nu ajunsese încă la acel nivel de elevare și de înțelegere profundă a misterelor Creației. Totuși, mi-a mărturisit că înainte de a obține Piatra Filozofală, el obținuse deja elixirul vieții, etapă care precede în mod firesc încununarea Marii Opere Alchimice.

Mi-a dezvăluit faptul că elixirul vieții este o licoare de culoare rubinie care, atunci când este administrată cu o știință exactă, permite prelungirea vieții în corpul fizic o durată de timp de 3-4 ori mai lungă decât cea pe care o poate furniza obiectul alcătuit din misteriosul aliaj. Atunci când i-a înmânat piesa respectivă, maestrul lui i-a spus că aceasta îi va asigura o viață terestră de aproximativ 1700-2000 de ani, timp suficient pentru a face progrese gradate pe calea alchimiei și de a descoperi astfel elixirul vieții. Am înțeles de aici că realizarea și mai apoi dăruirea aliajului personalizat de către maestru discipolului său favorit constituia, într-un fel, o linie spirituală, o tradiție aparte care își avea originea într-un trecut foarte

îndepărtat al omenirii. De altfel, ținând cont de perioada de viață în corpul fizic pe care o face posibilă deținerea acelui obiect, presupun că în șirul acestei tradiții foarte misterioase nu au existat decât vreo 15-20 de persoane care au fost în posesia aliajului respectiv. În calculul meu aproximativ mă bazez pe faptul că fiecare dintre deținători a trecut la etapa superioară poate cu mult înainte de termenul limită, în general după 500 sau 700 de ani de viață terestră. Firește, este doar o presupunere, însă aceste cifre pot foarte bine să semnifice o valoare medie a timpului cât ei au deținut obiectul. Chiar și așa, aceasta îmi arată că tradiția are o vechime de cel puțin 7-8000 de ani, ceea ce depășește cu mult orice altă tradiție a unei căi spirituale care se cunoaște și se practică în prezent.

Aici am intervenit, pentru a da glas unui gând insistent.

- Spune-mi, să înțeleg de aici că tu ești continuatorul tradiției?

- Din câte știu eu, nu există decât o singură persoană pe această planetă care deține obiectul pe o perioadă de timp. Am aflat de la strămoșul meu că fiecare maestru trebuie să lase obiectul din acel aliaj DOAR UNEI SINGURE PERSOANE, care este discipolul său de încredere. Acesta, la rândul lui, va proceda la fel atunci când va considera că a găsit ființa potrivită, ceea ce implică însă o mare responsabilitate. Strămoșul meu a adoptat o variantă mai puțin obișnuită, urmărind de-a lungul timpului evoluția ramurii principale din arborele lui genealogic. În definitiv, nimic nu îl oprea să caute în următoarea mie de ani o altă ființă demnă pentru a-i fi încredințat un asemenea secret, dacă nici un urmaș din arborele său genealogic nu s-ar fi ridicat la înălțimea cerințelor sale. Destinul a făcut să fiu ultimul descendent de parte bărbătească din ramura principală, care îl interesa pe strămoșul meu.

- Dar ai spus că el pierduse urma ultimei familii de pe această ramură, am observat eu.

- Este adevărat, însă după câțiva ani de investigații discrete și grație unor legături sus-puse pe care le avea, el a reușit să identifice locul în care ajunseseră membrii familiei. După moartea soțului pe front, mama și cei patru copii s-au refugiat în Germania, la niște rude îndepărtate. Din nefericire, una dintre cele două fete a murit într-un accident, iar mama lor a dispărut la un an după aceea, fără să se mai afle nimic despre

ea. Prin 1932, datorită climatului politic tensionat din Germania, familia rudelor care adoptase cei trei copii rămași a emigrat în România, în partea de nord a Transilvaniei, iar după doi ani s-a stabilit în Oradea. Din cei doi băieți de pe partea strămoșului meu, unul era foarte slăbit, fiind grav bolnav de tuberculoză; de altfel, câțiva ani mai târziu el a murit. Celălalt băiat a fost tatăl meu, care s-a căsătorit și și-a întemeiat familia la Oradea. Am fost singurul copil la casa lor.

- Acum înțeleg, am spus eu. Mă întreb însă ce fac maeștrii acestei tradiții după ce predau „ștafeta”.

- Nu știu nici eu cu exactitate, a răspuns Elinor. Se pare că acesta reprezintă un mare secret, despre care nici strămoșul meu nu mi-a vorbit nimic. Ceea ce știu însă este că ei continuă să trăiască în corpul fizic timp de mai multe milenii după aceea, utilizând elixirul vieții din alchimie. Totuși, rațiunile pentru care ei procedează în acest fel nu-mi sunt încă prea clare. Cel mai sigur este că au de îndeplinit anumite misiuni spirituale care necesită prezența lor în corpul fizic. Logic, aceasta înseamnă că într-un mod mai mult sau mai puțin ocultat ei continuă să rămână printre ceilalți locuitori ai planetei, însă sentimentul meu este că lucrurile sunt mai complicate. De asemenea, este posibil ca doar unii dintre predecesorii mei să fi adoptat această cale de acțiune, iar alții nu. Vezi, sunt întrebări la care voi găsi răspunsul probabil mult mai târziu.

Am tăcut amândoi o vreme, analizând în minte diferite posibilități. În cele din urmă, m-am decis să-l întreb:

- Înseamnă că obiectul respectiv se află aici, în casă, nu-i așa?

- Da, desigur, mi-a răspuns Elinor. Raza lui de acțiune specifică este de câțiva metri. Nu e obligatoriu să rămân mereu în preajma lui, dar pentru ca efectul să fie constant este totuși necesar să am obiectul lângă mine cea mai mare parte a timpului. Poți să-l compari cu o antenă foarte specială, care joacă rolul de rezonator. Probabil că inițial, la începuturi, cei care au primit aparatul cunoșteau mult mai multe detalii în legătură cu originea, specificul și modul lui de funcționare, dar o dată cu trecerea mileniilor s-au mai pierdut din aceste informații.

- Bine, dar cum ți-a parvenit obiectul? am fost eu curios. Te-ai întâlnit cu ruda ta străveche?

- Nu, nu m-am întâlnit cu ea atunci, deși mi-aș fi dorit mult aceasta. Impresia mea era că a evitat întâlnirea mai ales datorită vigilenței serviciilor secrete ale regimului comunist, care prin anii '70 începuse să fie destul de aspru. Personal, sunt aproape convins că strămoșul meu nici măcar nu a fost vreodată în România, ci a realizat tot ceea ce era legat de contactul cu persoana mea prin niște intermediari foarte discreți. Am înțeles încă de atunci și m-am convins cu prisosință după aceea că cel care se află în situația mea trebuie să fie foarte precaut, dacă vrea să ducă mai departe această tradiție ocultă. Motivul este evident.

Există persoane și chiar societăți secrete care au cunoștință despre această linie de maeștri alchimiști și doresc foarte mult să cunoască misterul de fabricare a aliajului. Din fericire, acesta este foarte bine păstrat și chiar dacă ar fi cunoscut, aliajul nu poate fi obținut fără înțelegerea unor chei subtile care sunt esențiale în procesul alchimic respectiv. De pildă, în una din fazele de transmutație se obține un metal cu proprietăți foarte speciale, despre care oamenii de știință contemporani nici măcar nu știu că există. Tentația prelungirii vieții în corpul fizic este însă prea mare pentru unele ființe umane, astfel încât acestea încearcă să obțină viața veșnică prin orice mijloace, cu orice preț. Este evident că în asemenea condiții trebuie să fiu foarte precaut.

- Adică viața îți este pusă în pericol, am punctat eu.

- Da. Am asigurată o viață extrem de lungă, raportată la media de viață obișnuită, cu condiția ca funcțiile vitale să nu fie întrerupte.

Să revin însă la scrisoare. Îmi amintesc că, pe măsură ce avansam cu cititul ei, în mine se luptau două tendințe contrare: pe de o parte aveam impulsul de a rupe și a arunca scrisoarea, gândind că cineva a vrut să-și bată joc de mine; pe de altă parte, aveam totuși sentimentul că ceea ce aflam atunci era adevărat. În plus, totul era foarte complicat pentru a fi doar o simplă farsă. Și apoi, care să fie motivul pentru a mi se face așa ceva? Eram un om normal, cu o viață obișnuită, fără mari pretenții. În finalul scrisorii era menționată procedura pe care trebuia să o urmez cu exactitate. Fără să anunț pe nimeni, fără să-mi iau nici un bagaj, fără să las nici cea mai mică impresie că s-ar fi petrecut ceva neobișnuit, trebuia să vin la București la o anumită adresă, la o dată și la o oră precise, nici mai devreme

și nici mai târziu. Instrucțiunea era de a intra direct în locuința de la adresa respectivă.

Inițial am fost cuprins de panică și chiar am vrut să predau scrisoarea la Poliție, care în acea vreme se numea Miliție. Dar, pe lângă faptul că aceasta nu ar fi rezolvat nimic deoarece scrisoarea nu cuprindea decât o simplă relatare, fără nici un fel de date concrete care să ducă la o eventuală identificare a celui care a scris-o, eu însumi aș fi intrat probabil într-un șir interminabil de interogări și tracasări care erau specifice modalității de acțiune a regimului comunist de atunci. M-am întrebat însă ce pierdeam dacă urmam acele instrucțiuni. Chiar dacă aș fi ales varianta dezvăluirii la Poliție și mai apoi oamenii legii ar fi descins la adresa respectivă din București, eram sigur că nu ar fi găsit absolut nimic acolo; întreaga operațiune era prea bine gândită și bine pusă la punct pentru a permite asemenea greșeli. Mai mult decât atât, era deja o certitudine că orice mișcare a mea era discret urmărită, fapt care a fost menționat printre rânduri și în scrisoare. Am luat repede hotărârea de a pleca la București, respectând în detaliu instrucțiunile. Am motivat celor din casă că merg în oraș la un prieten, dar de fapt am urcat în trenul spre capitală. Am corelat plecarea în așa fel, încât să respect indicațiile de zi și de oră care mi-au fost date în scrisoare.

Într-un fel, simțeam că nu mai există cale de întoarcere. Luasem singur această hotărâre, deși atașamentele și obiceiurile vechi aveau încă tendința să mă întoarcă din drum. O frică nelămurită îmi invada inima, dar atracția șansei extraordinare care mi se oferea era mai puternică decât sentimentul nebulos al incertitudinii. În mod straniu, chiar dacă știam că mi se oferea o viață de aproape două mii de ani, totuși nu aveam nici un gând concret despre felul în care urma să acționez. Mă gândeam că era normal să-mi fac nenumărate planuri, să am idei, dorințe, dar în loc de aceasta mintea parcă îmi era paralizată la gândul că voi trăi poate mii de ani cu acest corp fizic.

Pe scurt, am ajuns la București și am găsit destul de repede adresa care indica un bloc comun cu patru etaje dintr-un cartier liniștit. Așa după cum citisem în scrisoare, ușa era descuiată; am intrat într-un apartament cu două camere, mobilat modest, în care nu era nimeni. Pe masa din sufragerie se aflau, într-un

plic mare, o foaie cu instrucțiuni, o cheie și o sumă enormă de bani pentru acele vremuri. Mi se spunea să părăsesc imediat acel loc și să merg la o altă adresă din București, care de această dată era o casă, unde voi rămâne trei zile, până ce voi fi contactat de o anumită persoană. Cheia din plic era de la ușa acelei case, iar banii erau pentru cheltuieli; numărând banii, am constatat că suma respectivă mi-ar fi ajuns să trăiesc liniștit un an de zile. Eram totuși sfătuit să nu ies din casă în acea perioadă, decât dacă era neapărat necesar. De asemenea, în frigider aveam o rezervă considerabilă de alimente. Mi se părea că totul face parte dintr-un scenariu de film, însă ceea ce mi se cerea era relativ simplu. Am rămas gânditor un timp și am recitit instrucțiunile. Părea că totul era deja aranjat pentru a mi se oferi o existență nesfârșită.

- Totuși, viața ta în corpul fizic ar urma să se încheie după aproape două mii de ani, am spus eu.

- Într-adevăr, se pare că efectul aliajului este mai slab decât în cazul elixirului alchimic, dar din câte știu eu, nimeni nu a trăit până acum perioada maximă de timp pe care o facilitează aparatul. Lipsește deci o verificare directă a acestei informații, care probabil provine chiar de la începuturile tradiției. Nu putem fi siguri că mesajul nu s-a alterat o dată cu trecerea timpului.

- Dar unde era obiectul? am întrebat eu, cu nerăbdare. Ți-a fost adus de persoana cu care te-ai întâlnit?

- Lucrurile au fost mai complicate. După ce m-am instalat în cealaltă casă, care de asemenea era plasată într-o zonă liniștită, dar în cealaltă parte a orașului, am așteptat vizita persoanei de legătură. Locuința era foarte confortabilă, chiar luxoasă aș putea spune, dar am observat că nu avea telefon. Cablul exista, însă lipsea aparatul. Probabil că aceea era o măsură de siguranță, pentru a nu fi tentat să iau legătura cu cineva. Așa după cum fusesem înștiințat, persoana a venit după trei zile, timp pe care eu l-am petrecut citind și privind la televizor. Pentru a nu crea nici un fel de probleme, am preferat să nu ies în oraș. La sfârșitul perioadei eram puțin plictisit, dar curiozitatea și interesul pentru ceea ce avea să urmeze nu mă părăsiseră deloc.

Persoana de legătură era un domn ajuns la vârsta maturității, care mi-a confirmat personal că a fost trimis de ruda mea străveche. Deși l-am năpădit cu un potop de întrebări în această direcție, totuși el a rămas inflexibil. Tot ceea ce mi-a spus a fost că trebuie să am răbdare și încredere. Apoi a scos din geanta sa un aparat de fotografiat și m-a rugat să mă așez în dreptul unui perete gol. După ce m-a fotografiat, văzând că sunt contrariat și pentru a evita o scenă neplăcută, mi-a explicat că fotografiile erau necesare pentru noile mele acte. M-a anunțat că va reveni peste alte trei zile și că atunci trebuie să fiu pregătit de plecare.

Încă mai puteam să revin la viața obișnuită pe care mi se părea că o părăsisem cu prea multă ușurință. Pe lângă incertitudinea în care trăiam, justificată de lipsa informațiilor, simțeam că situația devenise chiar periculoasă. Pentru ce aș fi avut nevoie de alte acte? Dar, mai ales, despre ce fel de acte era vorba? În definitiv, buletinul și carnetul meu de conducere erau perfect valabile, iar despre pașaport nu putea fi vorba, deoarece cetățenii României de atunci nu aveau voie să dețină așa ceva. Am înțeles fulgerător că, de fapt, urma să părăsesc țara, dar nu trecând ilegal frontiera, ci chiar pe la unul dintre punctele vamale cu pașaport în toată regula. Inima mi s-a strâns de emoție, iar valurile fricii mi-au cuprins imaginația. Mă vedeam deja descoperit, închis și bătut în beciurile temutei Securităţi a Statului, supus unor interminabile și epuizante interogatorii, de multe ori foarte violente. Mă plimbam nervos prin casă, neștiind ce să fac. Logica îmi spunea că, dacă românii nu au pașaport, atunci însemna că eu aveam să apar cu un act fals având o altă naționalitate. Transpirat, m-am aruncat pe pat. Gândeam că îmi complicasem viața inutil tocmai cu puțin timp înainte de a-mi făuri un viitor decent, o viață de familie și, poate, chiar o carieră, cel puțin atât cât se putea vorbi despre așa ceva într-un stat comunist. Și pentru ce? Mă gândeam că, în definitiv, existența mea era bună atât cât ar fi fost, nu aveam nevoie de una, de două mii de ani, în care până la urmă precis aș fi obosit!

Evident, toate acele gânduri erau urmarea instinctului de conservare care mă îndemna, cât încă mai era posibil, să urmez calea mediocrului și a banalului. După un timp am început să mă liniștesc și să privesc problema dintr-o altă perspectivă. Trebuia să recunosc, de pildă, că străvechea mea rudă îmi

lăsase mereu la dispoziție liberul arbitru. Prin nimeni și nimic, în nici un moment, ea nu m-a forțat să adopt acea variantă. A fost mereu alegerea mea, așa cum era, de fapt, și în acea clipă. Chiar și atunci încă mai aveam posibilitatea să abandonez totul și să-mi reiau viața de dinainte fără ca, cel puțin aparent, cineva să fi avut de pierdut sau de suferit. Eu aș fi găsit repede o explicație plauzibilă pentru logodnica și familia mea, iar suma mare de bani pe care o aduceam i-ar fi înveselit pe toți. Pe de altă parte, strămoșul meu ar fi rămas la fel de inaccesibil și necunoscut ca și până atunci, iar aranjamentele pe care el le angrenase printr-o misterioasă filieră sunt sigur că nu ar fi furnizat nici cel mai mic indiciu autorităților. Eram nevoit să recunosc că înțelepciunea, experiența și relațiile pe care el le acumulase în îndelungata sa viață îi permiteau să acționeze de la distanță într-un mod foarte inteligent și, practic, lipsit de greșeală. De bună seamă că prevăzuse și eventualitatea abandonului meu, dar cu o uimitoare delicatețe el mă recompensa într-un astfel de caz pentru „problemele” pe care mi le pricinuise, lăsându-mi acea mare sumă de bani.

Concluzia mea finală era că trebuia să-mi făuresc singur destinul. În același timp, începeam să înțeleg că în loc să solicit mereu și în mod egoist dovada supremă a celor pe care el le afirma în scrisoare - și aici mă refer la enigmaticul obiect personalizat - era necesar mai întâi ca eu însumi să ofer o minimă dovadă că merit acel lucru. În loc să abordez o atitudine și o gândire inchizitorială, ca și cum viața eternă mi s-ar fi cuvenit de drept și fără nici un efort, mult mai înțelept ar fi fost să realizez că ceea ce urmează să mi se ofere constituia realmente o bogăție inestimabilă pentru destinul meu și o șansă extraordinară pentru evoluția mea. Altfel, aș fi fost în pericol să nu apreciez la justa lui valoare cadoul strămoșului meu și fără îndoială că, în ignoranța mea, aș fi făcut destule greșeli care m-ar fi putut costa destul de repede viața.

- Te înțeleg perfect, am spus eu atunci. Cunosc aceste aspecte, deoarece ele mi-au fost expuse și mie, e drept că în cu totul alte conjuncturi, de către o persoană foarte specială.

Elinor zâmbi cu înțelegere.

- Cred că te referi la domnul Cezar Brad, nu-i așa? Într-adevăr, se pare că este o ființă care a atins deja un înalt grad de evoluție a conștiinței, a remarcat el gânditor. Și tu faci parte, prin forța destinului tău, din acest angrenaj complex care

implică ființe remarcabile. Peste puțin timp vei constata că în viață nimic nu este întâmplător, ci toate evenimentele se corelează și se sincronizează într-un mod care de multe ori este uimitor pentru omul obișnuit. Este o mare artă să observi aceste sincronicități care apar în viață și mai apoi să le înțelegi cauza ascunsă. În același timp, dacă reușești aceasta este un semn distinct al faptului că ai evoluat.

Dar să revin la ceea ce spuneam. Reflectând tot mai mult la aceste aspecte, în mine a apărut treptat convingerea fermă că trebuia să abordez o anumită cale în viață și că aceasta era strâns legată de strămoșul meu. Prin urmare, am hotărât să mă abandonez fără rezerve planului ascuns pe care intuiam că marele alchimist îl pregătise în detaliu. Desigur, exista și o anumită doză de risc în această acțiune, dar hotărârea mea era deja neclintită. La început au mai existat slabe ezitări care se datorau atașamentului față de familie și de logodnica mea, dar m-am liniștit spunându-mi că mai apoi voi avea tot timpul din lume să mă întorc la ei. În sinea mea însă știam prea bine că acest lucru nu se va petrece niciodată.

După trei zile bărbatul cărunt a revenit, la fel de sobru și de calm ca și prima dată. Așa după cum am bănuit, aveam deja un pașaport fals cu care urma să trec granița. Așteptările mele au fost însă depășite atunci când am constatat că pașaportul meu era, de fapt, un pașaport diplomatic și că eu aveam cetățenie belgiană. Acel domn mi-a explicat că s-a ales această variantă deoarece eu cunoșteam foarte bine limba franceză, ceea ce făcea totul mai credibil pentru autoritățile vamale. El urma să mă însoțească la Bruxelles, iar plecarea cu avionul era programată a doua zi la prânz. Ca să fiu mai concis, la aeroport totul a decurs normal, firesc, iar vameșii ne-au urat chiar „bon voyage!”. Pe înserat eram deja instalat într-o vilă ultra luxoasă din capitala Belgiei, care se afla într-o zonă rezidențială a orașului. Bărbatul care m-a însoțit s-a retras discret, după ce s-a asigurat că am tot ce-mi trebuie. M-a anunțat că în aceeași seară urma să primesc o vizită specială.

Am zâmbit ușor; probabil că acela urma să fie momentul mult așteptatei întâlniri cu ruda mea în vârstă de peste cinci sute de ani. Trebuia să recunosc că uneori în viață schimbările de situație sunt atât de rapide și spectaculoase, încât trebuie să dai dovadă de mult discernământ și de o mare stăpânire de sine pentru a le face față cât mai bine. În urmă cu o săptămână îmi

făuream planuri de familie împreună cu logodnica mea, la Oradea, în România; acum eram în Belgia, având o altă identitate și așteptam să mă întâlnesc cu o rudă în vârstă de câteva sute de ani. Destul de șocant, nu?

Elinor râse degajat și se ridică pentru a aprinde lumina. Afară era aproape noapte și preotul tibetan încă nu sosise. Rupt din vraja ascultării, am tresărit, uitându-mă la ceas.

- Este destul de târziu... Crezi că va mai fi o întâlnire în seara aceasta? am întrebat eu sceptic.

- Fără îndoială, a răspuns Elinor, deși eu însumi sunt puțin mirat de această întârziere. Să avem însă răbdare; va sosi peste puțin timp și atunci te vei confrunta cu o mare surpriză.

Nu înțelegeam nimic din acest mister, dar Elinor mi-a promis că așteptarea mea nu va mai dura mult.

- Dacă e așa, atunci te rog să continui și să-mi spui ce s-a petrecut în seara aceea la Bruxelles, am zis eu, așezându-mă mai comod în fotoliu și gustând unul din fursecurile cu care fusesem servit.

- L-am cunoscut pe maestrul alchimist, strămoșul meu. Eram emoționat, dar el părea că mă înțelege atât de bine! Mi-a mulțumit că am avut încredere în el și în cele ce mi-a scris. Arăta de aproximativ 32-33 de ani; te rog să mă crezi că eram consternat și căutam diverse motive să-mi justific că ceea ce se întâmplă este o farsă, că este imposibil ca persoana din fața mea să aibă acea înfățișare și totuși ea să fi trăit deja cinci sute de ani. Mi-am exprimat chiar atunci îndoiala în această privință. El m-a privit calm și cu seriozitate, întrebându-mă apoi cam cum mi-aș imagina eu că ar trebui să arate o ființă umană care are vârsta de cinci sute de ani. La această replică m-am blocat, realizând imediat ridicolul situației. A continuat să-mi spună că nu mă voi putea convinge de existența acelei tradiții secrete și de efectul extraordinar pe care îl are obiectul misterios asupra vieții celor pentru care a fost făcut, decât după trecerea multor ani, dar în tot acest timp el mă sfătuia să aștept într-un mod activ, să mă cultiv și să învăț tainele alchimiei pentru a fi capabil să realizez mai târziu trecerea la etapa superioară.

S-a oferit să-mi arate și să-mi pună la dispoziție tot ceea ce era necesar pentru a realiza aceasta. „Simt că ai un potențial deosebit", mi-a spus el, „dar cu toate acestea vei constata că cei care intră pe calea acestei tradiții integrează în alt mod timpul pe care îl au la dispoziție, care față de viața unui om obișnuit

este incomparabil mai lung. De aceea, progresele pe care le vei face în experiențele tale alchimice vor fi destul de lente. Este posibil să treacă câteva sute de ani, poate chiar o mie de ani sau mai mult, până să atingi desăvârșirea în opera ta alchimică. În această perioadă foarte lungă de timp vei fi poate nevoit să faci față unor transformări majore, chiar dramatice în existența ta, însă ele te vor ajuta să acumulezi o experiență imensă care va contribui din plin la complexitatea destinului tău.

Ai putea să mă întrebi cum se face că alți alchimiști reușesc să atingă desăvârșirea operei lor într-o singură viață de om normal. Aceasta este o realitate, dar în astfel de cazuri ei se nasc deja cu mari merite pe această cale, dobândite în multe existențe anterioare. Aproape sigur nu ești familiarizat cu aspectele metempsihozei și nici cu cele care se referă la legea ezoterică a acțiunii și reacțiunii în univers. Din această cauză, explicațiile pe care ți le ofer acum ți se vor părea, poate, hilare și ilogice. Vei avea însă la dispoziție un timp îndelungat ca să înțelegi și să observi aceste aspecte. E bine să știi totuși că longevitatea extraordinară pe care o ai acum la dispoziție îți poate oferi posibilitatea de a evolua spiritual mult mai rapid decât urmând calea nașterii și a morții pe care o parcurg ceilalți oameni."

S-a oprit și s-a uitat cu atenție la mine, pentru a vedea ce reacție au generat explicațiile pe care mi le-a oferit. Eu eram incapabil să scot vreun cuvânt, pentru că nu înțelegeam semnificația acelor lucruri. Acum știu însă foarte bine la ce s-a referit strămoșul meu. Sunt aspecte elementare, dar în acea perioadă a vieții mele ele constituiau pentru mine un subiect complet neexplorat.

Elinor s-a oprit din relatarea lui, pentru a mă întreba în ce măsură eram eu însumi familiarizat cu aceste probleme. I-am răspuns că nu cunoșteam prea multe în această direcție și că eram bucuros dacă mi-ar fi putut oferi atunci alte detalii legate de acele noțiuni.

Destinul și reîncarnarea

- Știi prea bine că problema reîncarnării sufletului uman continuă și astăzi să incite controverse, deși există nenumărate

dovezi și chiar studii care au fost făcute pentru a demonstra acest adevăr, mi-a explicat Elinor.

Nevoia de a păstra un control cât mai eficace asupra populației i-a determinat pe liderii din umbră ai unor forțe politice și economice să orienteze știința și educația maselor astfel încât totul să pară simplu și concis: nu există suflet, nu există spirit, iar după moartea corpului fizic nu se petrece nimic, pentru că totul se reduce la neant. Altfel spus, conform acestei „ideologii” moderne, după ce omul moare el dispare cu desăvârșire, fără să lase nici o urmă.

Deși este aberantă și chiar lipsită de logică, această idee a prins în rândul populației și foarte mulți oameni o îmbrățișează mai ales pentru faptul că le dă senzația că îi ferește de complicații și de bătăi inutile de cap. În plus, unii chiar tind să alunece într-o mentalitate profund eronată, care îi poate arunca mai apoi într-o cruntă disperare și suferință; ei se gândesc că, dacă tot se afirmă că avem „o singură viață” și că după aceasta nu mai există nimic altceva, atunci înseamnă că pot săvârși orice fel de acte, mai ales rele și chiar abominabile, în interes pur egoist, deoarece nu va trebui să plătească pentru ele după ce mor. Vezi deci că aceasta poate fi cu adevărat o problemă și nu este deloc întâmplător că societatea modernă se confruntă cu un val practic fără precedent de vicii și fărădelegi. Lupta justiției este doar la suprafață, deoarece ea nu reușește să curme răul din rădăcina lui. Sistemul ideologic este corupt și fals, dar cu toate acestea este menținut astfel în mod deliberat, pentru a provoca haos și a permite exercitarea controlului la vârf.

- Desigur, cunosc aceste aspecte, am precizat eu. Dar este interesantă viziunea strămoșului tău în ceea ce privește posibilitatea pe care o ai pentru a progresa mai rapid.

- Da, metoda prelungirii vieții în corpul fizic este extraordinară. La o privire superficială ai putea crede că trece foarte mult timp până să ajungi la un anumit rezultat, în timp ce alți oameni care trăiesc o viață normală obțin același efect în numai câțiva ani sau zeci de ani. În realitate, ei nu fac decât să continue ceea ce au început cu multe vieți în urmă. Să presupunem următoarea situație: eu încep să studiez misterele alchimiei și o dată cu mine se inițiază în aceste taine și un om obișnuit care trăiește o durată normală de viață. Să presupunem, de asemenea, că amândoi progresăm cam în

același ritm. După câteva zeci de ani, inevitabil el va muri, iar sufletul lui, purtând - printre altele - chintesența tuturor cunoștințelor pe care le-a dobândit până atunci, va translata într-un plan superior al Creației. Pentru cele mai multe ființe umane, acest plan este universul subtil al astralului, care este cu mult mai vast decât universul fizic.

Elinor făcu o scurtă pauză pentru a sorbi din ceașca de ceai. Imediat după aceea, el își reluă explicațiile.

- Oamenii nu mor în adevăratul sens al cuvântului, adică nu dispar în neant, ci își abandonează doar „carcasa” fizică, adică trupul lor din carne și oase, care putrezește. „Moare” doar corpul fizic, însă partea subtilă a ființei, sufletul, trece în altă dimensiune spațio-temporală a Creației, care este cea mai propice pentru ca el să-și continue existența. De aceea se spune că, în realitate, nu există „moarte”, deoarece ființa umană, ca entitate individuală, nu dispare niciodată; ea doar translatează dintr-un plan în altul al Creației, așa cum, de pildă, tu te dai jos dintr-o mașină și te urci într-un tren; apoi te dai jos din acel tren și pășești pe puntea unui vapor, iar analogia poate continua. În fiecare dintre aceste situații tu ai un mediu specific de deplasare și un anumit grad de libertate. Este, cum s-ar spune, ceea ce îți poți tu permite în acel moment, ceea ce ai agonisit pentru a plăti biletul, fie la autobuz, fie la tren, fie la vapor.

Dacă n-ai strâns suficient, adică nu ai prea multe merite, atunci mergi pe jos, dar dacă ești foarte „bogat”, atunci îți poți cumpăra bilet și pentru naveta spațială! Analogic vorbind, în acest ultim caz ai acces la o lume subtilă foarte elevată. Dacă nu ai decât puține merite, pentru că greșelile tale au fost mari, atunci dimensiunea subtilă în care este proiectat sufletul după moartea trupului va fi una plină de chin și suferință. Aceste demarcații se referă la destinul fiecărui om, care este în deplină conformitate cu acțiunile, bune sau rele, pe care el le-a săvârșit fie în existența lui terestră, fie în cea din lumile subtile. Dacă nu ar fi așa, n-ar exista nici o diferență între condiția lumească a unui sfânt și aceea a unui criminal sau între un retardat mintal și un geniu. Bunul simț ne spune că nu este deloc întâmplător că o ființă umană se naște cu un sever handicap fizic, în timp ce alta este perfect sănătoasă și înfloritoare; că una suferă încă din copilărie de tot felul de angoase, fiind terifiată de coșmaruri, iar alta este veselă, optimistă și foarte fericită. Cred

că înțelegi foarte bine ceea ce îți spun. Totuși, incredibila superficialitate și chiar prostie a oamenilor, care îi împiedică să remarce aceste aspecte foarte simple și evidente, precum și dependența lor aproape maladivă de un sistem automat de credințe și prejudecăți care le-a fost impus încă din copilărie, contribuie atât la decăderea lor fizică și morală, cât și la incapacitatea lor de a înțelege unele adevăruri esențiale despre viața pe care ei o trăiesc.

- Așa este, m-am confruntat adeseori cu această opacitate a opiniei publice, am observat eu cu amărăciune. Dar știi, am constatat că nu este neapărat vorba despre rea-voință din partea oamenilor, ci mai ales despre faptul că atunci ei se confruntă cu decizia de a înlocui ideile materialiste care le-au fost îndoctrinate încă din școală, cu ceva despre care aproape toți își bat joc sau spun că nu există. Dintre cele două variante, cei mai mulți preferă să rămână la vechile credințe, chiar dacă își dau seama că, totuși, ceva nu este în regulă. Ideea de comoditate și de lipsă a efortului fizic ori mental reușește de cele mai multe ori să le biruie tresărirea spiritului. În astfel de condiții, care după părerea mea accentuează egoismul și macină afectivitatea, nu te poți aștepta să dobândești prea mari merite. Viața se încheie relativ repede și urmează, ca să spun așa, „strânsul recoltei”.

- Elinor a preluat imediat ideea. Chiar despre asta vorbeam și eu. Ceea ce omul făptuiește în viața lui terestră îl obligă, într-un fel, să se reîntoarcă în planul fizic după încheierea „sejurului” astral, în care sufletul trăiește într-o lume acordată pe „lungimea lui de undă”.

De pildă, datorită dorinței de a reuși în arta alchimiei, persoana din exemplul pe care l-am considerat se va reîncarna într-o conjunctură care să-i favorizeze accesul la această cunoaștere. Desigur, procesul de jalonare a destinului unui suflet care tocmai urmează să se reîncarneze în planul fizic este foarte complex, fiind opera extrem de precisă a unor entități cosmice infinit superioare modului comun și rațional de gândire a omului. Sunt luate în considerație, din imensul bagaj de fapte, trăiri, emoții și intenții pe care fiecare făptură umană l-a strâns de-a lungul nenumăratelor ei existențe în manifestare, acele tendințe care urmează să definească în esență orientarea destinului ei în încarnarea viitoare. Această alegere are la bază anumite criterii și omul urmează să trăiască în noua lui viață

din planul fizic un fel de „replică” la acțiunile pe care el le-a săvârșit în alte vieți terestre.

- Da. M-am întrebat adeseori cum are loc, de fapt, acest proces de „contorizare” a acțiunilor noastre, dar n-am găsit răspunsul, am spus eu gânditor.

Elinor a tăcut o clipă, după care mi-a răspuns cu multă competență:

- Orice faptă, fie că este realizată cu trupul, cu vorba sau cu gândul, este în mod tainic „înregistrată” în ceea ce ocultiștii numesc „memoria cosmică”, iar mai apoi chintesența acestor acțiuni este impregnată la nivelul sufletului individual, putând fi o „povară” sau o „delectare” pentru cel care își trăiește destinul, mi-a explicat Elinor. Soarta omului nu este deloc întâmplătoare, ci este în deplin acord cu natura faptelor pe care el le-a săvârșit și tocmai acesta este motivul pentru care oamenii se nasc atât de diferiți. Fiecare trebuie să-și trăiască destinul propriu, după natura faptelor sale: faptele bune vor atrage merite și, prin urmare, acea ființă se va bucura de condiții, șanse și situații minunate în încarnarea ei din planul fizic; în schimb, faptele rele vor atrage consecințe nefaste, multă suferință și chin pentru ființa respectivă. Este însă important de știut că aceste „recompense” reprezintă totdeauna un echilibru perfect între faptă și răsplată. Nimeni nu este favorizat și nimeni nu este dezavantajat. Fiecare primește exact ceea ce el merită, chiar dacă mulți afirmă că sunt nedreptățiți și îl acuză pe Dumnezeu că le-a dat atâta suferință și necazuri în viață. De ce trebuie să se chinuiască ei la limita subzistenței și alții să huzurească în lux și bogății? Acest gen de întrebări sunt frecvente la cei care suferă în viață, dar nu înțeleg cauzele acelei suferințe. După cum spuneam, astfel de situații reprezintă expresia fidelă a legii compensației faptelor care au fost săvârșite, dar cel care încă nu este suficient trezit din punct de vedere spiritual, nu știe și nu înțelege aceste lucruri.

Eram foarte interesat de aceste aspecte, deoarece ele îmi permiteau să-mi sintetizez cunoștințele inițiatice pe care le aveam. L-am întrebat pe Elinor ce anume determină reîncarnarea viitoare a unui suflet în planul terestru.

- În intervalul dintre două încarnări succesive, sufletul individual trăiește în planul astral o perioadă de timp care este în acord cu meritele pe care le-a dobândit. Când acestea s-au

epuizat vine vremea în care alte fapte, care au fost săvârșite de-a lungul existențelor terestre, s-au „copt” și așteaptă să-și primească „răsplata”, bună sau rea, în planul fizic, adică într-o nouă încarnare. Această „condensare” a necesității destinului atrage atunci în mod irezistibil sufletul respectiv către planul fizic, într-o „matcă” sau tipar de integrare în societate care este cel mai potrivit cu specificul sau natura faptelor care trebuie compensate. Aceasta se întâmplă fie că viitoarea ființă umană care se va naște în acea matcă trebuie să consume fructele bune sau meritele care se datorează acțiunilor sale benefice din trecut, fie că ea trebuie să plătească pentru faptele ei anterioare și pentru suferința pe care a pricinuit-o altora. De cele mai multe ori însă există o îmbinare a celor două tendințe și așa se explică faptul că oamenii se nasc cu anumite calități, dar și cu anumite defecte fizice sau psihice. Totuși, de ei depinde cum își „organizează” destinul. Altfel spus, ei sunt cei care generează, prin faptele pe care le săvârșesc în viața prezentă, natura destinului lor în încarnările viitoare.

- Bine, dar în felul acesta nu există practic nici un sfârșit pentru ciclul de renașteri, am exclamat eu. Fie că facem bine, fie că facem rău, ne vom renaște la nesfârșit pentru a consuma fructele acțiunilor noastre.

- Aceasta este doar în aparență. Deosebirea fundamentală între faptele bune și faptele rele este aceea că primele te apropie de Dumnezeu, pe când celelalte te depărtează de El. Salvarea sau eliberarea despre care vorbesc religiile autentice constă tocmai în resorbția în dimensiunea care transcende chiar și acest ciclu, aparent nesfârșit, al vieții și al morții, care este precum un lanț al dependenței. Urmând însă calea evoluției, care totdeauna este sinonimă cu binele și armonia, omul ajunge într-un târziu la capătul drumului și atunci se petrece un act inconceptibil pentru rațiunea obișnuită; este ca o trecere, un salt în infinitul care înglobează toate lumile, dar care, în același timp, este și în afara lor.

- Nu aș vrea să divagăm acum pe această direcție a discuției noastre, pentru că alta era ideea inițială de la care am pornit. Am spus că, în exemplul comparativ pe care l-am ales, cel care s-a inițiat în tainele alchimiei ajunge la un anumit nivel de înțelegere a acestor taine în existența respectivă, după care el moare, iar sufletul lui se va proiecta o perioadă de timp în una dintre lumile subtile ale planului astral.

- Cu toții translatăm în planul astral după ce murim în planul fizic? am întrebat eu, dornic să-mi lămuresc acest aspect pe care nu-l înțelesesem.

- Acest lucru este valabil pentru cele mai multe ființe umane, deoarece planul astral este prin excelență un plan al emoțiilor și al manifestării de natură psihică, iar acestea, așa după cum știi, reprezintă latura fundamentală care definește viața unei ființe umane. Totuși, dacă unele dintre ființele umane au ajuns deja la un nivel foarte elevat de conștiință, sufletul lor va fi atras în mod automat, după moartea fizică, în planurile și mai subtile ale manifestării, cum ar fi planul mental sau chiar planul cauzal, în care natura realității este mult mai subtilă și mai vastă decât în cazul planului astral. De pildă, la nivelul planului cauzal nu mai există practic nimic din ceea ce noi am putea asocia imaginii sau gândirii obișnuite. Mintea este atunci complet transcensă, iar cunoașterea nu mai este un act discursiv, ci unul total și simultan. Acolo conștiința individuală are acces chiar la arhetipurile Creației și la cauzele care fac să se manifeste lucrurile și fenomenele în planurile inferioare, până la cel fizic. De aceea, cel care există în acest ultim plan al manifestării extrem de elevat, poate să controleze orice în lumea manifestată deoarece atunci el poate „să facă și să desfacă", încă de la originea cauzală, orice acțiune, plan sau intenție.

Problema este valabilă și în sens invers: dacă o ființă a săvârșit în existența ei terestră greșeli mari, cum ar fi acte reprobabile de despotism, de oprimare psihică și fizică a altor oameni sau dacă a făcut crime ori s-a pretat la acțiuni foarte violente, atunci sufletul ei va fi atras în mod inexorabil după moartea fizică spre dimensiunile întunecate, infernale ale planului astral inferior, unde va trebui să plătească pentru acțiunile comise. Nu mă înțelege greșit, nu este vorba despre o damnare eternă, dar totuși astfel de fapte atârnă foarte greu în balanța destinului personal și tocmai de aceea intervalul de timp în care ele sunt compensate în infernuri apare, în ani tereștri, ca fiind foarte lung.

O situație mai deosebită este în cazul celor care se sinucid, deoarece atunci suferința lor este extrem de îndelungată, iar regresul pe scara evoluției este considerabil, într-o astfel de situație dramatică, sufletul cu greu realizează că un singur gest nesăbuit din viața lui terestră l-a costat mii de ani de suferință

și de involuție. Dacă el ar fi fost capabil să-și ofere înapoi viața pe care tot el și-a luat-o, atunci nu ar fi fost o problemă prea mare. Însă lucrurile nu sunt așa și tocmai de aceea chinurile pe care trebuie să le îndure un suflet sinucigaș sunt cumplite. Actul sinuciderii reprezintă, în esență, actul negării de sine dus la extrem, ceea ce este cu mult mai grav decât actul ignorării scânteii divine, a spiritului divin din noi. Un ateu mai are totuși șansa de a evolua și a-și modifica punctul de vedere în decursul vieții, pe când sinucigașul își curmă singur, printr-un act de voință proprie, foarte egoistă, șansa care i-a fost dată pentru a evolua în acea existență. El nu a înțeles un aspect fundamental pe care l-am menționat mai înainte și anume că, chiar dacă omul simte la un moment dat în viață că necazurile, suferința și problemele pe care le are tind să îl copleșească, totuși acestea nu reflectă nimic altceva decât natura faptelor pe care el le-a săvârșit în trecut, iar chinurile și viața mizerabilă pe care o îndură în prezent sunt, cu puține excepții, expresia fidelă a suferinței pe care el a provocat-o altora. Prin urmare, actul lui nesăbuit este o tentativă egoistă de a înșela destinul, mai bine zis de a-l ocoli, gândind că în acest fel el nu va mai avea de îndurat. De aceea, gravitatea actului de sinucidere este foarte mare și constituie un obstacol major în evoluția omului, poate cel mai mare dintre toate.

Pe de altă parte, unele suflete care au fost foarte atașate de bunurile materiale în viața lor terestră sau care au fost foarte zgârcite și meschine în relațiile cu ceilalți rămân o perioadă destul de lungă în imediata vecinătate a locurilor și bunurilor de care s-au atașat, la nivelul planului eteric, care după cum știi este situat ca frecvență de vibrație între planul fizic și cel astral. Starea acestor suflete este abulică, deoarece ele nu realizează ce se petrece cu ele și singurul gând care le domină atunci este cel al dorinței de a se reîntoarce la lucrurile, posesiunile materiale sau chiar la ființele de care au fost foarte atașate în timpul vieții lor fizice. Ele rămân mult timp în acest plan subtil, care se află în imediata vecinătate a planetei noastre, fiind mereu cufundate într-o atmosferă sumbră, ca o ceață densă. Din când în când, datorită dorințelor lor grosiere și atașate de bunurile lumești, ele bântuie prin zonele respective sub, o formă ectoplasmatică, ce reproduce mai mult sau mai puțin fidel forma trupească pe care au avut-o în existența lor terestră anterioară. Această condiție jalnică poate

să dureze uneori chiar sute de ani până când, încetul cu încetul, înțelegerea lor începe să facă treptat lumină în crepusculul de care erau înconjurate și astfel ele sunt eliberate din strânsoarea atașamentelor pe care le aveau. Acesta reprezintă un exemplu tipic de consumare a unui gen de karma de atașament. După aceea, sufletul respectiv accede la un nivel astral care este mult superior condiției penibile în care el s-a aflat până atunci, în planul eteric. Desigur, acel nivel al planului astral va fi în deplină concordanță cu alte aspecte care corespund destinului particular al sufletului și, după ce va mai rămâne acolo un timp, consumându-și meritele specifice pe acel nivel al astralului, el se va reîncarna în planul fizic și procesul reîncepe, dar de la un nivel superior al experienței individuale.

- Bun, am spus eu. Acum este clar, dar viața din planurile subtile durează la fel de mult ca viața pe care o trăiește un om obișnuit în plan terestru? Pentru că ai spus că după moartea trupului, fiecare suflet se află o anumită perioadă de timp în unul din planurile subtile ale manifestării.

- Timpul, ca energie subtilă universală, este perceput în mod diferit în planuri diferite ale Creației. De pildă, la nivelul planului astral el nu mai are același sens, aceeași „curgere" ca în planul fizic. Ceea ce tu aici percepi ca fiind o durată precisă de timp, acolo ea este mult distorsionată. Cu cât planul din manifestare este mai elevat, cu atât percepția timpului este mai nuanțată. Faptul că planul respectiv este multidimensional determină fenomene complexe de sincronicitate și chiar de simultaneitate a evenimentelor. Timpul nu mai poate fi judecat atunci în parametrii lui „fizici".

Durata medie a unui „sejur" astral pe care sufletul individual îl petrece între două încarnări succesive este cuprinsă între 50 și 300 de ani tereștri, în funcție de meritele cumulate. Desigur, sunt și excepții care depind de hotărârea unor foruri superioare din ierarhia entităților celeste, dar, în general, aceasta este perioada de timp pe care o petrec în astral cele mai multe dintre sufletele individuale, după moartea corpului lor fizic.

- Deci în exemplul tău, cel care a fost inițiat în tainele alchimiei și apoi moare, revine probabil în planul terestru când

tu ai deja 3-400 de ani! am spus eu. Acum înțeleg sensul căii tale.

Elinor m-a aprobat, înclinând ușor capul.

- Da, însă atunci eu deja am progresat destul de mult, deoarece am folosit timpul pe care sufletul lui l-a petrecut în planul astral, pentru a mă perfecționa continuu. Atunci când, după moartea trupului, sufletul translatează într-un plan subtil, el se supune acolo unor alte tipuri de legi și influențe. Cel mai adesea, el nu poate să realizeze același tip de activitate principală pe care a săvârșit-o în viața lui pământească, deoarece în dimensiunile planului astral condițiile și prioritățile sunt cu totul altele decât cele din planul fizic. Totuși, progresele și cunoștințele sale, care au fost dobândite în timpul existențelor terestre anterioare într-un domeniu sau altul, sunt sintetizate în conștiința sa și pot determina natura viitoarei sale încarnări.

Alchimistul din exemplul meu va reveni într-o nouă încarnare și va parcurge repede etapele cunoașterii pe care el a dobândit-o deja în viața anterioară. Apoi progresul lui în această direcție va încetini, deoarece atunci el se va afla din nou pe un „tărâm necunoscut”, pe care trebuie să-l exploreze. Poate că îi vor mai fi necesare încă una sau două încarnări, presupunând că ținta lui în viață va fi mereu realizarea spirituală prin Marea Operă Alchimică, deși destinul are mulți alți vectori de influență care îl pot distrage de la această cale și îi pot amâna succesul. De aceea, uneori pot trece chiar și 15-20 de vieți fără ca el să fi obținut dezideratul ultim.

Pe de altă parte, eu beneficiez de o viață extraordinar de lungă într-un corp fizic perfect sănătos și echilibrat și nu sunt nevoit să reiau din nou și din nou procesul învățării și al cunoașterii din fiecare etapă a vieții, începând cu copilăria și sfârșind cu senectutea. În plus, conștiința mea nu este supusă uitării periodice, dintre două încarnări succesive, ci progresul meu în arta alchimiei tinde să urmeze un flux continuu, ascendent. Așa se explică faptul că am posibilitatea să obțin Piatra Filozofală în câteva sute de ani de studii și experimente, pe când un om obișnuit, parcurgând „traseul” comun al morții și renașterii, ar avea nevoie de cel puțin 3000-4000 de ani pentru aceasta, considerând că el s-ar bucura mereu de condiții optime de viață, că ar avea un destin foarte favorabil și că ar fi deosebit de inspirat și intuitiv în efectuarea experiențelor sale

alchimice, însă acestea reprezintă condiții ideale care rareori se îndeplinesc. Cel mai adesea, omului îi sunt necesare câteva zeci de mii, sute de mii ori chiar milioane de ani pentru a se desăvârși spiritual. Dacă el ar avea mereu, la fiecare încarnare, conștiința duratei cosmice a periplului său prin manifestare, de la un plan la altul al acesteia, fără îndoială că ar fi cuprins de o adâncă deznădejde, care i s-ar părea de nesuportat. Dar mecanismul automat al uitării, care intervine de fiecare dată atunci când el revine într-o nouă existență în planul fizic, îl apără de această teribilă angoasă.

Desigur, această „uitare” este necesară și totodată corelată cu faptul că, dacă ne-am aminti toate acțiunile din trecut - unele dintre ele cumplite - psihicul nostru, care încă este labil și nepregătit să înțeleagă în profunzime semnificația acestor aspecte, aproape sigur ar ceda și atunci evoluția noastră ar fi compromisă pentru o mare perioadă de timp. Iar atunci când suntem într-adevăr capabili să ne percepem viețile anterioare, deja ne aflăm la un nivel înalt de evoluție spirituală care ne permite o abordare mult superioară a menirii și a condiției noastre în univers. Atunci viziunea noastră este unitară, iar cauzele sunt percepute în aspectul lor global, nu parțial.

- Da, se pare că avantajul de a trăi foarte mult timp în corpul fizic este evident, am admis eu. Într-un fel, cel care renaște mereu și mereu în planul fizic este nevoit să treacă prin aceleași faze ale vieții și chiar poate fi deturnat de la calea pe care a abordat-o cu mai multe vieți înainte. Această perpetuă mișcare „în sus și în jos” poate să devină ceva obositor, dar face parte tot din destinul nostru. Chiar faptul că tu ai fost ales de strămoșul tău pentru a duce tradiția mai departe, beneficiind totodată de o viață lungă de aproape două mii de ani, face parte din destinul tău.

Am reflectat și eu de multe ori asupra acestui aspect și fără îndoială că așa este; este clar că un anumit tip de merite pe care le-am dobândit în viețile anterioare a facilitat situația în care mă aflu în prezent. Totuși, în virtutea aceleiași legi cosmice a destinului, sunt aproape sigur că am avut anumite legături cu această cale în existențele mele din trecut. De obicei, grupuri mai mici sau chiar mai mari de suflete individuale se atrag aproape irezistibil pe ecranul vieții și al timpului în virtutea faptului că ele sunt legate unele de altele prin trăiri, fapte sau cunoștințe comune. Din această cauză, un

mare procent din sufletele care se reîncarnează întâlnesc în noua lor viață persoane de care, într-un fel sau altul, au fost legate în alte existențe. Aceste conexiuni reciproce sunt necesare în virtutea legii de compensare a faptelor și „datoriilor” pe care unii le au pentru alții. Prin urmare, imaginându-mi un anumit scenariu, e posibil să fi fost ucenicul unui preot din vechime care deținea acest secret teribil al longevității sau să fi ajutat cu ceva la menținerea acestei tradiții speciale. Totuși ipoteza mea nu este obligatorie, pentru că aș fi putut cumula anumite merite spirituale care să conducă la situația actuală din viața mea, practicând chiar și alte virtuți sau credințe religioase, decât calea pe care o urmez acum. Aceste aspecte îmi rămân deocamdată învăluite în mister.

- Știu prea bine că unii oameni posedă capacitatea extraordinară de a-și „vedea” existențele lor anterioare. Mă întreb dacă aceasta semnifică un anumit tip de clarviziune...

- Bineînțeles că aceasta semnifică o capacitate de clarviziune, a spus Elinor. O astfel de persoană are acces la un nivel superior al conștiinței, care înglobează o dimensiune foarte înaltă a Creației. Această dimensiune se referă la „înregistrările” de care îți spuneam, deoarece nimic, niciodată, nu este distrus fără urmă și nu se pierde în neant. Am vrut să clarific mai bine acest aspect.

- Cezar mi-a vorbit despre clișeele akashaice, care sunt precum un fel de „bandă uriașă de înregistrare” la nivel subtil pentru tot ceea ce se petrece în univers. Conștiința omului trebuie să aibă acces la aceste clișee pentru a-și aminti existențele anterioare?

- În cazul puterii de vizualizare a existențelor anterioare este chiar ceva mai mult decât atât, deoarece atunci este implicat și un anumit gen de control mental. Desigur, această putere are și ea diferite faze de măiestrie; dacă la început se manifestă doar sporadic și parțial, pe măsură ce progresăm spiritual ea devine stabilă și chiar poate fi manifestată la voință. În fazele superioare, ea ne poate permite sa cunoaștem, dacă vrem, existențele trecute și probabilitatea celor viitoare în cazul oricărei ființe umane pe care o cunoaștem. Acest aspect este util pentru a înțelege anumite cauze din trecut care au generat unele situații complicate din prezent. Ajungând astfel la rădăcina lucrurilor, ele pot fi rezolvate apoi foarte repede și cu succes, îți spun toate acestea pentru că și eu, chiar dacă

destinul mi-a dăruit o existență specială, mă confrunt totuși cu multe „provocări”, tendințe sau impulsuri care mă pot abate de la calea ce mi-a fost trasată.

Această ultimă observație a lui Elinor era în conformitate cu propriile mele concluzii.

- M-am gândit și eu că nu poate fi așa ușor, am spus. În definitiv, viața foarte lungă nu te scutește absolut deloc de efectele acțiunilor tale, dar îți oferă posibilitatea să le ajustezi „din mers”, fără sincope.

- Îmi folosesc viața foarte lungă pentru a evolua spiritual, mă aprobă Elinor. Atât din ceea ce mi-a spus strămoșul meu, cât și din experiența pe care eu însumi am acumulat-o până acum mi-am dat seama că, practic, nu am de ales. Aș putea bineînțeles să mă lansez în alte tipuri de activități; aș putea, de pildă, să urmăresc să strâng averi uriașe, dar acest aspect nu este deloc relevant, mai ales în cazul meu, deoarece mi-a fost lăsată o moștenire financiară și materială fabuloasă. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor preferă să-și petreacă aproape toată viața - și așa destul de scurtă - pe care o au la dispoziție pentru a dobândi averi, lux și bogăție. Nu vreau să par acum un filozof depășit, dar știi prea bine cât de efemere sunt achizițiile materiale: ceea ce ai acum poate să dispară în momentul următor. În lupta acerbă pentru avuții, simțurile amorțesc, caracterul este corupt, iar mintea își pierde din claritate. Toate acestea sunt în schimbul unei iluzorii senzații de activitate trepidantă în afaceri sau a unor condiții trecătoare de lux exagerat, care în realitate nu reușesc altceva decât să „moleșească” spiritul. Cei bogați își dau seama de aceasta în forul lor lăuntric, dar refuză să recunoască deschis pentru că atunci ei pur și simplu nu ar ști ce altceva ar putea să mai facă în viață, în afara relațiilor, a afacerilor și a competiției care de multe ori distruge, nu stimulează. Atunci ei s-ar simți complet descoperiți, inutili în societate și dezorientați, ceea ce, de exemplu, poți remarca la oamenii de afaceri care au dat faliment. Ei sunt incapabili să se relaxeze sau să conceapă viața în alți termeni decât cei ai afacerilor, legăturilor și intrigilor, chiar și atunci când se află în concediu.

Nu știu dacă ai observat, dar acesta este motivul pentru care mulți oameni de afaceri refuză chiar să-și ia concediu de odihnă, justificându-se mereu prin faptul că au de rezolvat probleme care nu suferă amânare. Dezorientarea lor și

neputința de a înțelege altceva de la viață, în afara mediului specific de afaceri, este singurul efect pe care l-a produs lupta acerbă pentru îmbogățire. Situația este cu adevărat dramatică în cazul celor foarte bogați sau al unor politicieni; acestora le place să creadă că trăiesc în așa-zisul „high-life” al societății, pentru că o dată ce au „gustat” din această tentație ademenitoare le vine mai apoi foarte greu să se dezobișnuiască de ea. Percepția lor corectă asupra realității lucrurilor este atunci profund modificată, iar dezideratul lor în viață devine acela de a rămâne „în top”, de a impresiona prin bogăție, relații și posibilități materiale, aspecte care țin evident de un nivel impur și grosier al conștiinței. Fuga lor de ei înșiși este atunci susținută chiar de ideologia sistemului modern de cultură și educație, care îi încurajează să creadă că, în afară de aceste țeluri materiale pe care un om ar trebui să le aibă în viață, nu mai există altceva: nu există Dumnezeu, nu există spirit divin, nu există o lege a compensației după moarte, nu există reîncarnare pentru a face posibilă această compensație a faptelor.

- în plus, aceste idei sunt propagate dinadins pentru a obține anumite scopuri viciate, am adăugat eu. Situația mi-a fost descrisă foarte clar de Cezar, atunci când mi-a povestit de întâlnirile lui cu senior Massini (*vezi capitolele 3 și 4 din Viitor cu cap de mort de Radu Cinamar - nota ed.*)

Elinor și-a înclinat în semn afirmativ capul, dezvoltând mai apoi subiectul:

- Explicația îndoctrinării materialiste și ateiste în lume, care este susținută aproape cu disperare de organismele puterii, este foarte simplă: dacă oamenii ar fi îndemnați să realizeze că menirea lor este cu totul alta în existența pe care o trăiesc și dacă ei ar înțelege cu adevărat că natura faptelor pe care le săvârșesc implică mai apoi - uneori chiar în aceeași viață sau, dacă nu, atunci în viețile următoare - o foarte exactă „replică” în ceea ce-i privește, atunci fără îndoială că prioritățile lor ar deveni cu totul altele. Maturitatea în gândire și înțelegerea acestor aspecte i-ar determina atunci să fie mult mai responsabili față de ceea ce își propun în viață, i-ar stimula să aibă mult mai multă libertate de gândire, iar aceasta ar duce inevitabil la modificarea unui raport însemnat de forțe pe planetă, deoarece oamenii nu ar mai putea fi manipulați atât de ușor. Interesul pentru planul material s-ar diminua în mod

considerabil; prin urmare, consumul de mărfuri ar fi și el cu mult mai mic, adaptat doar necesităților firești și nicidecum în exces, așa cum este în prezent. Bineînțeles, dacă oamenii cumpără mai puțin și sunt interesați mai mult de aspectele ezoterice și spirituale ale vieții lor, atunci încasările scad în mod vertiginos și o dată cu ele scade și puterea liderilor și a oamenilor bogați de a controla și de a manipula prin intermediul banilor. Practic vorbind, atunci s-ar realiza o înnoire a întregii societăți de pe principii reale și corecte, însă la ora actuală acest lucru este cel mai puțin dorit de către organizațiile oculte care dirijează destinul omenirii.

Referitor la acest aspect, există persoane care, pline de importanță și emfază, afirmă că toate ideile despre marea conspirație mondială, despre controlul maselor și despre manipularea oamenilor sunt niște inepții, lipsite de fundamentare și de dovezi concrete. Din păcate, aceste ființe umane fac în acest fel dovada unui substrat psihologic care este plin de frică și de egoism; considerând că vorbesc în numele celor mulți și serioși, ele, de fapt, își exprimă în mod indirect angoasa și sentimentul de insecuritate pe care îl resimt acut în profunzimile ființei lor. Totuși, pentru cei care sunt înzestrați cu bun simț și au capacitatea de a discerne corect, semnalele pe care ei le primesc din exterior și modalitatea în care se desfășoară evenimentele la nivel mondial sunt suficiente pentru a-i convinge de panta pe care se află în prezent umanitatea și de a-i determina să acționeze, fiecare după posibilitățile pe care le are, pentru a da un nou curs și o nouă orientare destinului omenirii. Dacă observi cu atenție, tocmai în aceasta constă „lupta” teribilă pe care cei puțini, dar având cu ei puterea supremă a cunoașterii spirituale, o poartă cu cei deviați de pe această cale, care caută să atragă omenirea către haos și decădere.

Știam prea bine aceste aspecte din memorabilele discuții pe care le avusesem cu Cezar. L-am întrerupt pe Elinor, urmărind să punctez un anumit aspect.

- Sunt mulți oameni care știu aceste lucruri și observă cu luciditate starea de fapt. Totuși, majoritatea lor se lasă cuprinși de un sentiment de tristețe și depresie în legătură cu aceasta, ceea ce înseamnă o mare greșeală. În definitiv, lumea pe care o percepem este într-o continuă mișcare și transformare; orice am face, nu putem opri fluctuația și instabilitatea ei, însă o

putem orienta totuși în direcția dorită, adică spre bine și armonie. Agitația lumii provoacă, de asemenea, și agitația minții noastre și aceasta este chiar condiția acelora care, precum orbii, intră fără să vadă într-o încăierare; ca și ceilalți, vor suferi și ei, dar nu vor ști cum să iasă de acolo. După părerea mea, pentru a rezolva acest punct dureros este necesar să ne modificăm atitudinea: chiar știind cum este lumea, din care la urma urmelor și noi facem parte, nu trebuie totuși să ne lăsăm atrași sau influențați de varianta pe care ea o pune la dispoziție, pentru că aceasta ne provoacă suferință. Dacă reușim să privim din exterior lumea, fiind totuși în ea, înseamnă că am rezolvat problema în ceea ce ne privește. Cu cât mai mulți vom reuși aceasta, cu atât mai bine va fi pentru întreaga umanitate, deoarece o astfel de atitudine este profund spirituală și ne apropie de adevăr.

Să știi că am discutat cu Cezar de mai multe ori cu privire la acest aspect. Mi-a spus că una dintre cele mai eficace metode de a fi înăuntrul, dar cu toate acestea și în afara lumii este aceea de a înțelege în profunzime legile după care ea funcționează. Când ai vorbit despre destin, mi-am spus că înțelegerea corectă a caracteristicilor sale poate să-l scutească pe om de un lanț aproape nesfârșit de suferințe.

- Într-adevăr, de cele mai multe ori destinul este asociat cu suferința, iar suferința, așa după cum știi, se datorează săvârșirii în trecut a unor acțiuni rele, pentru care omul trebuie să plătească. Acest fapt elementar este totuși de neacceptat pentru majoritatea oamenilor, dar ți-am explicat motivele ascunse din subconștientul lor, care îi determină să prefere varianta „fac ce vreau, nu trebuie să dau socoteală pentru nimic”. În definitiv, e o problemă de conștiință: dacă ei reușesc să-și „adoarmă” conștiința, atunci nu vor fi nevoiți să mai dea socoteală pentru faptele nevirtuoase pe care le săvârșesc și care atunci i-ar putea face să se simtă jenați și să aibă un sentiment de insatisfacție. Cu cât „ocultarea” conștiinței lor e mai mare, cu atât orbirea lor față de acțiunile pe care le realizează e mai mare. Astfel, ei ajung să nu mai discearnă între ceea ce este o virtute și o non-virtute. De multe ori se declară chiar contrariați, neînțelegând de pildă ce poate fi rău în a minți, în a înșela, în a escroca, în a falsifica sau chiar în a recurge la violență, pentru că, potrivit mentalității lor, „așa se face în afaceri” și „toată lumea știe asta, dar nimeni nu o

recunoaște”. Această luptă penibilă și aproape continuă pentru a dobândi bani, putere sau faimă este lipsită de sens în esența ei, în primul rând pentru că toate acestea nu sunt durabile, iar în al doilea rând pentru că ele generează noi și noi legături de destin, care trebuie în mod obligatoriu să fie „plătite”. Orientalii numesc acest „angrenaj”: karma. Nu mă îndoiesc că știi prea bine semnificația acestui termen, care în linii mari se referă la legătura dintre cauză și efectul ei.

Totuși, karma este o noțiune foarte complexă. Gândește-te că, de multe ori, există mai multe cauze care determină același efect. De pildă, faptul că tu ai venit să te întâlnești cu mine, a implicat un cumul de mai multe condiții: să fii sănătos, deoarece ar fi fost posibil să te îmbolnăvești grav chiar cu o zi înainte; să vii în condiții sigure cu mașina sau cu orice alt mijloc de transport până aici, pentru că pe drum s-ar fi putut petrece un accident grav în care să fii implicat; să ai interesul necesar pentru a discuta cu mine; să găsești adresa respectivă, pentru că te-ai fi putut rătăci și desigur că mai există multe alte cauze secundare care au făcut posibilă această întâlnire.

Chiar dacă mulți consideră aceste aspecte ca fiind neconcludente, ca și cum ele ar fi ceva de la sine înțeles, lucrurile nu sunt totuși așa, deoarece fiecare element are o justificare, are un sens și conduce spre ceva coerent în viață. De aceea nu este deloc întâmplător cum acționăm, fie că o facem cu trupul, cu vorba sau doar în gând. Oricare din aceste modalități de acțiune pe care le avem la dispoziție generează în mod automat un „răspuns” în destinul nostru viitor, adică în karma noastră. Aceste „răspunsuri” construiesc o rezultantă clară a destinului nostru viitor, care este predominant bună sau rea. Uneori, atunci când este necesar, „răspunsul” la acțiunile noastre de un anumit gen este atât de rapid și evident, încât el nu mai lasă loc îndoielii în ceea ce privește existența legii universale a destinului. Cu toate acestea, mulți ignoră chiar și astfel de semnale foarte clare.

- Aceasta în ciuda faptului că ei suferă, am spus eu. Toți oamenii vor să fie fericiți și nimeni nu dorește să se chinuiască; pentru asta trebuie să observăm cauzele care conduc la starea de fericire și să le comparăm cu cele care conduc la starea de suferință. În principiu este simplu, dar chiar și acest efort se dovedește de multe ori prea mare pentru ființele umane.

Am fost întrerupt de soneria telefonului mobil al lui Elinor. După câteva replici în limba engleză pe care acesta le-a schimbat cu cel care a sunat, a închis și mi-a spus că prietenul său tibetan își cere scuze pentru întârziere, dar a întâmpinat unele dificultăți pe drum și a trebuit să le rezolve.

Am aflat că sosea aici peste aproximativ o jumătate de oră. Vestea m-a bucurat, deoarece credeam că întâlnirea va fi reprogramată. Elinor mi-a spus însă că este vorba despre un aspect deosebit de important, care nu trebuie amânat. El a emis ipoteza că poate tocmai din această cauză lama tibetan a avut anumite probleme, care i-ar fi putut împiedica sosirea.

- În anumite cazuri există forțe care se opun cu putere astfel încât unele evenimente pozitive să nu se petreacă. Practic, se dorește o modificare a raporturilor de cauzalitate, mi-a explicat el.

- Înseamnă că prietenul tău este un maestru spiritual care cunoaște felul în care să rezolve astfel de situații, am exclamat. Desigur, istoria lui este chiar foarte specială, a răspuns Elinor enigmatic. Vei fi surprins să constați că între voi doi există anumite legături care, chiar dacă sunt indirecte, au facilitat totuși situația actuală.

- Foarte bine, am spus. În definitiv, acesta este și motivul pentru care am venit aici. Dar înainte de sosirea prietenului tău tibetan aș vrea să-mi spui cum s-a încheiat întâlnirea de la Bruxelles. Recunosc faptul că sunt uluit de povestirea ta și încă nu mă pot obișnui în totalitate cu explicațiile pe care mi le-ai dat. De fapt, mai curând cred că asemenea informații i-ar face pe ceilalți să zâmbească neîncrezători, decât să accepte chiar și o mică parte din relatarea pe care ai făcut-o.

- Poate că așa este, a spus Elinor, dar dincolo de aceasta ei nu vor rămâne cu nimic valoros. Adevărul în ceea ce mă privește este prea bulversant ca să poată fi asimilat de cei care au o înțelegere obișnuită. Totuși, în cazul tău am considerat că ai trecut deja prin anumite „teste” dificile și că era necesar să cunoști unele lucruri despre mine.

Spunând acestea, Elinor se ridică din fotoliu și ieși din living-room. După câteva secunde el reveni, ținând în mână un obiect straniu, care la prima vedere semăna cu o sculptură ornamentală. Am înțeles imediat că acela era misteriosul obiect care facilita o longevitate colosală. Cu emoție, l-am luat în mâinile mele și l-am privit cu atenție. Era alcătuit dintr-un cub

metalic, cu latura de aproximativ cincisprezece centimetri, care avea aspectul unei plase cu ochiuri mari, de forma unui romb. Înăuntrul acelui cub și înscris în el era o sferă confecționată din același metal; ca și în cazul cubului, conturul ei exterior era alcătuit din ochiuri de plasă metalică, însă acestea erau mai mici ca dimensiuni. În sfârșit, în sferă era înscrisă o altă formă geometrică, un tetraedru, reprezentare perfectă a unei piramide în miniatură, având vârful orientat spre în sus. Tetraedrul constituia elementul principal, piesa centrală a întregului ansamblu. Pe lângă faptul că avea suprafețele opace, mica piramidă era realizată dintr-un alt tip de metal decât cel utilizat pentru cub și pentru sferă. În cazul acestora, metalul avea unele reflexii roșiatice, semănând în această privință cu aspectul cuprului. Eram foarte surprins de perfecțiunea finisării și, chiar dacă suprafața era mată, totuși ea crea un joc straniu de lumini și umbre între ochiurile plasei metalice care alcătuia cubul și sfera.

L-am întrebat pe Elinor ce tehnologie a fost folosită la obținerea metalului și la asamblarea foarte precisă a pieselor componente ale obiectului, însă el mi-a răspuns că informația respectivă făcea parte din secretul inițierii și nu putea fi divulgată. Totuși a precizat că „punctul fierbinte” al ansamblului era mica piramidă, „inima” secretă care asigura influența tainică asupra vieții celui pentru care era construit obiectul.

Într-adevăr, piramida înscrisă în sferă avea o culoare fascinantă, asemănătoare turcoazului, care reflecta în mod neașteptat lumina la cea mai mică mișcare. Am presupus că acest efect tulburător se datora șlefuirii perfecte a suprafețelor sale, însă Elinor mi-a spus că, de fapt, el era o proprietate a misteriosului aliaj din care era confecționată piramida. Combinația între culoarea roșiatică a plasei metalice din care erau făcute cubul și sfera și culoarea turcoaz, uneori ajungând până la nuanțe de bleumarin, a aliajului piramidei, crea în lumina palidă a camerei un efect ciudat asupra psihicului meu. Mă simțeam îndemnat la visare, la reverie, însă vocea lui Elinor m-a readus la realitatea momentului.

- Chiar dacă nu este acordat pe frecvența ta specifică de vibrație, obiectul creează totuși un anumit tip de interacțiune subtilă, mai ales cu persoanele receptive. Gândește-te că el este un fel de releu, un intermediar fizic care este adaptat într-un

mod foarte fin să translateze unele energii cosmice despre care oamenii de știință nici măcar nu le bănuiesc existența. De aceea, impregnarea lui subtilă provoacă aproape imediat o reacție specifică în cel care îl ține aproape. Dacă tu, care nu ești acordat cu „lungimea de undă” a obiectului, ai simțit totuși foarte repede influența lui, imaginează-ți cum percep eu în fiecare clipă acțiunea subtilă care îi este caracteristică. E ca un fel de „legătură” puternică între mine și acest obiect, pe care o resimt ca o vibrație specifică, foarte plăcută, în orice parte a trupului. Mă „hrănește” și mă susține continuu, iar senzația pe care o simt în mod dominant este aceea de echilibrare perfectă a tuturor funcțiilor și reacțiilor din organism.

Îl ascultam pe Elinor ținând în mână acel obiect și răsucindu-l de pe o parte pe alta. Era foarte ușor, având în vedere faptul că toate piesele sale erau metalice.

- Interiorul piramidei este gol? am întrebat eu din curiozitate, dorind să găsesc o posibilă explicație pentru greutatea uimitor de mică a ansamblului.

Elinor a tăcut câteva clipe, părând că nu se hotăra dacă era oportun să-mi dezvăluie răspunsul. Am ridicat ochii către el. Credeam că întrebarea mea era nevinovată, însă descopeream că, fără să vreau, am atins un punct sensibil.

- Îți voi răspunde, deși acesta este cel mai însemnat secret care trebuie păstrat; nu neapărat în ceea ce privește conținutul piramidei, ci referitor la tehnica de obținere a ceea ce se află înăuntru.

Făcu o mică pauză pentru a aprinde lumina în cameră, iar apoi a continuat:

- Piramida nu este compactă. Pereții ei sunt realizați dintr-un aliaj complet necunoscut pământenilor, iar în interior, chiar în centrul ei, se află încastrat un cristal violet, foarte special. Tehnica de obținere a acestui cristal reprezintă marele atu al căii pe care o urmez, deoarece acest cristal este cel care personalizează obiectul; el este cel care „atrage” radiația specifică și codifică totodată influența unei anumite energii subtile din univers pe frecvența particulară de vibrație a posesorului. Fără el, ansamblul nu ar putea crea efectul pe care acum îl cunoști. Pe de altă parte, cristalul singur nu poate fi nici el eficient fără interacțiunea specială pe care o are cu aliajul piramidei. Întregul ansamblu „vibrează” într-un mod foarte

exact, iar reglarea frecvenței este continuu ajustată de aliajul secret; poți spune chiar că acesta are un anumit gen de „inteligență”, pentru că el reacționează la cele mai fine modificări de stare energetică ale organismului viu pentru care și el, ca și cristalul, este personalizat după o metodologie alchimică foarte secretă. Dacă așezi obiectul pe masă și îl lași nemișcat, vei observa că aliajul continuă totuși să se „miște” sau, cel puțin, să-ți creeze senzația de mișcare.

Observam uimit acest fenomen și mi-am reamintit în mod reflex de materialul enigmatic ce tapeta Marea Galerie din locația secretă din Bucegi. „Comportamentul” lui era asemănător cu al aliajului; aceleași „ape”, același tip de comportament „inteligent”, aceeași influență specială pe care o aveau, și unul și celălalt, asupra celui care se afla în apropiere. Diferența notabilă era că, în timp ce materialul din Marea Galerie avea și o componentă organică, aliajul din care era alcătuită piramida era metal pur.

- Toate piesele obiectului sunt obținute pe cale alchimică, după rețete foarte precise, a spus Elinor. Inclusiv cristalul violet, încastrat în piramidă. Aceea este piesa cel mai dificil de obținut, dar procesul nu este chiar așa îndelungat. Condiția esențială este ca cel care cunoaște secretul să fie deja un adevărat maestru alchimist.

Practic vorbind, tradiția căii este continuată în mod obligatoriu prin desăvârșire spirituală; dacă cel care are obiectul nu reușește să dobândească perfecțiunea în Marea Operă Alchimică, atunci el nu va putea avea nici un continuator al său, deoarece nu va fi capabil să realizeze obiectul sau va putea realiza doar anumite componente ale sale. El nu va putea obține însă cristalul central, chiar dacă pentru aceasta are la dispoziție toate cunoștințele teoretice ale „rețetei”. Motivul este că atunci lui îi lipsește o componentă subtilă esențială și totodată fundamentală pentru personalizarea obiectului, calitate care este dobândită doar o dată cu desăvârșirea. Indiferent de eforturile sale în direcția realizării cristalului violet, chiar dacă ar repeta experiența de mii și mii de ori, el nu va putea personaliza obiectul și atunci acesta nu va avea nici un efect.

Dar, tocmai pentru că există această condiție, discipolului îi este oferită o viață extrem de lungă în corpul fizic, pentru ca maturitatea și experiența pe care el le dobândește atunci să

aibă suficient timp să contribuie la obținerea Marii Opere Alchimice. După cum ți-am spus, această condiție este neapărat necesară pentru a avea un succes deplin în realizarea obiectului. Rezultatul final este certificat întotdeauna de superba culoare violet pe care o capătă atunci cristalul.

- Acum îmi dau seama mai bine de importanța căii pe care o urmezi, am spus eu cu convingere. Până în acest moment nu reușeam să înțeleg modalitatea specifică prin care ea conduce la realizarea spirituală. Deși filiația maestru-discipol în această tradiție nu mi se pare foarte puternică, totuși intuiesc că în cazul tău problema a fost puțin diferită. Spune-mi, ai fost ajutat și sprijinit foarte mult în căutările tale de către strămoșul tău, care ți-a fost maestru? Te întreb aceasta pentru că, din câte am înțeles, maestrul acestuia l-a părăsit destul de repede după ce i-a dezvăluit calea.

- Așa este, dar nu uita că strămoșul meu și-a petrecut mai mult de douăzeci de ani lângă marele magician hindus, până în momentul inițierii. Cunoștea deja foarte multe secrete alchimice și în plus, așa după cum mi-a mărturisit chiar el, magicianul i-a lăsat o mică avere pentru a se descurca în lume, la început de drum. Se pare că este o tradiție pe această cale: maestrul are grijă din toate punctele de vedere, inclusiv din cel financiar, de discipolul pe care l-a ales. Având în vedere că maeștrii acestei linii spirituale stăpâneau la perfecție arta alchimiei și puteau oricând să obțină Piatra Filozofală, era foarte simplu pentru ei să fabrice orice cantitate de metal nobil pentru a-l dărui discipolului. Nu te gândi însă că acest lucru era făcut fără discernământ, pentru că într-o asemenea situație intenția maestrului nu ar fi fost compatibilă cu modalitatea perfectă de acțiune și de integrare pe care o manifestă un alchimist desăvârșit. Eu însumi am fost ajutat foarte mult în această direcție de către strămoșul meu. Fără exagerare pot să-ți spun că el mi-a lăsat o adevărată comoară, nu într-un sipet cu bijuterii și bani de aur, ci în bănci, sub formă de conturi bancare foarte consistente, la care se adaugă mai multe imobile răspândite în orașele principale ale lumii.

- Da, am bănuit. Totuși, nu este foarte relevant, pentru că având în față o viață de două mii de ani, chiar dacă economisești câte puțin, dar în mod constant, poți strânge o avere uriașă.

- Din punct de vedere logic, ai dreptate, dar realitatea nu se prezintă chiar așa, a răspuns Elinor zâmbind ușor. Pentru a înțelege corect „mecanismul” psihologic al unei ființe umane care știe că poate să trăiască mii de ani în planul fizic, trebuie să pornești de la alte premise și de la alte țeluri pe care acea ființă le are în vedere. Sunt transformări profunde care au loc atunci în interiorul ei și acestea nu trebuie și nu pot să fie ignorate. În mod paradoxal, atenția începe atunci să fie atrasă mai mult către aspectele oculte ale vieții, decât către cele concrete, imediate, materiale cu care sunt obișnuiți cei mai mulți dintre oameni. Intențiile unei astfel de persoane converg din ce în ce mai mult către realizarea de sine și, grație unei „întipăriri” subtile specifice acestei căi, care s-a sedimentat de-a lungul miilor de ani, discipolul ales înțelege destul de repede atât scopul, cât și subtilitățile noii sale condiții de viață. Pentru că integrarea lui în societate tinde să devină dificilă, îi sunt puse atunci la dispoziție mijloacele materiale necesare pentru a rezolva mai ușor obstacolele în această direcție. Aceste mijloace nu îi sunt oferite în nici un caz pentru propriile sale plăceri sau dorințe, deși se poate spune că el are la dispoziție atunci tot ceea ce își dorește. Condiția lui este neobișnuită și tocmai de aceea trebuie tratată într-un mod aparte.

- În afară de ajutorul financiar, strămoșul tău ți-a oferit și învățături spirituale? l-am întrebat eu.

- În mod tradițional, pe această cale maestrul se retrage de lângă discipolul lui imediat după ce el i-a oferit acestuia învestitura finală. În cazul meu, maestrul a rămas cu mine la Bruxelles încă trei săptămâni după ce am primit inițierea. Am petrecut amândoi cea mai mare parte din această perioadă în laboratorul său alchimic, care era plasat la subsolul acelei vile. Am fost astfel inițiat într-o serie întreagă de cunoștințe și proceduri de bază care să mă ajute să demarez experiențele mele alchimice. Hotărârea lui de a mai rămâne cu mine o perioadă după ce mi-a dat inițierea, chiar dacă acest lucru nu respecta tradiția, este însă explicabilă, deoarece orice cale și orice metodă trebuie să fie adaptate contextului social, politic și cultural care există. În ceea ce mă privește, cred că am fost ales de el în primul rând datorită structurii mele stabile, deschiderii și sincerității care mă caracterizează. Probabil că strămoșul meu a intuit în mine și alte aspecte.

Oricum, specificul lumii contemporane nu permite realizarea unui stadiu lung de inițiere în științele oculte, mai ales în ceea ce privește calea pe care mă aflu. Interesele divergente, intențiile malefice, serviciile secrete și tehnologia avansată modifică integral viziunea în care trebuie abordată și mai apoi continuată această tradiție. Practic vorbind, diferența este ca de la cer la pământ; condițiile în care strămoșul meu trăia în jurul anului 1500, când a primit inițierea în îndepărtata Indie și cele de la sfârșitul secolului trecut, prin 1970, când eu însumi am fost inițiat și pregătit în tainele alchimiei de către el sunt incomparabile. În plus, eu nu efectuasem nici un „stagiu” de pregătire ezoterică până atunci și nu studiasem practic nimic din acest domeniu. Desigur, trei săptămâni înseamnă foarte puțin pentru a înțelege fie doar și bazele științelor oculte, dar cu toate acestea perioada respectivă de timp s-a dovedit foarte folositoare pentru a-mi forma o idee despre ceea ce trebuie să știu și mai apoi să realizez în lunga mea viață. De mare ajutor mi-a fost biblioteca imensă pe care o avea ruda mea străveche, colecție care conținea lucrări și documente de o valoare inestimabilă. Nici chiar în prezent nu pot spune că am epuizat de studiat volumele ei principale; între timp, eu însumi am îmbogățit în mod apreciabil fondul de cărți care exista atunci, cumpărând opere foarte importante. De altfel, dețin încă trei biblioteci uriașe în imobilele mele din alte țări.

Ideile directoare pe care le-am primit de la strămoșul meu în cele câteva săptămâni în care el a rămas cu mine au constituit un fel de „matriță” care mi-a orientat activitatea mea ulterioară. Chiar dacă exprimarea lui în limba română era puțin stranie, mai ales în ceea ce privește topica frazei, totuși am reușit să înțeleg chiar și aspectele cele mai secrete ale practicii, deoarece acolo unde nu cunoștea termenii specifici, strămoșul meu recurgea la limba franceză. Mi-a spus că a învățat limba română încă de când părinții mei veniseră pentru prima dată în Transilvania. Proceda de fiecare dată în acest mod, mai ales pentru a fi capabil să înțeleagă mai bine și să urmărească mai eficient evoluția membrilor lanțului său genealogic, în funcție de țara în care aceștia alegeau să se stabilească. Nu a

intervenit însă niciodată în această direcție și a rămas retras și necunoscut pentru toți înaintașii mei de pe linia principală, urmărindu-le și analizându-le cu atenție viața. Cunoștea paisprezece limbi străine și mai multe dialecte, rod direct al peregrinărilor sale prin lume. La ora actuală eu nu cunosc decât cinci limbi străine, dar deocamdată îmi este suficient.

Ruda mea din vechime mi-a furnizat unele indicații esențiale în ceea ce privește modalitățile specifice de acțiune în societatea modernă, pentru a evita problemele cele mai spinoase, care m-ar fi putut viza în mod direct. În ultimele zile mi-a făcut cunoștință cu persoane de mare încredere, care îi erau vechi discipoli. Aceste persoane au avut un rol important și m-au ajutat mult în anii care au urmat pentru a realiza unele acțiuni delicate care aveau legătură directă cu „acoperirea” mea în anumite zone ale lumii.

În continuare, Elinor mi-a povestit despre unele contacte foarte speciale pe care le-a avut în ultimii ani. Am aflat că printre acestea se numără și cel cu lama tibetan care și-a anunțat sosirea în acea seară. El mi-a vorbit despre despărțirea emoționantă de strămoșul său și mi-a dezvăluit unele aspecte legate de evenimentele viitoare la nivel mondial. Mi-a spus că, deși există multe profeții sau previziuni pentru timpurile următoare, unele dintre acestea merită o atenție deosebită pentru că se încadrează în „logica” devenirii cosmice. Însă chiar în momentul în care se pregătea să-mi dezvăluie mai multe informații despre sursa acelor profeții și despre impactul lor asupra conștiinței maselor de oameni, s-a auzit soneria de la intrare.

Printr-o intuiție fulgerătoare, am știut atunci că întâlnirea cu lama tibetan avea să aibă o mare importanță pentru existența mea ulterioară. Chiar și așa, surpriza pe care am trăit-o atunci când a apărut în cameră a depășit orice așteptare din partea mea. În cele aproximativ trei ore cât am fost în compania lui Elinor am aflat lucruri care, fără nici o îndoială, ar șoca orice persoană obișnuită și ar provoca în ea dorința de a respinge cu putere acele informații. Aceste reacții, aparent normale, ar fi însă expresia directă a unei bruște „ruperi de ritm” în concepția și activitatea de rutină care sunt comune omului contemporan. Consideram că trecusem de mult peste acest handicap major și că eram deschis oricărei „provocări” în această direcție. Aveam deja un bagaj important de cunoștințe,

explicații și dezvăluiri cutremurătoare, care în mare parte au fost susținute și de dovezi materiale încadrate în rândul celor mai înalte secrete de stat.

Cu toate acestea, întâlnirea cu preotul tibetan m-a uluit atât de mult, încât am avut nevoie de câteva zeci de secunde înainte să-mi revină vocea. Surpriza mea era fără margini, deoarece aceea era totuși pentru prima dată când mă confruntam cu o realitate complet diferită de realitatea obiectivă pe care o cunoșteam.

Capitolul 2

CONEXIUNEA TIBETANĂ

Mă ridicasem din fotoliu și așteptam cuprins de o emoție nelămurită întâlnirea cu acel personaj misterios. Am auzit fragmente dintr-o conversație în limba engleză și apoi pașii celor doi care se apropiau de living-room.

Primul care a intrat în cameră a fost tibetanul. Era o persoană relativ scundă, la vreo cincizeci de ani; purta un costum de culoare albastru închis, confecționat dintr-un material natural, probabil din bumbac. Costumul lui semăna foarte bine cu uniformele chinezești, însă era mult mai elegant croit și avea o linie modernă. Am fost uimit să constat că, deși afară era destul de rece, mai ales noaptea, lama nu mai purta nimic peste acel costum. Ochii săi erau foarte vii, iar privirea deosebit de pătrunzătoare. Datorită forței neobișnuite pe care tibetanul o radia prin intermediul ochilor, fără totuși ca prin aceasta să dea impresia de asprime sau de duritate, m-am simțit atunci oarecum stânjenit și chiar inhibat. Totuși, acest aspect s-a dovedit a fi nesemnificativ pe lângă ceea ce a urmat.

Secretul unui yidam

După ce lama a pătruns câțiva pași în cameră, în urma lui nu a apărut Elinor, așa după cum mă așteptam, ci o ființă a cărei prezență m-a făcut să scap un strigăt involuntar, de imensă surpriză. Rămăsesem înțepenit în picioare, incapabil să mai fac vreo mișcare, cu ochii ațintiți asupra ei. În spatele tibetanului se afla un om gigantic, al cărui creștet ajungea aproape până în tavan; cred că avea mai mult de doi metri și jumătate în înălțime. Mă simt dator să fac anumite precizări în ceea ce privește statutul de „om” al acelei ființe. Alcătuirea ei somatică părea a fi la fel cu aceea a unui bărbat matur, păstrând desigur proporțiile pe care le-am menționat. Cu toate acestea, aspectul personajului era cu adevărat „exploziv”. Când mă refer la aceasta am în vedere o expresie foarte reală a termenului, considerat desigur în sensul lui figurat. Simpla prezență a acelei ființe uriașe în cameră avea parcă tendința să mă „strivească” sau cel puțin să determine în mine apariția unui sentiment acut de frică interioară.

Am urmărit să-mi stăpânesc emoțiile și reacțiile, dar totuși nu am pus nici p întrebare. Priveam cu atenție chipul uriașului; părul lui era negru și lung, trecând dincolo de umeri, dar stătea „învolburat”, creând impresia unei coame teribile în jurul capului. Chipul îi era împodobit cu o enormă mustață neagră, foarte stufoasă, care îi accentua radiația teribilă. Ochii negri parcă aruncau flăcări, iar sprâncenele încruntate nu prevesteau nimic bun la o primă evaluare. Totuși, așa cum aveam să mă conving în curând, aparența exterioară a acelei ființe era datul ei natural, condiția ei firească de existență, care însă contravenea în mod flagrant aspectului obișnuit în care ceilalți oameni percep și înțeleg prezența celor din jur.

În mod evident, persoana era de origine asiatică: tenul uscat, fața bronzată, ca și cum ar fi fost arsă de soare și de vânt, ochii oblici, nasul puțin turtit indicau chiar o posibilă proveniență tibetană. Îmbrăcămintea pe care o purta constituia un alt punct de referință, deoarece era complet neobișnuită: pantaloni foarte largi, din pânză groasă de culoare neagră, o bluză roșie cu mâneci largi prinsă cu un brâu lat din eșarfe

multicolore și o mantie galbenă, lungă până la călcâie, de sub ale cărei falduri ieșeau vârfurile unor saboți uriași din lemn. Această ființă putea să servească foarte bine rolul unui far de semnalizare pentru cei care se aflau fa mare depărtare.

Atunci am sesizat două aspecte care m-au derutat și mai mult: cu cât priveam mai atent acel trup, cu atât aerul din jurul lui începea să „joace”, întocmai cum joacă la suprafața nisipului din deșert, atunci când căldura este foarte mare. Încercam să-mi ancorez mai bine privirea de conturul lui exterior, dar cu toate acestea aveam senzația stranie că acesta se „disipează” în zona de vibrație a aerului. Dacă priveam însă zona cu „turbulențe”, atunci aceasta își înceta efectul bulversant, iar conturul trupului acelui bărbat devenea foarte clar. Această iluzie a percepției mi-a creat o stare de confuzie, deoarece nu reușeam să înțeleg dacă în fața mea se află o ființă adevărată sau ea este doar o apariție efemeră. Deși nu rostisem nici un cuvânt până atunci și nu cerusem nici o explicație, totuși lama tibetan mi-a răspuns, într-o engleză perfectă, exact la această nedumerire pe care o aveam:

- Depinde din ce perspectivă vrei să privești acest trup. Dacă te raportezi la el ca la trupul unui om obișnuit, atunci să știi că el este cât se poate de real. Are o consistență fizică, mișcări și gesturi care sunt comune oricărei alte ființe umane. Dacă însă vei căuta să surprinzi aspectele mai subtile ale existenței lui, atunci mintea ta va interacționa în mod automat cu o realitate subtilă mai profundă, care se află la baza existenței celui din fața ta. În acest caz, tu vei percepe oarecum „diluat” realitatea ei fizică și creierul nu va ști cum să interpreteze fenomenul straniu de vibrație a aerului din jurul trupului ei.

- Dar... În definitiv cine sau ce este el? am îndrăznit să întreb cu o oarecare timiditate.

Preotul tibetan rămăsese în picioare în fața mea și își împreunase mâinile la nivelul antebrațelor. Mă privea ca din depărtări, dar impresia mea certă a fost că atunci el îmi sonda profunzimile ființei. Cu toate acestea, nu resimțeam nici o stare de împotrivire sau de jenă, deoarece îi percepeam influența subtilă amplă, calmă, relaxantă, care mă învăluia ocrotitoare și plină de înțelegere.

- Este destul de dificil să-ți explic în acest moment ce este, dar îți pot spune că în Tibet e cunoscut ca fiind un yidam.

Pentru început poți să-l consideri un companion de nădejde al celui care îl evocă.

- Cum adică un companion? am zis eu contrariat.

- Un însoțitor foarte prețios, mai ales în situațiile dificile ale vieții, a completat lama.

Tot nu înțelegeam. Erau prea multe întrebări fără răspuns care se loveau în mintea mea: de unde a apărut un astfel de însoțitor?; toți au această înfățișare teribilă?; ce poate să facă un yidam?; se comportă el ca un om normal?; care este menirea lui? Aproape că nu mai știam cu care din aceste întrebări să încep.

Între timp, lama se așezase în fotoliul în care stătuse Elinor, în timp ce acesta rămase zâmbind în picioare, ușor sprijinit de unul din stâlpii șemineului. Tăcut, yidam-ul veni imediat în spatele fotoliului în care se afla preotul tibetan, în dreptul umărului stâng al acestuia. Deoarece surpriza inițială se mai diminuase iar eu revenisem aproape la o stare normală, am sesizat al doilea aspect tulburător care se datora apariției yidam-ului: atmosfera din cameră se umpluse de un miros caracteristic, pe care eu l-am identificat a fi cel de ambră, însă în unele momente simțeam și vagi adieri ale mirosului de mir, care imprima o senzație de sacralitate acelui spațiu. Inițial am crezut că Elinor aprinsese bețișoare aromate, însă mi-am dat seama că presupunerea mea era nefondată, deoarece în cameră nu era pic de fum și, în plus, mirosul era foarte fin și pur. Atunci când yidam-ul s-a deplasat tăcut în spatele fotoliului în care se afla lama, am știut că el era sursa acelui miros sublim care se răspândise în toată camera. Yidam-ul a trecut foarte aproape de mine și am simțit atunci cum acel miros radia din el. Mărturisesc că pentru o fracțiune de secundă m-am întrebat dacă a folosit vreun parfum de marcă; stânjenit de hilarul unei asemenea idei, mi-am dat imediat seama că oricât de fine și valoroase ar fi parfumurile din comerț, totuși ele nu ar putea niciodată să egaleze efluviile înmiresmate ale unei prezențe sacre, așa după cum începeam să bănuiesc că este cea a yidam-ului.

- Pentru concepția occidentală, prezența unui yidam este nu doar bulversantă, ci și lipsită de orice înțeles, a spus lama. Îți voi oferi însă unele explicații în această direcție, pentru că am considerat firesc să procedez așa din moment ce am luat hotărârea să ai capacitatea de a observa un yidam.

Tocmai mă așezam și eu în fotoliu când, auzind ultimele cuvinte, am înțepenit.

- Mi-e teamă că nu înțeleg. De fapt, chiar nu mai înțeleg nimic. Din cele ce ați spus pot să trag concluzia că a vedea un yidam este un privilegiu sau mai bine zis un cadou, un act de grație.

Eram sincer mirat și cam neîncrezător.

- Mai curând este o opțiune a noastră care depinde de persoana cu care ne întâlnim și de ceea ce dorim să realizăm. Îți vorbesc acum despre lucruri care nu se află nici pe departe în sfera conceptibilă a unui om obișnuit. Tocmai de aceea oamenii obișnuiți nu pot vedea un yidam, adăugă lama arătând spre uriașa ființă din spatele său. Aceasta nu se datorează însă incapacității lor, ci voinței yidam-ului, care poate rămâne complet invizibil percepției vizuale a celorlalți oameni.

- Dar cu toate acestea eu voi putea să-l văd în continuare? am întrebat uluit.

- Da, tu vei putea să-l vezi așa cum îl vezi acum, dar ceilalți nu îi vor remarca prezența. Pentru ei, practic, el nu există. Îți repet, acesta este rezultatul direct al voinței yidam-ului; în unele cazuri, cum este cel de față, era necesar însă ca trupul lui să fie perceput și de tine, pentru că Elinor îi este deja o veche cunoștință, zise el zâmbind.

Atunci am realizat faptul că Elinor nu manifestase, de fapt, nici o atitudine de mirare atunci când uriașul pătrunsese în casa lui.

- Bine, dar de ce toate acestea? am vrut eu sa știu.

Lama își înclină puțin capul înainte.

- Nu acesta este scopul întâlnirii pe care am solicitat-o și nu vreau să abatem discuția prea mult în alte direcții. Totuși, îți voi furniza unele detalii despre misterele unui yidam, deoarece este necesar ca înțelegerea ta asupra acestor aspecte să fie cât mai corectă. Aceasta ne va ajuta ulterior în ceea ce avem de făptuit.

Lama se opri un moment rămânând cu ochii închiși, dar imediat după aceea el îi deschise și, țintuindu-mă cu privirea, începu să vorbească.

- În Tibet există o fază precisă a practicii spirituale în care discipolul, supravegheat îndeaproape de maestrul său, începe tehnica prin care poate crea un yidam.

Nici măcar nu mai clipeam.

- Ați spus: să creeze un yidam?

- Procedeul este foarte complicat și dificil de făptuit, a continuat lama să vorbească fără a ține cont de perplexitatea mea. El necesită o deosebită acuratețe în construirea unei mandala din nisip colorat, iar mai apoi discipolul trebuie să depună eforturi susținute pentru a dobândi succesul în anumite tehnici de concentrare și vizualizare mentală. Toate acestea trebuie făptuite în condiții de completă recluziune și cu un regim alimentar foarte sever. Adaugă la asta temperatura scăzută din munți, care de cele mai multe ori este sub zero grade, și vei înțelege de ce această etapă spirituală din viața aspirantului poate să dureze uneori doi ani și chiar mai mult. De altfel, sunt relativ puțini cei care dobândesc meritul de a primi această inițiere din partea maestrului lor și care, în plus, reușesc să ducă la bun sfârșit o astfel de practică spirituală. Cei mai mulți renunță pe parcurs sau pur și simplu nu sunt capabili să înțeleagă unele aspecte subtile fundamentale care le-ar asigura succesul deplin.

Chiar și după crearea unui yidam, care atunci devine o entitate cu aspect fizic, ponderal, așa cum ești tu sau eu, problema rămâne oarecum în suspensie iar discipolul trebuie să o rezolve; el trebuie să înțeleagă care este în realitate natura yidam-ului și ce caracteristici are ea. Dintre cei care au reușit să creeze un yidam, unii decid ca aceștia să-i însoțească toată viața, ghidându-i mereu în conjuncturile dificile și orientându-i spre trepte din ce în ce mai înalte ale progresului spiritual; alții însă, puțini la număr, intuiesc chiar de la început natura yidam-ului, care totuși este iluzorie și astfel ei rămân focalizați la un nivel foarte profund al meditației, care transcende chiar și această iluzie sofisticată.

- Și care este natura unui yidam? am întrebat cu nerăbdare.

Priveam acea ființă uriașă din spatele preotului tibetan cu fascinație, cu respect, dar și cu puțină teamă, deoarece chiar dacă începusem să mă obișnuiesc cu prezența ei, totuși aspectul înfricoșător pe care îl avea încă reușea să-mi provoace fiori pe coloană.

- În esență, natura unui yidam este pur mentală. Indiferent de etapele complicate pe care le implică procedeul de creare a yidam-ului, esența lui este mentală. Discipolul face atunci dovada capacităților sale de concentrare mentală și de stăpânire cât mai eficientă a minții. Cred că deja nu mai este un mister pentru tine faptul că, în realitate, mintea este cea care

creează întreaga lume fenomenală pe care omul o percepe clipă de clipă și în care el își desfășoară activitatea de zi cu zi. Depinde însă doar de discipol dacă în final va realiza natura iluzorie chiar și a forței sale mentale formidabile pe care ajunge să o dețină atunci, ori se va atașa de ea și va rămâne „legat” în continuare de iluzia care îl înconjoară.

În puține cuvinte, un yidam reprezintă chintesența energiei mentale a celui care îl evocă și îl creează, a particularităților profunde din personalitatea și din subconștientul său. De aceea, yidam-ii nu sunt identici, ci ei exprimă atitudini comportamentale diferite. Unii yidam-i fac parte din categoria entităților teribile, alții din aceea a entităților blânde, alții din aceea a învățătorilor spirituali și mai sunt și alte categorii. Cel care se află în această cameră este un yidam teribil, dar această caracteristică nu trebuie să te inducă în eroare și să te facă să crezi că este asociată cu atitudinea de violență sau distrugere.

- Aspectul lui exterior contribuie mult la această impresie, am spus foarte convins.

- Este adevărat, a zâmbit lama, dar gândește-te că fiecare yidam, conform categoriei din care face parte, are o anumită sarcină precisă de îndeplinit lângă cel care l-a creat.

Am intervenit pentru a da glas unui gând care îmi apăruse spontan.

- Ideea pe care o am despre el este aceea de a-l identifica mai mult cu unul din djinnii sau duhurile din poveștile arabe, care după ce sunt eliberate dintr-o sticlă sau dintr-o amforă îi îndeplinesc eliberatorului câteva dorințe, am spus eu oarecum amuzat.

- N-ai înțeles substratul care stă la baza existenței unui yidam, a reluat lama. În magia și ocultismul arab și occidental există într-adevăr asemenea djinni, dar ei sunt, de fapt, entități astrale nu prea elevate sau, în vorbirea populară, ei sunt „duhuri” care dețin anumite puteri ce le permit să îndeplinească unele dorințe ale ființei umane care le invocă. Să nu uiți însă că întotdeauna la baza acestor acte se află un fel de pact sau înțelegere reciprocă, un schimb proporțional, care se realizează în mod tacit de ambele părți.

În cazul unui yidam, el este o creație fizică, tangibilă, iar raporturile lui cu cel pe care îl însoțește au o cu totul altă natură decât în cazul pacturilor magice. Este adevărat că, înainte să se materializeze fizic și chiar să poată vorbi, un

yidam trece el însuși prin faze intermediare, care pornesc de la apariții sporadice, abia lizibile și nemateriale, până la asumarea definitivă a formei și a consistenței sale fizice. Atunci el devine, în mod aparent, o persoană ca oricare alta, însă reține faptul că un yidam poartă totdeauna ceva din caracteristicile celui care l-a creat.

- Înțeleg deci că este o creație pur mentală, am spus. Mintea occidentală se obișnuiește mai greu cu ideea că un aspect relativ abstract, subtil și intangibil, cum este mintea, poate să dea naștere unei forme fizice. Dacă nu aș fi aici și nu aș vedea ceea ce văd, nici eu probabil n-aș adera la o asemenea idee.

- E o limitare fără sens, care s-a impus numai datorită obișnuinței de a crede ceea ce ți se spune. În realitate, lucrurile sunt mult mai nuanțate. Un yidam se „condensează" din materia foarte subtilă a nivelurilor mentale superioare ale celui care practică acest procedeu complicat. Prin urmare, chiar dacă în final el are un trup fizic, materia din care este alcătuit are totuși caracteristici diferite de materia fizică, nefiind așa de „rigidă". Din această cauză, în funcție de necesități, un yidam poate rămâne invizibil vederii celor care el nu dorește să li se arate, dar poate, în același timp, să se facă perceput altora. De altfel, cred că realizezi și singur ce ar însemna dacă, mergând prin oraș, el ar permite să fie văzut de toți oamenii, spuse lama zâmbind cu subînțeles.

Aici a intervenit Elinor, care până atunci rămăsese tăcut într-o parte a camerei:

- Pentru că structura lui este specială, el poate în egală măsură să devină invizibil vederii celorlalți și, de asemenea, penetrabil atingerii, exact ca o hologramă vie. Este vorba despre o dirijare conștientă a vibrației materiei care îi alcătuiește ființa; întrucât această capacitate ține exclusiv de exercitarea controlului mental și pentru că yidam-ul este, în speță, o emanație mentală a celui care l-a creat, această ajustare a frecvenței de vibrație a materiei este evidentă.

Deși înțelegeam aceste aspecte, totuși eram contrariat de starea de lucruri care mi se părea nefirească.

- Suntem aici și vorbim despre el, am spus eu arătând spre yidam, ca despre un exponat care este analizat la microscop. Această ființă nu a rostit până acum nici un cuvânt, nu și-a spus deloc părerea. Aproape am impresia că este ca un accesoriu.

- Este o impresie profund greșită. Din momentul în care ți-am spus că natura lui este mentală, dar totuși foarte elevată, ar fi trebuit să realizezi că menirea lui este mult mai subtilă decât aceea pe care ți-o imaginezi tu, mi-a explicat cu răbdare lama tibetan. Ți-am spus la început că este un companion sau însoțitor în ideea de a avea un punct de pornire, pentru a nu șoca prea mult înțelegerea ta. Mai apoi însă am făcut unele specificații importante, printre care aceea că un yidam îl călăuzește pe cel care l-a creat către fazele superioare ale practicii lui spirituale. Nu numai că nu este o prezență decorativă, dar el devine chiar un fel de maestru spiritual pentru discipol, pe care îl ia în grija lui tot restul vieții. Apare următoarea dilemă: dacă yidam-ul este creat de o ființă umană, cum este posibil ca după aceea el să devină maestrul ei spiritual? Această aparentă problemă o poți rezolva dacă vei înțelege că yidam-ul reprezintă un fel de interfață între structurile superioare ale mentalului, la care discipolul nu are încă acces conștient, și planul fizic în care există cel care l-a creat. Aspectul subtil al acestei relații, într-un fel simbiotice, constă în atașamentul pe care discipolul îl poate avea și dezvolta pentru yidam-ul său. Fiind o creație mentală, chiar dacă aceasta aparține unei lumi superioare celei fizice, ea este totuși efemeră și nu poate conduce discipolul decât până la un anumit punct al progresului său spiritual.

A urmat o scurtă pauză, determinată de faptul că în cameră atmosfera s-a schimbat aproape brusc, devenind puternic ionizată și mirosind a vegetație de pădure înaintea unei furtuni. Atitudinea yidam-ului devenise și mai falnică, iar ochii lui parcă aruncau fulgere. După o scurtă pauză, fără să schițeze nici un gest, lama a continuat să-mi explice:

- Tocmai mi-a spus că la un anumit nivel al mentalului tău există acum unele tensiuni de care nu ești conștient, dar că ele vor dispărea în curând. Sunt doar rodul încordării tale de a înțelege și de a asimila mai repede un volum destul de mare de informații neobișnuite. Din păcate, timpul nu ne permite deloc să amânăm scopul pentru care am venit aici, dar nici nu vreau să rămâi cu anumite lucruri neclarificate, care mai târziu ar putea crea probleme și mai mari.

Parcă eram bombardat din toate părțile de fenomene inexplicabile.

- N-am auzit nici un cuvânt din partea lui, am spus ușor iritat.

- Nici nu ai avea cum. Un yidam nu se adresează prin viu grai decât doar celui care l-a creat și doar în prezența lui. Însă comunicarea prin viu grai nu este deloc obligatorie; de cele mai multe ori aceasta este realizată telepatic. Mulți discipoli renunță la ultima fază a practicii, aceea în care yidam-ul capătă voce, pentru că aceasta necesită un efort în plus și nu este neapărat o fază necesară. Totuși, corect și sigur este ca yidam-ul să poată să se adreseze și prin viu grai discipolului, deoarece în unele momente acesta nu va putea avea certitudinea comunicării telepatice dintre el și yidam, confundând propriile sale idei cu cele ale yidam-ului. Să știi însă că yidam-ul pe care îl vezi aici are capacitatea de a vorbi, însă fără îndoială că, dacă ai auzi aceasta, ai suferi un nou șoc. Vocea unui yidam, mai ales dacă el face parte din categoria entităților teribile, este aproape paralizantă. Nu neapărat prin volumul cu care este emisă, ci mai ales datorită spectrului ei specific de frecvențe, care este foarte straniu pentru urechea umană. În plus, așa după cum ți-am spus, el nu se adresează prin viu grai decât celui care l-a creat. Dar, dacă tu dorești, îl pot ruga să ți se adreseze telepatic, pentru a avea măcar aproximativ idee de felul în care sună vocea lui în realitate.

Lama aștepta acordul meu, pe care i l-am dat fără rezerve. Eram surescitat la gândul acestei experiențe cu totul inedite pentru mine. Simțeam în mod confuz că lumea fizică, pe care în mod obișnuit cu toții o considerăm stabilă și sigură, își pierduse atunci destul de mult din „consistența” ei, deși nu puteam să precizez care era motivul aprecierii mele. Mai târziu, analizând la rece acele momente cu totul speciale, am realizat faptul că în living-room existau ființe și obiecte care, deși făceau parte din această lume, totuși în egală măsură ele o și transcendeau. Elinor era, practic, „nemuritor” comparativ cu viața medie a unui om obișnuit; obiectul care îi favoriza această condiție extraordinară era alcătuit din substanțe care nu aveau corespondent în această lume; preotul tibetan era, de asemenea, un personaj foarte misterios despre care intuiția îmi spunea că este posesorul unor secrete fulminante; iar yidam-ul era o prezență copleșitoare care evoca poate cel mai bine legătura cu alte lumi. În aceste condiții, eu eram nevoit să mă

„adaptez” făcând uz de toate puterile și capacitățile mele de înțelegere.

Problema principală era aceea că, datorită informațiilor bizare pe care creierul meu le înregistra din exterior și datorită faptului că ele nu se suprapuneau peste conceptele obișnuite ale vieții cotidiene, în mintea mea începea să fie generată atât ideea, cât și starea specifică unui vis; de fapt, aceasta nu reprezenta decât soluția in-extremis a creierului de a depăși impasul în care se afla atunci. Astfel, am reușit să-mi explic foarte ușor motivul pentru care yidam-ul îi transmisese telepatic preotului tibetan că în mentalul meu s-a creat o anumită tensiune. La început am fost tentat să tratez cu neîncredere acea observație, dar ulterior m-am convins că yidam-ul a avut perfectă dreptate și că puterea lui de pătrundere la nivelul minții era remarcabilă.

Pe de altă parte, din punct de vedere ocult lucrurile erau perfect explicabile. Se știe ce influență notabilă au undele de formă ale unor obiecte pentru a crea o atmosferă magică; acesta este și motivul pentru care în cadrul ritualurilor se recurge atât la o anumită recuzită, cât și la unele diagrame și gesturi speciale. Toate acestea sunt folosite pentru a facilita o „rupere” a separației dintre planuri, care nu reprezintă altceva decât o „punte de legătură” între acestea. Energia celui care realizează procedeul magic și elementele de suport care facilitează orientarea acestei energii în direcția dorită constituie baza oricărei operațiuni de natură ocultă. Atât ființa, cât și obiectele folosite devin atunci veritabile relee de captare Și de manifestare a unor energii din planurile subtile ale Creației.

Deși în cazul de față nu era vorba nici pe departe de un procedeu magic, totuși principiul releului de forță și de energie între planuri funcționa fie doar și în virtutea elementului de prezență. De pildă, câmpul energetic subtil al straniului obiect care prelungea viața avea în mod cert o contribuție la distorsiunea spațio-temporală din cameră; aurele celorlalte trei ființe constituiau și ele un factor major de influență în această direcție, astfel încât propria mea aură era atunci „infuzată” cumva de aceste vibrații neobișnuite, care reverberau puternic în conștiința mea.

Starea de reverie în care intrasem a fost brusc invadată de un fel de voce, care mai mult semăna cu un bubuit de tunet.

Deși nu înțelegeam efectiv cuvintele, totuși ideea transmisă îmi era clară. Yidam-ul îmi spunea că, pentru a contribui la detensionarea și la relaxarea mea mentală, modificase atmosfera din cameră, răcorind-o și conferindu-i vitalitate. Capul meu vuia de „tunetele” vorbelor sale, deși nu puteam afirma că acestea erau chiar ca niște tunete de furtună. Mă gândeam doar la o analogie, pentru că în realitate impresia era mai complexă.

Aproape năucit, am apucat totuși să-i mulțumesc yidam-ului în gând. Brusc, atât în mintea mea cât și în living-room se lăsă o tăcere copleșitoare. Nici un sunet, nici o mișcare, doar o liniște împietrită. Priveam printre ochii întredeschiși, dar mediul mi se părea cumva ireal. Aproape nu mai simțeam conturul trupului, însă contrar așteptărilor mele starea minunată de relaxare care mă cuprinsese nu m-a moleșit și nici nu mi-a indus somnul, ci dimpotrivă, cu fiecare moment care trecea, mă simțeam mai lucid și mai capabil să înțeleg ce se petrece cu mine însumi.

În mai puțin de trei minute mă simțeam atât de bine, încât nu aș mai fi vrut altceva decât să rămân cufundat în acea stare foarte confortabilă. Intuitiv am realizat atunci că acela era ajutorul minunat pe care mi l-au oferit yidam-ul și lama tibetan, pentru a depăși astfel un anumit blocaj energetic la nivel mental.

Deși cu puțin timp în urmă resorturile mele de apărare a „cetății ego-ului” erau foarte active, urmărind să-mi provoace o stare de angoasă și nesiguranță pentru a mă determina să părăsesc acea încăpere, totuși acum resimțeam o bucurie intensă, plină de căldură și afectivitate pentru că mă aflam în preajma acelor ființe deosebite și pentru că mă confruntam cu o situație complet ieșită din comun.

Acum, când rememorez cu claritate filmul evenimentelor, al discuțiilor și al emoțiilor lăuntrice pe care le-am trăit în acele zile, îmi dau seama că foarte puțini oameni vor fi dispuși să le accepte și să le împărtășească, fie doar și într-o mică parte. Într-un astfel de caz, motivul principal pare a fi acela că aspectele pe care le prezint depășesc cu mult bagajul comun de cunoștințe și concepții despre viață și despre misterele ei ascunse. Mi-ar fi spus atunci că am la dispoziție fie varianta dezvăluirii realităților prin care am trecut în decursul acelor zile, fie varianta tăcerii, însă în acest ultim caz cum aș mai fi fost capabil să îndeplinesc îndemnul lui Machandi, pentru a

face cunoscute lumii adevărurile pe care le-am trăit? Cum aș fi putut să mai contribui, chiar și într-o mică măsură, la cunoașterea ocultă a omului, ce reprezintă un cu totul alt tip de cunoaștere decât știința superficială a vieții pe care el o trăiește în societate?

Dacă ar fi fost vorba doar de unul sau altul dintre aspectele cu care m-am confruntat, atunci cel mai probabil că nu m-aș mai fi obosit să descriu cele întâmplate; dar au fost o serie întreagă de fapte și revelații tulburătoare care m-au plasat, printr-un complicat și totodată incitant joc al destinului, în situații-cheie ce nu suferă nici o comparație cu situațiile obișnuite de viață. În mod sigur, toate aceste aspecte au un sens foarte precis și se integrează într-un ansamblu mult mai complex, care nu mi-a fost dezvăluit decât parțial.

Pe de altă parte, am putut să simt cu claritate faptul că în mod constant am fost sprijinit și ajutat pentru a trece cu bine toate testele cu care m-am confruntat în această ultimă perioadă a vieții mele.

Sunt de părere că fiecare dintre noi avem un rol bine determinat în societatea în care trăim și acesta nu se referă neapărat la integrarea noastră în viața economică, politică și culturală a lumii; el nu se referă doar la ideea de carieră personală, faimă sau putere, bogăție, familie sau achiziții de bunuri materiale. El trebuie să surprindă o dimensiune mult mai profundă a existenței noastre, fără de care viața apare searbădă și fără rost, chiar dacă în mod aparent ea prezintă o anumită atracție și strălucire exterioară. Acestea nu sunt însă decât trecătoare, adică nu sunt durabile; cel mult, ele reușesc să ne perturbe înțelegerea corectă asupra lumii în care trăim, pentru că sunt tentante, dar în același timp sunt iluzorii. Omul are nevoie de ceva mai mult decât bani, recunoaștere publică, succes în afaceri ori plăceri efemere. Dacă aceasta ar fi într-adevăr menirea lui în lume, atunci după ce ar dobândi lucrurile respective, ele nu ar trebui să mai dispară. Or, simplul fapt că acestea sunt iluzorii precum Fata Morgana, arată că țelurile materiale ale vieții nu reprezintă decât un joc înșelător, care într-un târziu obosește ființa.

Tumultul stărilor pe care le-am resimțit în ultima perioadă, persoanele pe care le-am întâlnit și evenimentele la care am luat parte îmi demonstrează că mă aflu pe drumul cel bun și luminos al evoluției spirituale. Aceasta dă naștere în mine unui

sentiment reconfortant și unei bucurii lăuntrice care mă însoțesc tot timpul, având deplina convingere că sunt susținut și ajutat mereu să avansez pe drumul cunoașterii. Acum știu cu precizie în ce direcție trebuie să caut, fără să mă las ademenit de falsele tentații ale lumii.

Am avut șansa extraordinară de a cunoaște ființe remarcabile care m-au învățat și m-au inițiat în unele aspecte ezoterice ale vieții, deschizându-mi astfel un orizont complet nou în ceea ce privește înțelegerea și integrarea mea în viață. Atunci când m-am confruntat cu anumite dificultăți de concepție sau cu unele fapte ori realități bulversante, am fost ajutat să le depășesc cu succes. În Sala Proiecțiilor din Munții Bucegi, în cazul dezvăluirilor lui Elinor și, mai ales, în prezența yidam-ului, am primit de fiecare dată ajutorul necesar pentru a depăși cu succes acele momente de hiatus ale conștiinței mele.

Totuși, evenimentele pe care le descriu aici au implicat o realitate mai „dură”, datorită frecvenței cu care eram asaltat de noile situații. În starea foarte plăcută în care mă aflam atunci, care se datora acțiunii subtile conjugate a preotului tibetan și a yidam-ului, aveam certa impresie că depășisem aceste blocaje și că eram capabil să suport mult mai ușor eventualele „surprize”. Totodată eram uimit de puterile yidam-ului pe care acesta le manifestase în ceea ce mă privește. I-am cerut lămuriri suplimentare preotului tibetan în acest domeniu.

- Ceea ce te-a impresionat pe tine sunt în realitate fapte simple pe care un yidam le poate realiza cu ușurință. Totuși, raportate la capacitățile limitate pe care le au oamenii, aceste realizări apar într-o lumină deosebită. De fapt, puterile unui yidam sunt cu mult mai mari, deoarece el este capabil să controleze unele energii specifice din univers. Pe parcursul vieții discipolului, adeseori yidam-ul trebuie să vegheze la păstrarea integrității fizice și psihice a acestuia, deoarece una dintre responsabilitățile pe care și le-a asumat este aceea a ghidării discipolului către eliberarea finală în condiții de perfectă siguranță. De cele mai multe ori, intervențiile sale paranormale sunt pentru a proteja discipolul împotriva atacului unor entități demonice sau a unor influențe malefice cu care acesta se confruntă în timpul practicii lui spirituale. Astfel de situații apar mai ales în zona Tibetului, care este specifică unor astfel de manifestări. Zonele muntoase, văile sau marile suprafețe din podiș sunt teritoriile principale de influență a

diferitelor entități subtile, care nu întotdeauna sunt binevoitoare cu cei care le invadează ținutul. Ele sunt capabile atunci să provoace în planul fizic unele acțiuni teribile, care îl pot costa chiar viața pe discipol.

Acestea reprezintă unele dintre situațiile în care yidam-ul se dovedește de mare folos. Desigur, mai întâi se urmărește captarea bunăvoinței entității subtile care guvernează zona în care discipolul se hotărăște să se stabilească un timp, pentru a efectua diferite acțiuni și practici spirituale. In caz contrar, acel spirit ar putea să se simtă ofensat și jignit de faptul că nu i se acordă atenția cuvenită ca stăpân al locului. De obicei, îmbunarea sa se obține prin intermediul unor ritualuri simple, în care se prezintă motivele solicitării și durata șederii în acea zonă. Pentru ca șansele de succes în obținerea bunăvoinței spiritului care guvernează zona să fie mai mari, se obișnuiește să se ofere în dar anumite obiecte sau alimente care sunt în mod tradițional consacrate unor astfel de acțiuni. Dacă ele sunt pe placul entității respective și aceasta le acceptă, energia lor subtilă esențială este atunci preluată de spirit, iar ofrandele materiale sunt mai apoi dăruite altor oameni sau sunt îngropate într-un sol curat. Dacă însă entitatea refuză colaborarea, fapt care de obicei este resimțit prin manifestarea unor fenomene exterioare vizibile și potrivnice, cum ar fi furtuni teribile, fulgere amenințătoare, prăbușiri de pietre ori chiar rănirea solicitantului, intervine yidam-ul care pornește o „luptă" cu acea entitate. Această confruntare poate să fie foarte scurtă, dacă diferența de putere dintre cei doi este mare, sau ea poate să fie lungă și obositoare, dacă forțele yidam-ului și ale acelei entități astrale sunt apropiate. În tot acest timp discipolul se retrage de pe scena luptei, iar dacă situația devine incertă el caută să-l ajute pe yidam prin anumite tipuri de practici spirituale pe care le cunoaște, invocând cel mai adesea ajutorul suplimentar al altor entități subtile.

- Situația pe care o descrieți îmi pare smulsă din povești sau din legende. Mă întreb dacă există cu adevărat o asemenea realitate a confruntărilor teribile dintre creaturile fantastice. Acest gen de lupte au loc chiar în planul fizic? am fost curios să aflu.

- Să știi că ele sunt mult mai reale decât ai putea tu să-ți imaginezi, a răspuns lama. Ceea ce nu se vede nu înseamnă că nu există. Oamenii din zilele noastre sunt „orbi" față de aceste

realități subtile pentru că sunt foarte orgolioși și pentru că sunt îndoctrinați în spiritul ideologiei materialiste. De aceea, chiar și atunci când se confruntă cu dovezi indubitabile ale existenței altor planuri și ființe în manifestare, ei fie refuză să recunoască aceasta, fie clachează psihic în mod lamentabil.

În planurile subtile, cum ar fi, de exemplu, planul astral, formele și culorile au un spectru foarte larg de manifestare. Din această cauză, multe dintre entitățile care aparțin acestei dimensiuni a Creației corespund doar vag reprezentărilor noastre din planul fizic, dar se apropie foarte mult de ființele așa-zis fabuloase care sunt descrise în povești, în mituri și în legende. Iar în anumite condiții speciale ele chiar se pot materializa în planul fizic. De altfel, această variantă este aleasă de yidam și de entitatea respectivă atunci când ei au epuizat toate posibilitățile de luptă și de atac pe care le aveau în planurile subtile. Atunci, manifestarea lor în planul fizic este nimicitoare și discipolul trebuie să se asigure că s-a ascuns foarte bine. Totuși, sunt destul de rare cazurile când un yidam pierde o astfel de luptă; de regulă, bătălia se încheie înainte ca unul din cei doi să fie ucis, dar există și cazuri mai dramatice. Priveam contemplativ la yidam-ul uriaș și tăcut care se afla în cameră cu noi. Întrebarea mi s-a concretizat treptat în minte:

- El este yidam-ul pe care l-ați creat prin forțe proprii? am îndrăznit eu în cele din urmă.

Lama nu îmi răspunse imediat. Mă gândeam că întrebarea mea nu era potrivită și tocmai mă pregăteam să-mi cer scuze, când el rosti cu voce egală:

- Nu, în cazul de față datele problemei sunt mai complicate. Este bine însă că discuția a ajuns în acest punct, deoarece are legătură cu scopul pentru care am solicitat această întâlnire. De fapt, eu însumi sunt un fel de intermediar, care trebuie să ducă la îndeplinire o anumită sarcină în ceea ce te privește. Fii liniștit, este vorba despre un aspect pozitiv; totuși, acum nu pot să-ți dezvălui mai multe amănunte decât strictul necesar.

Mă întrebam cât de limitat era acel „necesar”, din moment ce mă aflam acolo de aproape patru ore, dar încă nu știam pentru ce venisem. Atunci am realizat că nici măcar numele tibetanului nu îl cunoșteam, deși discuția noastră dura de ceva timp.

Repa Sundhi

Oarecum frustrat de această situație neobișnuită, mi-am exprimat nedumeririle care mi se păreau justificate. Lama își ceru scuze pentru faptul că nu se prezentase încă; mi-a spus că a preferat să-mi ofere mai întâi anumite explicații în legătură cu prezența yidam-ului, care îmi acaparase toată atenția.

Am aflat că preotul tibetan se numea Repa Sundhi; se născuse în Tibet, dar plecase de acolo după invazia chinezilor, în anul 1956, deoarece pe atunci avea o funcție importantă la palatul regal din Lhasa. Un timp a peregrinat prin mai multe țări având anumite misiuni diplomatice, dar în cele din urmă și-a stabilit reședința în capitala Chinei, care pe atunci era Pekin.

- Totuși, ceva nu este clar, am spus. Înțeleg că tocmai datorită chinezilor ai plecat din Tibet. Acum îmi spui că te-ai stabilit în China.

Repa Sundhi mă rugase să renunț la uzanțele de politețe și să-i spun pe nume. De altfel, diferența de vârstă dintre noi nu era foarte mare, însă acest aspect constituia o nouă dilemă pentru mine. Conform relatării lui, în 1956 el era activ în capitala Tibetului, ceea ce impunea să aibă atunci cel puțin 30-35 de ani. Or, înfățișarea lui actuală corespundea unei vârste de aproape 50 de ani. Era deci o diferență de patru decenii care nu se justifica.

- Am fi ajuns oricum la acest punct delicat al discuției, îmi pare bine că Elinor ți-a vorbit despre secretul lui, pentru că asta o să te facă să accepți mai ușor unele dezvăluiri pe care ți le voi face, spuse lama zâmbind ușor în timp ce privea obiectul straniu de pe masă. Totuși, încă de la început îți mărturisesc că eu nu fac parte din tradiția căii spirituale pe care o urmează Elinor, deși o cunosc foarte bine. Ca să înțelegi ce fac eu în lume și care sunt scopurile pe care le urmăresc ar trebui să cunoști o serie întreagă de aspecte oculte. Nu avem însă timpul necesar pentru a face acum astfel de dezvăluiri. Ceea ce pot totuși să-ți spun este faptul că de cele mai multe ori îndeplinesc o sarcină de emisar și în același timp contribui la realizarea în bune condiții a mesajului transmis.

- Ce fel de emisar? Și despre ce fel de mesaje este vorba? am întrebat eu, fiind foarte atent la discuție.

- Nu te gândi că aceste „mesaje” sunt precum scrisorile de acreditare sau că ele sunt rostite verbal în fața cuiva. Mai curând, „mesajele” respective pot fi asimilate unui anumit gen de misiuni cu caracter spiritual în diferite zone ale lumii. În legătură cu aceasta, trebuie să știi că timpul nu mă afectează aproape deloc. Există unii oameni la care nivelul de conștiință Ie permite să acționeze astfel încât să atragă în aura lor un anumit tip de energii cosmice întineritoare. La aceasta contribuie însă și un preparat secret din ierburi și plante de munte care sunt foarte rare. Dar mă voi opri aici cu explicațiile.

Aproape că nu mai știam ce să spun. Hotărât lucru, aceasta părea să fie o seară nemuritoarei

L-am întrebat încă o dată pe Repa Sundhi cine îl trimite în astfel de misiuni.

- Problema este complexă, a răspuns el. Pentru a înțelege în mod corect subtilitățile ei ar fi necesar să ai o pregătire solidă în domeniul ezoteric al cunoașterii, atât din punct de vedere ideologic, cât și practic. Cel care este inițiat în tainele ocultismului știe prea bine că omenirea nu trăiește chiar de capul ei; dacă ar fi fost așa, probabil că balanța karmică negativă ar fi înclinat demult soarta Pământului către distrugere. Există însă, ierarhic vorbind, lumi și civilizații care-au menirea de a menține un anumit echilibru chiar la nivelul întregii planete, atât cât este posibil fără a interfera cu libera voință a oamenilor. Sunt aspecte și realități foarte delicate, complexe și dificil de înțeles, pe de o parte datorită faptului că orientarea științei și a concepției pe care o are umanitatea despre univers este încă profund materialistă, iar pe de altă parte pentru că anumite interese oculte în această lume sunt foarte puternice și ele nu sunt deloc orientate în sens pozitiv.

- Despre ce fel de lumi și civilizații vorbești? Despre cele extraterestre? am întrebat, atent să nu pătrund pe un teren alunecos și nesigur.

Lama deveni grav, iar vocea lui răsuna mai puternic.

- Care este baza surprizei și nedumeririi tale? Oare nu te-ai confruntat singur cu dovezi implacabile în acest sens? Nu ți-a fost permis accesul într-un loc în care doar extrem de puține ființe umane au voie să pătrundă în momentul actual? Realitatea poate fi bulversantă și incredibilă la o primă apreciere, dar aceasta nu înseamnă totuși că ea nu există. Nebunia „invaziei extratereștrilor” și manipularea în masă care

a fost sistematic practicată de-a lungul ultimelor decenii a reușit în mare parte să discrediteze acest subiect în ochii și în mintea multor oameni. Totuși, îmi exprim speranța că nu te numeri printre aceștia. Ar fi trist, mai ales că în prezent ai văzut și ai luat cunoștință de multe informații ultrasecrete referitoare la acest domeniu.

Am primit cu umilință această dojană. De fapt, intenția mea nu a fost aceea de a nega faptul că există alte civilizații în univers, cu mult mai dezvoltate decât civilizația umană actuală, ci voiam să-mi exprim îndoiala că ele ar putea exercita o influență pozitivă dirijată pentru binele omenirii. După părerea mea, a crede sau a nu crede că există civilizații supradezvoltate în univers este puerilă și cam la acest nivel de înțelegere se desfășoară „controversele” între unii savanți sau politicieni ai lumii și anumite organizații de ufologi sau cei care prezintă dovezi indubitabile în această direcție. Toți politicienii, și nu numai ei, se înverșunează să nege prezența acestor lumi și să demonstreze că ele, de fapt, nu există. Această idee extrem de orgolioasă și limitată care se referă la faptul că suntem singuri în univers are însă la bază interese bine definite, ce implică dorința de a instaura un control total asupra omenirii.

Cele mai mari probleme pot apărea din partea creștinilor, deoarece influența bisericii (mai ales a celei catolice) în lume este încă destul de puternică. De pildă, dacă credincioșilor li s-ar spune de către papă - și li s-ar aduce dovezi clare în acest sens - că în univers mai există și alte ființe, chiar cu mult mai avansate tehnologic și ideologic decât omul, aceasta ar da naștere aproape sigur la o criză profundă de concepție în rândul maselor. Dezvăluirea dovezilor și contactelor cu alte civilizații ar duce iremediabil la o scădere dramatică a influenței și puterii de manipulare asupra omenirii, pentru că atunci umanitatea ar avea la dispoziție alte orizonturi și alte opțiuni spre care să se orienteze, decât cele care i-au fost impuse până în acel moment.

Problema este însă mult mai complexă și nu se limitează nici pe departe doar la aceste aspecte. Eram destul de familiarizat cu acest subiect și, mai mult decât atât, am avut ocazia să văd eu însumi incredibilele tehnologii din Sala Proiecțiilor (*vezi capitolul 5 din Viitor cu cap de mort de Radu Cinamar - nota ed.*) și să mă conving de existența altor civilizații din Galaxia noastră, urmărind sinteza unor proiecții

holografice. Deși eram convins că ansamblul secret din Munții Bucegi constituia opera unei străvechi civilizații extraterestre, totuși Cezar nu mi-a confirmat niciodată acest lucru, nici măcar după ce mi-a dezvăluit o mare parte din elementele secrete ale Marii Expediții la care luase parte. Prin urmare, din acest punct de vedere misterul rămânea ocultat pentru mine. Probabil că dintr-un „reflex” ideologic primitiv am reacționat superficial la informațiile pe care mi le dădea Repa Sundhi, considerând că este foarte puțin probabil ca omenirea să fie supravegheată de către alte civilizații mai avansate. Eram însă conștient că nu aveam nici un suport solid pentru acest gând.

- Pe de altă parte, a continuat să-mi explice lama, eu nu am spus că mă refer la o civilizație extraterestră. Am spus că există ființe foarte evoluate care supraveghează bunul mers al omenirii; capacitățile și puterile lor depășesc cu mult orice ai putea tu gândi în prezent despre aceasta.

- Dar bine, unde se află ele? Unde trăiesc? Sunt printre noi? am întrebat eu cu o sinceră mirare.

Repa Sundhi a continuat să-mi explice netulburat:

- Avansul lor tehnologic și spiritual este atât de mare, încât permite membrilor acelei civilizații să schimbe, precum un comutator, frecvența specifică de vibrație a materiei, atunci când ei doresc aceasta. Într-un anumit sens, este ceva asemănător cu felul în care acționează un yidam, însă atunci când este necesar ei pot schimba nivelul vibratil al întregii lor civilizații, trecând, de pildă, din planul fizic în planul astral și invers. Totuși, pentru a evita contactul nedorit cu civilizația umană actuală, care este impură și grosieră, în prezent ei se află într-o zonă foarte specială și secretă, despre care nu există decât zvonuri sau ipoteze. În mare parte, această situație a durat până când a fost făcută marea descoperire din Munții Bucegi, cu un an și ceva în urmă.

Am tăcut, dar în minte am rostit cu intensitate întrebarea. Repa Sundhi mi-a răspuns imediat.

- Da, Cezar Brad cunoaște adevărul despre civilizația respectivă și despre locația din Bucegi, dar nu i s-a permis deocamdată să relateze nimic despre aceasta, nici măcar autorităților române sau americane, după ce comandoul a revenit din Marea Expediție. În timpul deplasărilor prin tunelul principal, la un moment dat a avut loc un eveniment la care doar Cezar a luat parte. Ceilalți membri ai grupului nu au avut

acces la cunoașterea lui. De fapt, ei nici măcar nu știu ce s-a petrecut atunci.

- Aceasta înseamnă că îl cunoști bine pe Cezar, am spus eu cu entuziasm. Mi-a povestit și mie o mare parte din grandioasa aventură, dar unele lucruri nu mi le-a împărtășit. Mi-a spus că nu are încă permisiunea să le dezvăluie, dar eu cred că s-a referit tocmai la ceea ce mi-ai relatat tu. Mă întreb însă cum ai ajuns să-l cunoști Pe Cezar, astfel încât el să-ți vorbească despre aceste lucruri foarte secrete. Mie nu mi-a spus niciodată despre tine.

Lama zâmbi enigmatic.

- Ba da, ți-a vorbit, dar nici tu și nici el nu ați intuit atunci adevărul. Abia după ce a făcut marea descoperire din Bucegi, într-o conjunctură foarte specială pe care am creat-o, el m-a întâlnit din nou. Sunt un vechi prieten de-al lui, însă iată că acum jocul destinului favorabil a făcut ca și tu să afli anumite informații foarte secrete.

Mă străduiam din toate puterile să-l identific pe Repa Sundhi din informațiile pe care mi le oferise Cezar, dar nu reușeam să ajung la nici un rezultat. În cele din urmă, privindu-mă cu bunăvoință, lama îmi spuse:

- M-am ocupat îndeaproape de educația și formarea spirituală a lui Cezar Brad, care este o ființă foarte evoluată. I-am cultivat înzestrările excepționale și l-am orientat într-o direcție care nu dă greș niciodată.

Aici tibetanul se opri o clipă, lăsându-mi o ultimă șansă de a-l identifica. Din străfundurile amintirilor mele, o intuiție își făcea loc tot mai mult. Atunci lama rosti cu multă modestie:

- Sunt doctorul Xien (*vezi referiri în capitolele 1, 2 & 3 din Viitor cu cap de mort de Radu Cinamar - nota ed.*).

Rămăsesem cu gura căscată, neștiind ce să mai cred. Cezar îmi vorbise destul de puțin despre doctorul Xien, dar întotdeauna cu foarte multă considerație și afecțiune, într-un fel, puteam intui că lama tibetan i-a fost ca un maestru spiritual în perioada comunistă, atunci când l-a ghidat timp de mai mulți ani în baza secretă de lângă B... Apoi el a dispărut subit, imediat după Revoluția din 1989, fără ca nimeni să știe ceva în această direcție. Nici el și nici asistenta lui nu au lăsat vreo urmă sau vreo dovadă a dispariției lor. Cezar îmi spusese că, atunci când au contactat autoritățile chineze pentru a le informa de situație, acestea au avut inițial o reacție negativă,

acuzând serviciile secrete românești de suprimarea celor doi, însă în mod inexplicabil după aceea întreaga afacere a fost dată uitării fără nici un fel de explicații și fără ca misterul să fie rezolvat. Eu credeam că Cezar, prin intermediul capacităților sale speciale, știa cel puțin o parte a adevărului, pe care însă nu dorea să mi-l dezvăluie.

- Este foarte adevărat că el a urmărit să mă găsească pe anumite căi subtile și oculte, a spus lama. Pe atunci nu-și dezvoltase suficient de mult această putere, pentru a fi capabil să depășească anumite bariere de protecție subtilă pe care eu le manifest în astfel de situații. Această protecție este justificată de necesitatea de a acționa cât mai liber pentru a îndeplini misiunea spirituală pe care o am, respectând totuși în linii mari „normele" societății moderne.

- Cu toate acestea, să știi că eu nu înțeleg care este specificul acțiunilor tale în lume, i-am spus atunci lui Repa Sundhi. Am înțeles că ai petrecut mulți ani în România, ca specialist chinez atașat în probleme paranormale. Aceea a fost misiunea ta?

- Sunt mai multe direcții sau misiuni pe care le îndeplinesc simultan, însă toate sunt într-un anumit fel corelate, adică ele au un numitor comun. Pentru a le rezolva în mod eficient trebuie să realizez anumite contacte cu persoane care sunt implicate într-un fel sau altul în acele probleme. Aceasta necesită deplasarea mea în diferite puncte de pe glob. Așadar, a spune că rămân mereu în același loc este un mod impropriu de exprimare, în realitate, mă deplasez în multe locuri, în țările în care am stabilit deja acele contacte. Aceasta nu se petrece însă după metoda clasică la care te gândești. Îți dezvălui acest secret pentru ca să intuiești faptul că dincolo de metodele pe care omul obișnuit le folosește pentru a-și desfășura activitatea de zi cu zi, există multe alte posibilități pe care unele ființe le au la dispoziție pentru a acționa în mod eficient. Prin raport la situația actuală a omenirii, ele țin de manifestările de natură paranormală.

Acum îți poți explica „dispariția" mea din România, în urmă cu cincisprezece ani. Se încheiase o etapă importantă și prezența mea acolo pur și simplu nu mai era necesară. S-a dovedit că aprecierea mea a fost corectă, deoarece lucrurile au evoluat și Cezar s-a situat la înălțimea așteptărilor mele. Tot ceea ce s-a petrecut ulterior, inclusiv marea descoperire din

Munții Bucegi, face parte dintr-un plan foarte complex, multidimensional, despre care nu este cazul să-ți vorbesc aici. Totuși, o dată cu trecerea timpului vei putea tu însuți să înțelegi fragmente tot mai detaliate ale grandorii acestei acțiuni care implică întreaga planetă, în care și tu ai rolul tău. Îndeplinirea marelui proiect în legătură cu Pământul reprezintă un efort conjugat din partea mai multor ființe foarte evoluate, unele dintre ele din alte planuri ale manifestării, așa după cum te vei convinge singur în curând.

Eram uluit de ceea ce aflam, dar în același timp simțeam din toată inima dorința să fiu de folos și să contribui și eu, după puterile mele, la realizarea acestui plan.

Am vrut să aflu atunci mai multe informații despre felul în care acționa Repa Sundhi în lume.

- Relațiile pe care le cultiv și la care am acces sunt în marea lor majoritate la nivel guvernamental. Deși în lume sunt mulți oameni care luptă împotriva binelui prin diverse mijloace, totuși există și persoane cu o conștiință curată, care doresc să fie de folos națiunii din care fac parte și chiar omenirii întregi. Cu cât ele au funcții de răspundere mai mari și fac parte din guvernele marilor puteri ale lumii, cu atât influența lor este mai importantă. De pildă, legătura mea cu anumiți membri din guvernul chinez. Aceștia mi-au facilitat multe intervenții benefice și au acoperit totodată unele evenimente stranii, care nu puteau fi explicate. Aceste relații se transmit și se diversifică mai apoi de la o generație la alta, dar ele nu sunt singurele mele contacte. Un rol important au persoanele care manifestă o mare forță magnetică, precum și cele cu înzestrări excepționale, firește cu condiția ca ele să fie orientate benefic. În timpurile care vor veni, aceste persoane vor fi capabile să polarizeze în jurul lor mulți oameni, arătându-le direcția corectă pentru ca ei să înțeleagă situația critică în care se află omenirea și felul în care pot și trebuie să acționeze eficient pentru a o transforma profund. E bine să știi că, prin intervențiile sale discrete dar bine integrate, Cezar Brad a reușit să echilibreze mult balanța de forțe în România. Lucrurile trebuie să fie totdeauna judecate la un nivel mai subtil decât aparența lor fizică. O influență este cu atât mai puternică cu cât ea este inițiată mai întâi la nivel subtil cauzal; abia mai apoi ea se va concretiza în planul fizic, dar modul complex al îmbinării efectelor ei aici va putea fi înțeles doar de

puțini oameni. Cezar are deja capacitatea de a acționa în acest fel, dar trebuie să înțelegi foarte bine că pentru aceasta intențiile ființei respective trebuie să fie foarte pure.

Sentimentul pe care îl simțeam atunci când Repa Sundhi îmi dezvăluia aceste lucruri era unul de profundă recunoștință pentru înțelepciunea lui și bunătatea cu care mă trata. Deși nu-l cunoșteam decât de foarte puțin timp, remarcam în discuția pe care o aveam cu el asemănări izbitoare cu explicațiile pe care le primisem de la Cezar în ultimii ani. Nu-mi era prea greu să-mi imaginez că Repa Sundhi îi vorbise și lui de multe ori ca de la maestru la discipol, clarificându-i multe aspecte ale vieții și orientându-l cu răbdare pe calea binelui și a dreptății.

Mă simțeam minunat și orice sentiment de angoasă și de iritare dispăruse ca prin farmec. Eram foarte dornic să aflu cât mai multe elemente despre modul în care eu însumi aș putea să-mi îmbogățesc cunoașterea și să-mi rafinez modalitățile de acțiune. Atunci lama mi-a oferit o explicație care, la început, mi s-a părut surprinzătoare:

- Unul dintre aspectele foarte importante pe care trebuie să le știi în ceea ce privește cunoașterea este că tot ceea ce ființele trăiesc și simt de-a lungul vieții lor, devine totodată experiență pentru celelalte ființe din univers. Elementul esențial este că acest lucru se petrece independent de spațiu și de timp. Atunci când dobândești puterea de a te branșa la acest domeniu al existenței, care transcende spațiul și timpul, ai practic acces deplin la toate „înregistrările” care includ tot ceea ce s-a petrecut și ceea ce se va petrece vreodată.

- Uluitor! Chiar în această seară, Elinor mi-a vorbit despre „înregistrările” subtile din manifestare, dar în legătură cu viețile anterioare, am spus eu încântat. E drept că nu mi-a dat atât de multe detalii, dar înțeleg totuși că s-a referit la același aspect despre care îmi vorbești tu acum.

Atunci, Elinor s-a simțit dator să intervină pentru a clarifica mai mult lucrurile:

- I-am spus că puterea de a vizualiza existențele anterioare, ale lui sau ale oricărei alte ființe, are la bază accesul conștiinței într-un domeniu supratemporal al existenței, acolo unde există înregistrările fidele ale oricărui tip de acțiune care a fost săvârșită în lumea fenomenală, a spus el, adresându-se lui Repa Sundhi. Este ca un fel de „bandă de înregistrare” a universului.

- Perfect adevărat, a aprobat lama cu seriozitate. Accesul la aceste „urme” precise pe care le lasă orice ființă în periplul ei prin manifestare te poate face să beneficiezi, într-un fel, de ceea ce am putea numi chiar „experiența universului”. Este foarte important ca acest lucru să fie bine înțeles. În definitiv, orice ființă din Creație se confruntă cu două stări fundamentale ale existentei, care sunt opuse: starea de ignoranță și starea de cunoaștere.

Când mă refer la ignoranță, vreau să spun că atunci ființa respectivă nu cunoaște aproape nici una din legile esențiale ale universului în care trăiește. Din această cauză, ignoranța face ca omul să trăiască parțial, fragmentat și închistat într-un domeniu foarte limitat al existenței. Prin analogie, el se află atunci ca într-o cușcă de mici dimensiuni, fără să-și dea seama totuși de aceasta. Pe de altă parte, cunoașterea înseamnă putere. Nu mă refer aici la o cunoaștere teoretică, științifică, adică la ceea ce, în general, se înțelege prin cunoașterea lumească, ci mai ales la ceea ce înseamnă cunoașterea universală. Aceasta este infinit mai bogată și mai nuanțată decât prima categorie și totodată este singura care oferă accesul la dimensiunile înalte ale spiritului.

- Bine, dar oamenii chiar dacă sunt ignoranți, trăiesc totuși de multe ori o viață care li se pare bună și chiar fericită sau îndestulată, am spus eu. Mă rog, ceea ce consideră ei a fi fericire și împlinire.

- Așa este; ei trăiesc, dar o fac în ignoranță și tocmai de aceea suferă. Suferința și ignoranța se completează și se alimentează reciproc. Totuși, există un sens ascuns chiar și în această privință, deoarece doar atunci când suferința și necazurile ajung la un prag de nesuportat, ceea ce de multe ori se petrece după zeci sau după sute de vieți succesive, omul realizează faptul că nu mai poate continua în acea direcție. Acela reprezintă un moment esențial în evoluția lui, de la care el începe să fie tot mai conștient de integrarea sa în univers. Desigur, vor mai exista poate multe alte căderi și reveniri ale sale pe acest drum, însă important este că el are deja sădit în conștiința și în percepția lui interioară că trebuie să schimbe ceva fundamental în ființa sa și acest gând va fi mereu ca un impuls care îl va proiecta din ce în ce mai sus. Ascultând ceea ce îmi spunea Repa Sundhi, mă gândeam că ignoranța este ca o

noapte în înțelegerea omului, ca o ceață deasă care îi întunecă gândirea.

- După câte îmi dau seama, condiția celui ignorant nu este prea departe de aceea a unui animal neștiutor, am dat eu glas reflecțiilor mele interioare.

- Chiar dacă aceasta poate să pară ceva exagerat, totuși să știi că reflectă o realitate, a spus lama. În principiu, totul pornește de la diferența fundamentală dintre om și animal, aceea de conștiință de sine. Problema este simplă: în timp ce omul știe că există, adică el are o conștiință de sine și poate să acționeze în mod determinat, animalul acționează doar din instinct, fără să știe că există. Viața unui animal este redusă doar la impulsuri spontane din interior și la o gamă foarte restrânsă de emoții. Totuși, chiar și între animale, la fel ca printre oameni, există diferențe notabile care fac ca unele dintre ele să prezinte, atunci când ajung la un anumit grad de evoluție, unele rudimente de conștiință ce le asigură mai apoi saltul către condiția de ființă umană înzestrată cu o conștiință de sine. Pentru că este evident, de pildă, că între o cârtiță și un delfin există mari deosebiri în ceea ce privește posibilitățile de înțelegere și de comunicare cu o ființă având structuri superioare de conștiință, cum este omul.

- Vrei să spui că același proces de evoluție de la o formă de conștiință inferioară la una superioară rămâne valabil oriunde altundeva în universul fizic? am intervenit eu.

- Bineînțeles. De altfel, știi deja cât de diversă este viața în galaxia noastră. Ai fi însă cu mult mai surprins să afli ce grandoare aproape inimaginabilă are diversificarea vieții în tot restul universului, față de care galaxia noastră nu înseamnă practic mai nimic. Forma se adaptează întotdeauna la specificul condițiilor de viață care există în colțul respectiv de univers, indiferent că acestea corespund sau nu condițiilor de viață ale omului. Prin urmare, formele de inteligență din univers sunt și ele foarte diferite și doar un imens orgoliu și o prostie fără margini pot să-i facă pe oameni să gândească faptul că sunt singuri într-un univers cu adevărat gigantic, ale cărui dimensiuni reale nu pot fi concepute sau înțelese logic de sistemul de apreciere pe care îl are mintea. Pe de altă parte, acest imens univers fizic este el însuși mult mai mic decât universul astral și mental, care la rândul lor sunt mult mai mici decât universul cauzal. Fiecare dintre acestea are o dezvoltare

practic infinită a posibilităților de formă și energie, concretizate în tipul de materie și substanță care le este specific. De pildă „materia" astrală este mult mai subtilă decât materia fizică, așa-zis tangibilă, cu care sunt obișnuiți oamenii. La rândul ei, „substanța" care este specifică, planului mental este mai subtilă decât „substanța" astrală a emoțiilor, iar „materia" universului sau planului cauzal este cu mult mai rafinată decât cea a universului mental.

Este vorba deci despre o minimă intuiție de care omul are nevoie și despre o problemă de bun simț pentru ca el să realizeze faptul că această colosală desfășurare de forțe și energii în Creație nu există doar de dragul lui, chiar dacă el se gândește că este singurul locuitor al spațiului infinit ce îl înconjoară. Ceea ce este comun la toate formele de existență, fie ele fizice sau subtile, este că acestea sunt strict ierarhizate după gradul lor de evoluție și de dezvoltare spirituală. Și, întrucât gradul de evoluție pe lanțul transformărilor este direct proporțional cu gradul de cunoaștere, ajungem la aceeași problemă de la care am plecat, și anume că cel care cunoaște are putere, iar aceasta îi conferă accesul la dimensiuni din ce în ce mai înalte ale creației. Desigur, cred că ai intuit deja, puterea la care mă refer aici nu este nici puterea fizică, nici cea a banilor și nici puterea politică. Acestea reprezintă forme parțiale și foarte limitate ale puterii la care ajunge cel înțelept.

- Deci totul se reduce practic la o problemă de evoluție a conștiinței, am concluzionat eu. În acest proces, ignoranța este cucerită treptat de cunoaștere și așa se explică de ce unii oameni pot face mai multe și mai bine decât alții.

- Gradul de dezvoltare a conștiinței atrage după sine dezvoltarea formei sau, altfel spus, a „carcasei" materiale care permite evoluția ulterioară a acelei conștiințe individuale, mi-a explicat Repa Sundhi. Regnul mineral, vegetal, animal și, la sfârșit, omul provin unul din altul, în această ordine. Însă pentru a intra acum în detalii care implică modul cum se realizează această trecere, condițiile care îi sunt specifice, precum și particularitățile fiecărui regn în parte ne-ar lua mult prea mult timp și ar implica numeroase explicații. De aceea, mă limitasem să-ți prezint doar unele aspecte despre om și animal, deoarece în cazul lor conștiința începe să capete forme mai evoluate. Îți spuneam că, deși există o diferență fundamentală între cele două regnuri, totuși în mod paradoxal omul se

comportă de multe ori ca un animal și chiar poate să ajungă la o condiție inferioară acestuia.

Eram și eu de aceeași părere, ceea ce m-a făcut să observ că uluitoarea cădere a omului se datorează, probabil, unei forme acute de ignoranță.

- Totuși, cum se face că omul care deja are în el scânteia conștiinței de sine și știe că este o individualitate printre celelalte, ajunge să decadă la un nivel cu mult inferior? Ce fel de formă a ignoranței este aceasta?

Repa Sundhi părea mulțumit că am ajuns în acea zonă a discuției.

- Aici este într-adevăr o problemă mai specială, mi-a răspuns el. Pentru că, o dată cu sentimentul individualității care îi conferă un sens în viață, omul deține în mod automat și voința individuală și neîngrădită de a acționa și, firește, acțiunile lui pot fi bune sau rele. Spre deosebire de el, un animal nu acționează din voință proprie sau, dacă totuși există momente în care el pare să o facă, acestea reprezintă doar aspecte incipiente ale voinței individuale. Toate acțiunile pe care le săvârșește un animal sunt determinate din instinct și din obișnuință, inclusiv atitudinile sale de atașament sau de devoțiune.

Desigur, o dată cu trecerea timpului, acestea asigură o evoluție a animalului respectiv către condiția de om, însă trebuie remarcat faptul că animalul nu are o voință a sa proprie, pentru că el nu are o conștiință proprie, nu știe că există în mod individual. El poate să recunoască multe ființe și obiecte din jur, poate să realizeze chiar anumite conexiuni simple sau să se manifeste emoțional, dar toate acestea provin totuși numai din instinct și din obișnuință. De aceea, în cazul speciei animale nu se pune problema conștiinței individuale a membrilor ei, așa cum este în cazul speciei omului, ci este vorba despre o conștiință de grup, din care periodic și în urma unui cumul de experiență se realizează un salt al unui membru din acea specie pe un nivel evolutiv superior. Acest nivel superior poate să însemne fie o specie mai evoluată de animale, fie chiar condiția de om. În astfel de cazuri, acel membru al speciei de animale reprezintă un „fragment” din conștiința de grup sau, mai bine zis, o chintesență a nivelului de evoluție și de experiență a speciei în acel moment; ca urmare, el este promovat într-o etapă superioară a devenirii. Încetul cu încetul,

el capătă conștiința tot mai clară a individualității sale până când ajunge la stadiul de om. Aici însă, chiar dacă saltul de conștiință la stadiul de om este uriaș prin raport la condițiile anterioare de existență, responsabilitatea faptelor și acțiunilor săvârșite aparține în exclusivitate individului. După cum ți-am spus, animalul acționează din instinct și, chiar dacă acțiunile lui sunt uneori feroce, totuși ele sunt realizate fie pentru a se apăra, fie pentru a se hrăni. Aceste acțiuni ale sale nu sunt considerate individuale, deoarece el nu are conștiința naturii faptei pe care o săvârșește; acțiunile unui animal sunt integrate la nivelul conștiinței de grup a speciei din care el face parte; astfel, conștiința speciei respective acumulează experiență.

În cazul omului problema este total diferită pentru că el, prin tot ceea ce face, vorbește și gândește, acționează în conformitate cu voința lui proprie, dacă este sănătos din punct de vedere fizic, mental și psihic. Această voință proprie, care îi conferă posibilitatea de a alege în mod conștient o variantă sau alta, îl poate determina să intre fie pe drumul evoluției și al binelui, fie pe cel al pierzaniei și al suferinței. Chiar dacă este om, această condiție nu îl scutește de apăsarea ignoranței. Dacă el va alege să facă fapte rele, să fie violent, dur, nesimțitor, despotic ori chiar să ucidă, acestea se vor „contoriza” în propriul lui destin sau karma și va trebui să plătească exact cu aceeași monedă pentru ele în alte existențe viitoare. Toate viciile umanității, începând cu meschinăria, ipocrizia, minciuna, invidia și mergând până la mânia distructivă, lăcomia acerbă, atașamentul care înlănțuie și gelozia care otrăvește sunt acțiuni care apar precum zgura și fumul negru în sufletul omului.

Spre deosebire de el, animalul nu acționează decât strict în virtutea instinctului de conservare a vieții, de hrănire și de reproducere. El nu este capabil de incredibilele mizerii la care se pretează unii oameni și nici de acțiunile lor odioase sau subterfugiile penibile pentru a-și sluji scopurile egoiste. Din această cauză îți spun că, din nefericire, omul ajunge adeseori într-o condiție chiar mai josnică decât a unui animal pentru că, deși este capabil să observe, să judece și să înțeleagă natura rea a acestor acțiuni, el totuși le săvârșește. În aceasta constă, de fapt, esența păcatului și a greșelii. Omul este purtat mereu acolo unde îl duce firul faptelor sale din trecut, fie că el își dă sau nu își dă seama de aceasta.

- Cum este totuși posibil să existe o asemenea decădere a condiției umane? am întrebat eu contrariat. Oare ignoranța este atât de dramatică?

- Dacă înțelegi în mod corect lanțul care leagă aceste aspecte în univers, lucrurile îți vor apărea ca fiind foarte clare. Ignoranța determină acțiunile greșite, iar acestea determină cumulul de karma negativă, adică un destin greu; la rândul lui, acesta leagă ființa umană respectivă prin înseși limitările impuse de greșelile pe care le-a făptuit și care acum trebuie plătite, astfel încât se creează un nou lanț de greșeli și procesul se continuă, ca într-un cerc aparent vicios.

Ieșirea din această lamentabilă condiție se face în mod gradat și numai printr-un efort constant și intens al omului de a se transforma, de a orienta natura acțiunilor sale spre fapte virtuoase. Uneori el se simte atât de disperat și deznădăjduit în fața problemelor și greutăților vieții cu care se confruntă, încât atunci este tentat să-și ia singur viața, gândind că în felul acesta va scăpa de toate necazurile. Aceasta este o imensă greșeală și constituie un blocaj sever pe calea evoluției.

Mi-am adus atunci aminte de observațiile pe care le făcuse Elinor cu privire la acest subiect; Repa Sundhi a completat ceea ce eu aflasem deja.

- Aceia care recurg la un astfel de gest necugetat sunt de obicei oamenii labili din punct de vedere psihic și mental, ori cei care prezintă unele influențe demoniace în personalitatea lor. Aceste aspecte pot să nu fie deloc remarcate de ceilalți oameni care se află în anturajul sinucigașului și chiar pot să pară deplasate prin raport la viața de până atunci a acestuia. Totuși, atât prostia cât și ignoranța oamenilor nu pot ține loc de adevăr. Eram uimit de faptul că lama părea să știe foarte bine ce discutasem eu cu Elinor înainte de venirea lui. Cu toate acestea, am observat că el puncta discret doar acele aspecte pe care le considera importante, dorind să le aprofundez. Puterea lui de cunoaștere telepatică era formidabilă.

- În general vorbind, omul trăiește o dramă aproape continuă în manifestare, a continuat el să-mi vorbească. Fără să bănuiască faptul că în univers există un sens profund al vieții, că există anumite legi fundamentale și imuabile care acționează într-un perfect echilibru, cel ignorant ia de cele mai multe ori ceea ce este rău ca fiind buh și invers. Lăsat în voia lui, el este precum frunza în vânt sau precum trăsura fără vizitiul care

strunește caii speriați. Acționând adeseori orbește, fără să gândească deloc și sub impulsul destinului său, omul ignorant atrage în aura lui o mulțime de energii care îl vor face să-și ducă existența într-o stare larvară, inferioară.

Între această condiție deplorabilă și aceea în care ființa umană este superioară există o diferență colosală, pe care în mod paradoxal oamenii obișnuiți foarte rar o recunosc. Explicația acestui fapt este că cel care trăiește într-o zonă restrânsă de percepție și cunoaștere nu are capacitatea de a înțelege atât de ușor ceea ce îi este superior, pentru că nu are termen de comparație. În plus, el observă că multe dintre principiile sale de viață, care sunt rele și opuse armoniei universale, împreună cu prejudecățile meschine pe care le întreține, sunt total opuse modului comportamental și viziunii despre existență a celui înțelept. Ignorantul simte atunci în mod confuz că pentru a se transforma este necesar să modifice din temelii întreaga lui viziune asupra vieții, ceea ce fără îndoială că implică un mare efort, cel puțin la început. De cele mai multe ori, el nu este deloc dispus să facă acest efort. Mai mult chiar, el ajunge să considere atunci că, de fapt, principiile și modul de viață profund spiritual al celui înțelept sunt greșite și trebuie înfierate de societate. Cel ignorant, care atunci este și răuvoitor, se sprijină în demersul lui pe acceptul și părerea majorității celorlalți oameni care, ca și el, sunt orbi. De fapt, acest gen de acțiune exprimă la nivel subtil teama furibundă a oamenilor, dar mai ales a celor bogați sau care se află în elita conducătoare, că își vor pierde privilegiile de care se bucurau până atunci, că nu vor mai avea influență și putere politică și chiar că își vor pierde averile. Acest mod de a acționa a fost și este îndreptat mai ales în cazul marilor reformatori spirituali ai omenirii și a celor care împărtășesc celorlalți ideile novatoare despre libertatea spiritului, despre puritatea vieții, despre cinste și iubire divină. Fiind considerați niște amenințări sociale, ei sunt repede oprimați, iar opinia publică este astfel dirijată și manipulată cu informații false, încât ea să constituie front comun împotriva celui acuzat.

Dar, așa după cum știi prea bine, adevărul învinge totdeauna, însă aceasta nu înseamnă că nu există suferință. Suferința apare de fiecare dată atunci când sunt încălcate legile cosmice ale armoniei și ale echilibrului, fie prin fapte săvârșite în prezent, fie prin intermediul destinului, care reflectă astfel

acțiunile rele din trecut și din alte existențe. Totuși, trebuie sa știi că până și suferința are o menire specială în Creație. „Scopul” principal al suferinței nu este acela de a pedepsi, ci de a corecta atitudinile greșite ale omului în ceea ce privește viața pe care o trăiește. În măsura în care el își recunoaște greșeala și învață din ea, fără să o mai repete ulterior, suferința dispare; dacă omul persistă însă în greșeală și nu înțelege cauzele ascunse ale suferinței sale, atunci aceasta se va amplifica tot mai mult, făcându-i viața un adevărat calvar.

Eram emoționat și simțeam fiori reci urcându-mi pe coloană. Explicațiile lui Repa Sundhi provocaseră în mine exaltarea dorinței de a nu greși, dar și îngrijorarea pentru faptele rele pe care le săvârșisem în alte existențe. I-am mărturisit gândurile mele, dar el râse cu bunătate, liniștindu-mă:

- Lamentările pentru greșelile săvârșite în viețile anterioare sau în cea prezentă nu-și au rostul, decât în măsura în care îți permit să realizezi cu luciditate natura lor rea. La drept vorbind, termenul de suferință este relativ impropriu pentru că omul nu primește decât ceea ce el, de fapt, a dat mai demult.

- Am vorbit și cu Elinor despre acest aspect, am spus eu. Mă întrebam însă dacă lucrurile sunt atât de riguroase.

Repa Sundhi a fost foarte ferm în răspunsul pe care mi l-a dat

- Legea karmei acționează în mod inexorabil și este extrem de precisă. Cu toate acestea, de multe ori grația divină face ca multe necazuri și suferințe din viața omului să fie mai ușor de îndurat, mai ales atunci când el regretă sincer în inima lui greșelile săvârșite și înțelege că nu acela este modul în care trebuie să acționeze. Dacă nu ar fi acest sprijin divin, care adeseori este numit providență, probabil că ființa umană ar fi nimicită sub povara suferinței pe care trebuie să o îndure ca urmare a acțiunilor ei rele. Dar, așa după cum știi și tu, Dumnezeu nu vrea pieirea păcătosului, ci îndreptarea lui.

Tocmai de aceea îți spun că singura cale pentru om de a reveni la o existență divin integrată în manifestare este aceea a cunoașterii spirituale, care este supremă printre celelalte tipuri de cunoaștere. Atunci când o ființă cunoaște, ea are la dispoziție o modalitate de a se acorda cu tot ceea ce este superior în univers. Apoi, cunoscând structura și legile fundamentale ale acestuia, ea are posibilitatea să opteze, adică

își poate utiliza liberul arbitru în direcție pozitivă. Pentru că știi prea bine că, din nefericire, există destul de multe ființe care optează pentru calea negativă și acesta este într-adevăr un lucru trist pentru karma lor viitoare. Cel care este însă orientat benefic își va putea antrena din ce în ce mai mult voința proprie pentru a reuși să atragă în aura lui toate vibrațiile elevate, ceea ce îi va conferi un punct de sprijin esențial în toate acțiunile pe care le întreprinde.

Repa Sundhi se opri din explicații pentru a mă întreba dacă am obosit. I-am răspuns că rareori m-am simțit atât de bine ca atunci și i-am mulțumit pentru atenția pe care mi-o acorda. Chiar dacă în ultimul an de zile, după plecarea lui Cezar în Marea Expediție, am urmărit să mă documentez singur și să-mi îmbogățesc cunoștințele în domeniul spiritual, totuși adeseori simțeam lipsa unei îndrumări competente, care să-mi explice în profunzime unele aspecte dificile pe care nu le înțelegeam. Meditațiile mele sporadice nu reușeau întotdeauna să surprindă caracterul ascuns al unor noțiuni sau concepte ezoterice și de aceea mă simțeam oarecum singur și neajutorat. Chiar și după ce a revenit din expediție, Cezar a fost atât de ocupat, încât practic nu am putut să mă întâlnesc cu el decât de două ori, ocazii în care mi-a împărtășit o mare parte din misterele uluitoare ale acelei deplasări. Așadar, eram deosebit de bucuros să aflu în acea seară cât mai multe informații cu privire la unele domenii pe care nu avusesem timpul necesar să le aprofundez până atunci.

Pe de altă parte, eram totuși intrigat de adevăratul scop al întâlnirii. Care era, de fapt, motivul pentru care Repa Sundhi dorea să-mi vorbească?

- Da, cred că a venit momentul să discutăm și despre acest aspect, mi-a răspuns el. Este deja foarte târziu și mai sunt destul de multe lucruri de făcut până la plecarea noastră.

Am ridicat mirat din sprâncene.

- Nu știu nimic despre nici o plecare, am intervenit precaut.

- Este foarte important să ai încredere în noi și în ceea ce îți spun. Nu e necesar să ceri prea multe lămuriri acum; vei fi ajutat mai încolo să înțelegi lucrurile dintr-o perspectivă pe care ești încă departe de a o intui. Va trebui să facem o scurtă călătorie, dar vom porni la drum abia peste trei zile. Elinor se va ocupa de tot ceea ce este necesar pentru aceasta. Între timp, eu voi avea unele lucruri de rezolvat, astfel încât nu ne vom mai

vedea până atunci. Te rog însă în mod insistent ca în această perioadă să nu vorbești cu nimeni despre ceea ce urmează să faci și nici despre faptul că m-ai întâlnit. De altfel, ar fi destul de puține șanse să fii crezut.

Mă simțeam luat cu totul pe nepregătite. Nu știam unde plec, ce trebuia să iau cu mine, care era durata deplasării, dar, mai ales, nu cunoșteam motivul pentru care eram invitat să fac acea călătorie.

- Sunt cam multe necunoscute, am remarcat eu. Sigur, nu este o problemă pentru mine să-mi aranjez treburile în intervalul de timp care a mai rămas, dar măcar spune-mi cât timp vom lipsi.

- O zi, a spus tibetanul laconic. Mă rog, în sistemul de evaluare temporală a omenirii. Nu te îngrijora, nu e nevoie să iei nici un bagaj cu tine. Consideră că pleci la o plimbare într-un parc, deși te asigur că miza este cu mult mai mare, adăugă el pe un ton glumeț.

- Nu înțeleg de ce nu-mi spui unde plecăm, am insistat. Mi se pare firesc să cunosc măcar acest lucru, nu crezi? Îmi place misterul, mă atrag situațiile inedite, dar în acest caz totuși cred că ar trebui să cunosc și eu unele elemente.

- Sunt mistere și mistere, răspunse lama. Unele aspecte trebuie dezvăluite la momentul potrivit; altfel, există posibilitatea ca întreaga acțiune să fie periclitată. Aceasta se poate datora lipsei de stăpânire a emoțiilor și a influxurilor mentale, care atunci ar determina ființa să acționeze în mod haotic. Chiar dacă ai aflat multe aspecte inițiatice și chiar dacă ai fost confruntat până acum cu realități foarte șocante pentru un om obișnuit, totuși încă nu simt că ești pregătit să cunoști dinainte ceea ce va urma să se petreacă peste câteva zile. Tocmai de aceea te-am rugat să ai încredere totală, pentru că experiența ta va fi foarte intensă. Una este să citești din cărți sau să afli din auzite, alta e să te confrunți personal cu acea realitate. Fii liniștit, vom fi și noi cu tine; nu ai de ce să te temi.

Repa Sundhi mă pregătea într-un mod în care numai liniște și calm nu îmi aducea în ființă.

- Cred că incertitudinea va naște în mine mai multe gânduri decât dacă aș ști la ce să mă aștept, am zis eu cu timiditate.

- Sigur că aș putea să-ți dezvălui motivul deplasării, dar acest caz este foarte special și trebuie tratat cu multă atenție.

Există mai multe motive pentru care este bine să procedăm așa. În primul rând, mi s-a sugerat acest mod de acțiune ca fiind cel mai potrivit; în plus, există forțe perturbatoare care vor lua cunoștință de intenția călătoriei noastre și vor dori să o împiedice cu orice preț. Trebuie să mă ocup de aceste aspecte și să protejez acțiunea. De altfel, acesta este motivul principal pentru care sunt însoțit de yidam, care în astfel de condiții periculoase reprezintă un factor important de stabilitate.

- Dar ai spus că yidam-ul nu este creația ta! Atunci cum a ajuns lângă tine?

- Dacă ți-aș răspunde detaliat la această întrebare, ar trebui să-ți dezvălui motivul deplasării pe care o vom face. Așa însă îți voi oferi doar o idee generală, care să mai liniștească puțin agitația minții tale. Vom pleca într-o anumită zonă din Munții Apuseni, unde urmează să întâlnești pe cineva. Totuși, chiar și acest fapt se va petrece în condiții speciale. Vei vedea și vei înțelege totul la momentul potrivit. Acest yidam are o experiență bogată în ceea ce privește planul terestru și a fost rugat să mă însoțească în această misiune. Să știi însă că nu este pentru prima dată când mă ajută în ceea ce am de îndeplinit pe pământ, adăugă Repa Sundhi privind în sus către yidam-ul care rămăsese nemișcat, fixând cu ochii largi deschiși un punct imaginar în depărtare.

- Dacă ți-ai luat asemenea măsuri de prevedere, atunci înseamnă că pot într-adevăr să apară probleme pe parcurs, am reflectat eu cu voce tare.

- Da, deja am spus asta. Întâlnirea pe care o vei avea este cu totul specială și implică unele modificări spațio-temporale, care pot constitui breșe pentru anumite forțe adverse. Dacă nu există o protecție solidă, acestea pot să perturbe fenomenul și să împiedice buna lui desfășurare. Totuși, îți repet că nu trebui să-ți fie teamă, pentru că vei fi protejat.

Mă întrebam cât de mult reușeau să mă liniștească vorbele lui Repa Sundhi. Trupul meu tremura imperceptibil ca urmare a unei emoții profunde, dar și a nerăbdării de a afla ce se ascunde, de fapt, în spatele acestui mister. Cu cine urma să mă întâlnesc? Pentru ce erau necesare toate aceste faze intermediare? Ce fenomen straniu urma să se petreacă și cine avea să-l producă? În locul acestor dileme, l-am întrebat cu totul altceva pe Repa Sundhi:

- Îți spun sincer că nu înțeleg de ce tocmai eu trebuie să mă confrunt cu aceste aspecte! Mă aflu abia la început de drum pe calea spiritualității, iar cunoștințele mele au totuși multe lacune. E drept că am fost martorul unor evenimente extraordinare, dar pentru ceea ce îmi spui și intuiesc că se prefigurează în viitor, nu cred totuși că sunt persoana cea mai potrivită.

Lama mi-a răspuns cu un ton foarte serios.

- Observația ta este egotică și face dovada unui orgoliu ascuns, despre care poate că nici nu-ți dai seama în acest moment. Ce te interesează că nu cunoști încă prea multe despre ceea ce urmează? Dacă acum aș spune: „Ai dreptate, poate nu am apreciat corect situația și îmi dau seama că în realitate nu poți să-i faci față deoarece nu ești suficient pregătit!”, crezi oare că vei fi bucuros? Crezi că vei accepta aceasta imediat și vei pleca acasă, fericit că ai scăpat de o sarcină care te împovăra? Te asigur că nu aceasta ar fi reacția ta interioară; până la urmă te vei simți chiar frustrat și vei regreta că ai cochetat cu această propunere. Vezi, de aceea este foarte bine să exprimi totdeauna ceea ce gândești, de fapt, în străfundul inimii tale, pentru că doar acel lucru are valoare, doar el are cu adevărat putere și impact asupra celorlalți. Lasă artificiile comportamentale și verbale în seama celor care nu cunosc aceste lucruri; cu timpul se vor trezi și ei la o realitate mai profundă și atunci îi vor învăța pe alții cum să procedeze corect. Fii sigur că, dacă ai fost chemat să realizezi această acțiune, nu e deloc întâmplător. Există, desigur, anumite motivații foarte ascunse în legătură cu ființa ta, pe care în mod evident nu le cunoști acum. Ele justifică însă tot angrenajul care a fost amorsat pentru a facilita situația actuală. Fii deci umil la modul sincer și nu doar de fațadă, pentru că în acest fel vei deveni pur și intangibil pentru influențele negative.

După acest duș rece la care recunosc că nu mă așteptam, mi-am propus să fiu mult mai atent la ceea ce simt, gândesc și rostesc. Analizându-mă cu atenție, am remarcat faptul că lama avusese perfectă dreptate și că eu, deși fusesem aparent sincer în exprimare, aveam totuși intenții mai profunde care nu corespundeau în totalitate cu ceea ce am spus.

- Îmi dau seama că adevărata luptă pentru a ajunge la perfecțiune are loc în interior, în miezul și în profunzimile minții și ale sufletului. Chiar și aspectele sau tendințele nocive,

aparent neînsemnate, care pentru alții fac parte din atitudinea lor firească de zi cu zi, trebuie să fie atent identificate și eliminate. Nici o pată nu este admisă, dacă vrei cu adevărat să fii perfect.

- Acestea reprezintă totuși situații simple, care - dacă există interes și bunăvoință - pot fi rezolvate foarte repede, a continuat lama să-mi explice. Adevăratele probleme apar însă atunci când omul își creează obișnuințe negative majore

Experiențele neplăcute din timpul vieții alimentează la cei mai mulți oameni sentimente și emoții negative, inferioare, cum ar fi ura, răutatea, mânia sau răzbunarea. Pentru cel ignorant, persistența acestor situații atrage în mod automat spre lumile sau planurile inferioare care există în univers. Aceste trăiri și emoții negative sunt precum niște semințe pe care omul le seamănă in sufletul său si bineînțeles că ele vor aduce roade pe măsura. Știi prea bine că, dacă semeni vânt, culegi furtună. Sau, ca sa înțelegi mai bine, nu poți să semeni un câmp cu semințe de buruieni și să te aștepți să obții o recoltă bogata de grâu. Este imposibil ca oamenii să semene ură, discordie, răutate si să culeagă mai apoi ceva bun și armonios. Să zicem ca tocmai ți-ai spălat bluza, care acum este de un alb imaculat si ai ieșit la o plimbare în oraș. Totuși, observi ca a rămas o pată neagră de tuș, care face notă discordanta cu aspectul impecabil al stofei. Poți tu să spui că ești mulțumit și că ai atins perfecțiunea în curățarea acelei bluze? Crezi că ceilalți oameni nu vor remarca pata neagră de pe bluza? Dimpotrivă, ea va ieși mai mult în evidență pe albul imaculat al îmbrăcăminții și îi va impresiona în mod neplăcut. Cu cât o persoană evoluează mai mult și se apropie de perfecțiune, cu atât ea trebuie să fie mai atentă și mai responsabilă cu acțiunile ei, chiar și cu cele mai neînsemnate.

Atunci, orice remarcă nepotrivită, orice fapta necorespunzătoare și orice trăsătură negativă de caracter vor fi observate imediat de cei din jur, pentru că ele vor ieși cu atât mai mult în evidență pe fondul bun și relativ echilibrat al acelui om. Dacă acea remarcă, faptă sau trăsătura de caracter ar fi fost a unui om obișnuit, atunci ea nu ar fi atras prea mult atenția, deoarece ar fi făcut parte dintr-un ansamblu comun și totodată inferior ce caracteriza acel om. Nu ar fi ieșit cu nimic în evidență. Dar așa, în cazul unui înțelept sau al unui sfânt, o greșeală - fie ea cât de mică - va căpăta curând proporții

monstruoase în ochii oamenilor obișnuiți. De aceea îți spuneam că evoluția spirituală atrage după sine și necesitatea de a fi responsabil și de a elimina toată zgura trăirilor și manifestărilor grosiere, inferioare care sunt comune celor mai mulți oameni. Perfecțiunea este greu de atins, însă atunci realizarea este totală, iar recompensa este nesfârșită.

Repa Sundhi se opri și își privi ceasul de la mână.

- Este foarte târziu, spuse el. Cred că e timpul să ne despărțim, pentru că până la plecare mai sunt unele lucruri de aranjat.

Elinor mi-a propus atunci să rămân peste noapte în vila lui, însă după ce m-am gândit puțin, am refuzat politicos. Voiam să analizez în liniște toate aspectele acelei memorabile zile, care mă marcaseră profund și, în plus, simțeam nevoia să merg pe jos până la mine acasă. Aveam la dispoziție două zile pentru a reflecta la cele întâmplate și pentru a-mi aranja plecarea. Rămăsese stabilit ca, în cea de-a treia zi, foarte de dimineață, să plecăm spre ținta călătoriei noastre despre care în acel moment eu aveam doar o vagă idee.

Din puținele indicii pe care le primisem de la Repa Sundhi înțelesesem două aspecte importante: că urma să se petreacă fenomene neobișnuite, care puteau fi însoțite de manifestări potrivnice nouă; și că, indiferent ce aș fi crezut eu despre această acțiune și despre impactul ei asupra mea, soluția cea mai bună era aceea de a o accepta în totalitate. Speram din toată inima să fiu la înălțimea așteptărilor lui Repa Sundhi. În particular fie spus, evenimentele pe care le-am trăit în acea deplasare m-au zguduit atât de profund, încât au existat momente în care simțurile mele au încetat pur și simplu să mai funcționeze, iar eu nu știam dacă am murit sau dacă încă mai trăiesc. Am fost însă ajutat să trec cu bine peste emoțiile foarte intense pe care le-am resimțit atunci și astfel să dobândesc o viziune mult mai amplă asupra realității fenomenale, atât fizice cât și subtile.

M-am ridicat din fotoliu pentru a-mi lua rămas bun de la Repa Sundhi și m-am înclinat în fața yidam-ului, care m-a privit cu bunăvoință. Însă în timp ce Elinor ne conducea pe hol, către ieșire, am observat cum trupul uriaș al yidam-ului devine din ce în ce mai transparent, până când el a dispărut în totalitate în doar câteva secunde. Atunci lama mi-a explicat că yidam-ul avea de îndeplinit o anumită sarcină, care necesita prezența lui

în alt loc. După ce am mai stabilit unele detalii ale întâlnirii de peste trei zile, ne-am luat toți trei la revedere însă eu am mai rămas puțin cu Elinor, care m-a rugat să-l aștept. A venit curând și mi-a dăruit un ceas de buzunar, care după aspect arăta foarte uzat.

- A fost al strămoșului meu și are o vechime de aproape trei sute de ani. În medalion se află o gravură cu chipul său. Este exact așa cum l-am cunoscut și eu, atunci când l-am întâlnit la Bruxelles.

Am privit chipul gravat care înfățișa un tânăr distins, cu părul lung și cu lavalieră. Ceasul foarte vechi și uzat era o dovadă vie a unor timpuri demult apuse, iar atingerea lui m-a făcut să simt fiorul subtil al misterului ce învăluia personajul din gravură. Întreaga mea ființă a fost atunci cuprinsă de nostalgia depărtărilor și a vremurilor apuse, cărora acel om le fusese martor.

I-am mulțumit lui Elinor pentru gestul său și mi-am luat rămas bun de la el. Am ieșit apoi în strada lungă și pustie, o dată cu căderea primilor stropi de ploaie. Deși mă așteptam să mai văd încă silueta lui Repa Sundhi în lungul străzii, am constatat totuși că el dispăruse în mod inexplicabil. Refuzând să mai analizez această nouă enigmă, am pășit agale înainte către viitorul magic ce mă aștepta cu nerăbdare.

Capitolul 3

MACHANDI

Contrar așteptărilor mele, în următoarele două zile am fost destul de liniștit și focalizat să-mi pregătesc plecarea. Chiar dacă în acest răstimp am rememorat cu intensitate multe dintre elementele bulversante ale întâlnirii mele cu Elinor și cu Repa Sundhi, totuși nu eram deloc agitat, ci căutam să analizez în profunzime aspectele care mi-au fost revelate atunci.

Așa cum fusese stabilit, în seara dinaintea plecării i-am telefonat lui Elinor pentru a afla dacă planul călătoriei rămânea

valabil. Am primit confirmarea din partea lui, astfel încât am petrecut cele câteva ore care mai rămăseseră până la întâlnire încercând să ațipesc. Curând însă am descoperit că aceasta era o sarcină dificilă; imediat ce închideam ochii, mintea îmi era invadată de imaginea unui peisaj ascetic de munte, în care stâncile și văile de piatră erau acoperite cu gheață și zăpadă. Două piscuri semețe se înălțau în zare, cu vârfurile scăldate în lumina roșie-portocalie a soarelui la apus. Priveliștea era pustie, iar vântul rece bătea cu putere, zgribulind cei câțiva licheni care creșteau în albia secată a unui râu.

Mă întorceam în pat de pe o parte pe alta, fără să înțeleg nici semnificația și nici mesajul acelei viziuni. Ori de câte ori închideam ochii, încercând să adorm, ea îmi apărea foarte clară, de un realism uluitor. Mai mult decât atât, atunci când vedeam peisajul îl percepeam cu toate simțurile mele, astfel încât curând mi se făcuse foarte frig, ceea ce m-a determinat să mă învelesc cu mai multe pături. Într-un târziu, după ce m-am aflat o bună perioadă de timp la limita dintre veghe și somn, am adormit fără sa visez însă nimic. Absorbția mea a fost atât de profundă, încât atunci când a sunat alarma ceasului mi-au fost necesare mai multe zeci de secunde pentru a-mi da seama ce se petrece de fapt. Sunetul alarmei ajungea la mine parcă din depărtări, apropiindu-se încetul cu încetul. In cele din urmă m-am trezit și am constatat cu uimire, dar și cu mare bucurie, că mă simțeam excelent și foarte odihnit. Bine dispus, am luat un taxi până la vila lui Elinor, însă din precauție am indicat șoferului o adresă cu câteva străzi mai înainte.

Elinor și Repa Sundhi erau deja acolo, așteptându-mă; am crezut că am întârziat, însă ei m-au liniștit, spunându-mi că totul este pregătit de plecare.

- Dar yidam-ul nu ne însoțește? am întrebat eu mirat, văzând că zeitatea nu se află în casă.

- Ba da, însă el ni se va alătura de la un anumit punct al traseului, mi-a răspuns lama, fără să-mi dea și alte detalii.

Ne-am urcat în mașina lui Elinor, care era un jeep foarte luxos, parcat în fața vilei. Pentru a putea discuta mai ușor pe parcursul drumului, Repa Sundhi a propus să rămân cu el pe bancheta din spate, ceea ce am acceptat cu bucurie.

Era aproape ora cinci dimineața când am pornit la drum. Cerul senin și plin de stele prevestea o zi minunată; de altfel, perioada aceea de început a lunii noiembrie era deosebit de

călduroasă, ploile fiind puține și scurte. Am remarcat faptul că, dacă vom fi nevoiți să urcăm pe munte, probabil vom avea condiții foarte bune de acces. Repa Sundhi mi-a explicat însă că eforturile noastre nu vor fi prea mari, iar condițiile meteorologice nu aveau să prezinte vreo importanță. Răspunsul lui m-a derutat puțin, dar nu am cerut și alte lămuriri.

Elinor conducea repede, astfel încât după două ore ne aflam deja la poalele Carpaților Meridionali, pe care trebuia să-i traversăm. Priveam plin de încântare peisajul mirific în lumina superbă a răsăritului și am făcut observația că nu departe de zona prin care treceam atunci, în dreapta noastră, se afla locația secretă din munții Bucegi pe care o vizitasem și eu cu mai bine de un an în înainte.

- Acel loc foarte special va avea un rol important în viitorul apropiat al României, a spus pe neașteptate lama. Descoperirea nu a fost deloc întâmplătoare, iar expediția condusă de Cezar a însemnat un prim semnal al schimbărilor apropiate, care vor avea loc nu numai în ceea ce privește România, ci și întreaga planetă. Angrenajul cauzelor care vor conduce la aceste modificări este însă atât de complex, încât el nu poate fi cuprins și înțeles de către o minte umană obișnuită. De aceea, cei relativ puțini care acționează pentru a pregăti aceste condiții sunt sprijiniți adeseori de unele entități angelice care fac parte din diferite categorii ierarhice ale manifestării. În tradițiile orientale acestea sunt numite zeități; e bine să știi că ele sunt organizate într-o ierarhie piramidală, cam după aceleași principii după care este organizată o companie sau o întreprindere în societatea modernă.

- Cezar mi-a vorbit doar vag despre ajutorul pe care anumite entități angelice îl oferă necondiționat omenirii. N-am înțeles însă niciodată cum se manifestă acel ajutor sau cum poate fi el perceptibil aici, în planul fizic.

- Un aspect important este cel al acțiunii de purificare subtilă pe care aceste ființe, care aparțin lumilor superioare din planul astral, o realizează la nivelul unei țări și chiar la nivelul întregii planete. Sper că în mare parte ești familiarizat deja cu aceste lucruri. În principiu, ele se referă la unele realități de ordin subtil pe care știința modernă le respinge sau cel puțin le ignoră.

Așa cum omul are o aură bioenergetică, tot astfel și Pământul, datorită câmpului energetic subtil emanat de

biosfera lui, are o „aură” proprie. Bineînțeles, spre deosebire de aura unei ființe umane, aura planetei este gigantică. Totuși, caracteristicile celor două aure, precum și procesele energetice care se derulează la nivelul lor sunt principial identice. De pildă, aura unui om poate să se impurifice gradat de la alimentația nesănătoasă a acestuia, de la mediul impur și grosier în care el trăiește, dar cel mai mult și mai profund ea se impurifică în urma acțiunilor pe care omul respectiv le săvârșește mai ales cu gândul. În ceea ce privește aura Pământului, condiția ei depinde de natura acțiunilor fizice, mentale și verbale ale ființelor care trăiesc pe suprafața planetei.

Pentru mine începea să fie simplu să concep și să asimilez această informație, dar nu eram prea sigur că ea putea fi „digerată” și de oamenii obișnuiți.

- Din păcate, pentru aceștia lucrurile stau așa cum ai spus tu, a admis Repa Sundhi. Un om care nu este conștient și nici avizat de propria lui aură subtilă, nu poate să creadă că planeta pe care el trăiește este ea însăși o „ființă” care are o aură gigantică. Însă pentru un clarvăzător experimentat acest lucru este foarte evident. Cel care are acces liber și neîngrădit la planul astral poate, de asemenea, în anumite condiții, să perceapă aura actuală a planetei, care este foarte „încărcată”.

- Știu că aura unei ființe poate să ofere foarte multe informații despre starea fizică și psihică a acesteia, dar oare problema este valabilă și în cazul destinului ființei respective? am întrebat eu. Adică aura noastră conține informații despre karma pe care o avem?

- Structura energetică a aurei este foarte complexă, însă esențial este faptul că în ea poate fi regăsită practic orice informație despre acel om, care este mai mult sau mai puțin ascunsă sau codificată într-un mod specific. Prin urmare, „citirea” corectă a aurei poate să prevadă, de exemplu, natura unei boli care va apărea în viitor, gravitatea ei sau chiar moartea persoanei respective, dacă sunt sesizate anumite semne particulare. De obicei, aceste „simptome” sunt rezultatul unor greșeli karmice grave din alte vieți, care au fost transmise în viața prezentă și au fost chiar accentuate în mod inconștient de acea persoană. Astfel de influențe karmice care au o natură energetică subtilă apar în aură precum niște vârtejuri de culoare închisă, aproape neagră în cazurile foarte grave; ele se

aseamănă cu o „pâlnie” profundă, care vine de la exterior către interior, spre conturul corporal. Într-un fel, pot fi asemănate ca formă și structură cu un furuncul. Prezența lor în aură este însă de cele mai multe ori un semn fatidic pentru viața acelui om.

Cam la fel se prezintă situația și în cazul aurei Pământului. Cele mai nocive elemente care au contribuit la impurificarea ei sunt viciile și fărădelegile oamenilor, la care se adaugă tehnologia greșit orientată. Situația s-a acutizat și datorită numărului foarte mare de ființe umane care trăiesc pe suprafața planetei, dar care acționează în mod greșit și înclină balanța în partea negativă.

După o scurtă pauză pe care a făcut-o, timp în care eu analizam intens informațiile primite, lama s-a simțit dator să îmi ofere alte explicații în acea direcție.

- Aura este, de fapt, un cumul energetic subtil și ea depinde de natura predominantă a energiilor care o compun. Aici lucrurile sunt relativ simple: dacă acționezi doar în sens benefic, atunci cumulezi în aură energii pozitive, a căror natură este benefică. O astfel de aură este strălucitoare, vie, activă, radiantă. Cei care se lasă însă pradă viciilor și care perseverează în gândirea perversă și negativă își impurifică în mod gradat aura cu energii malefice; acestea o fac să fie ternă, lipsită de strălucire, dominată de culori închise, cum ar fi verdele murdar, culoarea brun, roșu închis și chiar zone de culoare gri închis și negru.

Aceste particularități ale aurei sunt intim corelate cu trăsăturile destinului. Întrucât interacțiunea dintre ființele umane sau dintre acestea și lucrurile sau fenomenele din jur este, în primul rând, o interacțiune energetică la nivelul subtil al aurelor, înseamnă că în virtutea unui principiu cunoscut, ceea ce se aseamănă, se atrage și acest principiu este valabil pretutindeni în Creație. De aceea, o ființă umană care este rea și chiar satanică în comportamentul ei nu va putea face niciodată fapte bune. Din același motiv nu vei putea vedea aproape niciodată o bandă de răufăcători mergând la biserică și căutând compania preoților și a sfinților pentru a se căi și a-și transforma viețile. Acele ființe nenorocite vor acționa în continuare în virtutea vibrațiilor energetice predominant rele pe care le au în aură și se vor asocia cu persoane de aceeași natură, îndemnându-se unele pe altele la noi fărădelegi. Așa după cum ți-am spus, în felul acesta ele seamănă atunci

semințele unui destin amar pe care va trebui să-l trăiască în exact aceeași intensitate a pierderilor și suferințelor pe care le-au pricinuit altora.

- Să știi că am întâlnit persoane care afirmau în batjocură că vor avea suficient timp după aceea să „plătească” greșelile pe care le săvârșesc în prezent, am spus eu. Personal, consider că aceasta este o viziune foarte păguboasă asupra realității.

- Este adevărat că, în inconștiența și ignoranța lor, mulți oameni se lasă ademeniți de vocea minții și nu de cea a inimii. De pildă, unii sunt tentați să profite cât mai mult și într-un mod egoist de „plăcerile” vieții și să nu țină cont de semințele rele pe care le seamănă atunci. Aceste persoane se gândesc că vor avea destul timp mai apoi în viață pentru a „consuma” aceste efecte negative sau, cu alte cuvinte, pentru a le plăti. Trebuie să-ți spun însă că aceasta este dovada unei mari prostii; este oarecum la fel cu a spune că vrei să intri în nămolul mizerabil al unei mocirle, pentru ca după aceea să ieși și să te speli de el. Desigur, așa ceva este posibil, dar va implica mult efort și va antrena o mare pierdere de timp pentru a te curăța de „noroiul” cu care te-ai mânjit. Care să fie atunci folosul unei astfel de acțiuni? Meritele pe care le-ai cumulat cu greu într-o anumită perioadă vor fi repede anihilate de acțiuni rele care nu îți aduc decât o așa-zisă satisfacție parțială și efemeră.

Realizam că o asemenea perspectivă sumbră era asemănătoare cu o muncă de Sisif și singura explicație pe care o găseam în cazul celor care procedează așa era aceea a slăbiciunii lor în fața tentațiilor efemere ale lumii materiale. Înțelesesem faptul că acestea dau naștere destul de repede unor emoții negative în ființa umană, deoarece este firesc ca preocupările grosiere și inferioare, cum ar fi tendința avidă pentru câștig, luxul opulent, faima și lupta pentru putere să genereze în om sentimente de lăcomie, insensibilitate, răutate, invidie, egoism, mânie sau răzbunare. L-am întrebat pe Repa Sundhi în ce măsură toate aceste emoții negative afectează aura umană.

- De fapt, ele sunt energii subtile cu o frecvență de vibrație grosieră. Dacă nu sunt îndepărtate repede, adică dacă nu se renunță repede la ele pentru a fi înlocuite cu opusul lor, se vor „fixa” la nivelul aurei și al diferitelor organe ale trupului, făcând să apară tulburări psihice, boli și afecțiuni grave. În mod asemănător se prezintă situația și în cazul aurei Pământului,

care este profund influențată de aura ființelor umane ce trăiesc la suprafața lui.

Din păcate, situația actuală a aurei planetei este destul de critică, deoarece în prezent ea poate fi asemănată cu aura unui om grav bolnav. Într-o astfel de situație, în mod firesc trebuie să urmeze un „tratament” de purificare și de vindecare a bolii. Și, la fel ca în cazul omului, planeta va înregistra și ea „convulsii” sau alte fenomene asemănătoare, pe care oamenii care trăiesc la suprafața ei le percep drept fenomene apocaliptice. Nu e nimic supranatural în asta, ci doar un efect de contrabalansare a „încărcăturii” negative, adică a karmei negative a planetei, care a ajuns la o valoare critică și care influențează astfel destinul omenirii.

Am discutat și cu Elinor despre unele aspecte legate de destin și cred că am înțeles mecanismul lui de formare, i-am spus atunci lui Repa Sundhi.

- Da. În principiu, procesul este destul de simplu. Fiecare ființă umană este caracterizată de o energie specifică, ce determină o anumită stare generală a minții și a sufletului. Starea generală va crea mai apoi canalele prin care se vor manifesta unele tendințe mentale dominante, care sunt corelate cu trăirile și cu energia pe care o are acea ființă umană. În continuare, tendințele dominante vor genera un întreg lanț de alte obiceiuri și tendințe, care vor structura în cea mai mare parte destinul viitor al acelei persoane.

Așa se explică de ce unii oameni care au o energie grosieră manifestă, de asemenea, trăiri grosiere și idei grosiere. Ei nu se mulțumesc cu părerile pe care le au, ci încep să îi judece și pe alții după propria lor răutate, după propriul lor scepticism și după perversitatea de care ei înșiși dau dovadă. Toate acestea se petrec pentru că ei nu concep că ceilalți oameni ar putea fi altfel de cât sunt ei înșiși. În aceste condiții, calea evoluției acestor ființe umane va fi dificilă și îndelungată, deoarece ele nu au încă trezite focarele de forță benefică în structura lor subtilă și tocmai de aceea nu au cu ce să susțină o viață echilibrată și armonioasă.

În felul acesta poți să înțelegi de ce anumite salturi spirituale nu se produc peste noapte. În cazul unei ființe care abia începe să se trezească din punct de vedere spiritual într-o existență, cumulările de energie spirituală pe care ea le are nu sunt atunci suficient de mari, adică ele nu sunt predominante.

Trăirile și stările cu care ea se confruntă într-o astfel de condiție vor fi amestecate, adică unele vor fi bune, dar cele mai multe vor fi rele. Aceasta va genera o fluctuație continuă a ființei între poli opuși, care se datorează mai multor factori, atât interni cât și externi. De exemplu, dacă în natura acelei ființe umane există acumulări malefice, atunci când intră în contact cu o ambianță malefică ea va fi afectată și va trăi din nou stări care îi repugnă. O ființă eminamente benefică însă nu va avea nici un fel de reacție malefică dacă se află în aceeași ambianță negativă. Cel care are fie și puțin cumul malefic în aura lui va simți - e drept că într-o măsură foarte mică - acea ambianță malefică; adică el va sesiza totuși că acea ambianță este rea. Prin contrast, o ființă care este total benefică, chiar dacă intră în acel mediu inferior, nu-l va percepe ca atare. Desigur, ea își va da seama de natura lui după reacțiile celor care se află acolo, însă cu toate acestea ea va rămâne complet neafectată, pentru că în aura ei nu există focare sau punți de legătură cu acele manifestări energetice. Acesta este un aspect foarte important și tocmai de aceea vreau să-l înțelegi bine, a adăugat Repa Sundhi cu un ton apăsat.

După o scurtă gândire am rostit:

- Îmi dau prea bine seama că este esențial să acumulez cât mai multe energii benefice și elevate în aură, care atunci vor determina o stare de echilibru și armonie în structura mea.

- Mai mult decât atât, aceste acumulări pe care o ființă le realizează în aura sa vor fi cele care vor declanșa mai apoi toate salturile care survin în evoluția spirituală a ființei respective, a completat Repa Sundhi. Trebuie să știi că prin acumulare apare totdeauna posibilitatea saltului evolutiv. Este bine că ai înțeles necesitatea cumulării care trebuie realizată la nivelul aurei, exclusiv în direcție pozitivă; mai apoi, așa după cum ți-am spus, aceste acumulări se vor însuma și vor genera premizele saltului spiritual, al evoluției accelerate.

Aceeași lege e valabilă și în cazul regresului spiritual, adică al involuției. În acest caz însă nu mai este vorba despre un salt, care e asimilat cu a merge înainte, ci de o cădere, de o prăbușire a ființei în genunile răului. Atâta timp cât în om mai persistă răul, el va fi vulnerabil, pentru că ceea ce deja există în acea ființă va atrage mereu ceva care este asemănător.

- Și atunci, cum vom mai reuși să acumulăm merite și energii benefice? am întrebat contrariat.

- Există destule posibilități de a folosi voința individuală pentru a anihila acumulările negative. De pildă, una dintre aceste posibilități este aceea de a se acționa contrar tendinței malefice care este resimțită atunci în ființă. Dacă aceasta este pe cale să fie cuprinsă de o stare de mânie și de furie, atunci ea va trebui să se controleze și să-și inducă, plină de răbdare, o stare de calm și de iubire pentru ființa cealaltă, asupra căreia dorea să-și proiecteze energiile ei malefice. Toate acestea implică însă efort, dar să știi că fără efort nu se poate reuși.

- Eu mă simt încrezător și dornic să depun acest efort! am spus, cuprins subit de o stare de bună dispoziție.

- Excelent, înseamnă că ești optimist și faci parte din categoria celor care deja au predominanțe benefice în aura lor. În schimb, pesimiștii sunt cei care au în structura lor energetică predominanțe malefice, negative, distructive.

Eram bucuros că înțelesesem aceste aspecte fundamentale ale existenței și evoluției în manifestare. Mi-am exprimat atunci recunoștința față de Repa Sundhi pentru răbdarea și bunătatea pe care a dovedit-o explicându-mi acele adevăruri esențiale, care mi se păreau foarte simple.

- Este adevărat că acum aceste lucruri îți par a fi simple și evidente, însă nu uita că nu poți să ajungi la ele decât atunci când te „hrănești” cu esențe.

Am aprobat clătinând din cap. Eram impresionat de forța deosebită a cuvintelor pe care le rostea lama, de calmul și de cunoașterea lui profundă. Vorbele lui parcă se înfigeau pentru totdeauna în conștiința mea, luminându-mi înțelegerea. L-am întrebat atunci despre modalitatea prin care zeitățile din planurile subtile ale Creației ajută omenirea și întreaga planetă să traverseze acest prag critic al existenței lor.

- Chiar și în acest caz este tot o problemă de opțiune a oamenilor, mi-a răspuns Repa Sundhi. Entitățile angelice, zeitățile și toți cei care ajută la spiritualizarea planetei acționează din proprie convingere și dintr-un impuls altruist, însă ajutorul lor ar putea fi mult mai substanțial dacă oamenii ar invoca acest ajutor și l-ar solicita în mod conștient. Acesta ar fi deja un pas important înainte, deoarece ar însemna că ei se trezesc din „amorțeală” și realizează decadența la care a ajuns umanitatea. Rugile și gândurile lor bune ar contribui imens la efortul de purificare a aurei subtile a Pământului. Pe de altă parte, anumite entități subtile din planurile elevate ale Creației

impulsionează unele ființe umane prin învățături sau revelații care sunt făcute în timpul stării de vis. Aceste manifestări sunt însă atât de vii și de puternice, încât uneori ele se impregnează în conștiința celui care le trăiește chiar mai bine decât alte evenimente cu care se confruntă în starea de veghe, în lumea fizică.

Mi-am adus aminte fulgerător de imaginea care îmi apăruse obsedant în minte, înainte de a adormi; nu puteam spune că a fost un vis, dar în mod evident nu a fost nici realitate fizică. Am ezitat câteva momente dacă să-i povestesc lui Repa Sundhi despre acest aspect, dar am renunțat deoarece Elinor tocmai oprise într-o parcare ce era plasată pe marginea șoselei dintre munți. Ne-am dezmorțit puțin și am admirat peisajul mirific care ne înconjura. Mai apoi am servit o mică gustare cu Elinor, care adusese proviziile necesare. Repa Sundhi a refuzat să mănânce, preferând în schimb să se plimbe gânditor puțin mai sus, pe coasta muntelui.

După aproximativ douăzeci de minute ne-am reluat drumul și la puțin timp după aceea am trecut munții spre Transilvania. Se pare că atât Elinor, cât și Repa Sundhi cunoșteau drumul pe care trebuia să-l urmăm, deoarece ne-am abătut de la șoseaua principală, mergând pe o rută către partea sudică a Munților Apuseni. În tot acest timp am evitat să cer lămuriri cu privire la destinația noastră finală, dar nici lama nu a menționat vreun element nou în această direcție. Am constatat că, pe măsură ce ne apropiam mai mult de platourile muntoase line și foarte largi, care erau specifice Munților Apuseni, Repa Sundhi devenea tot mai tăcut și concentrat. De aceea, nici eu nu am dorit să-l deranjez cu alte întrebări, abandonându-mă cursului evenimentelor.

Jeepul părăsise demult chiar și șoseaua secundară și urca pe un drum de țară care șerpuia printre mai multe sate răsfirate pe colinele dealurilor înalte. Destul de aproape se zăreau primele masive muntoase, acoperite de păduri bogate. Am lăsat în urma noastră o ultimă așezare care însuma doar câteva case și am intrat pe un drum forestier surprinzător de bine întreținut. La un moment dat, Elinor a virat pe un drum la stânga, destul de îngust, care era blocat după câțiva metri de o barieră din lemn; un indicator din tablă ruginită, care abia se mai ținea de brațul barierei, ne anunța că accesul pe acea cale era interzis.

Elinor a coborât din mașină și a dat la o parte bariera. Pătrunse apoi cu jeepul pe drumul care era puțin mai lat decât mașina, înaintând destul de repede. Se putea observa că nu mai trecuse nimeni de mult timp pe acolo, deoarece vegetația crescuse în voie pe drum și pe marginea lui. Nu se distingeau nici măcar urmele de roți ale vehiculelor, care erau clasice în astfel de zone. Drumul înainta prin pădure, în pantă, aproximativ un kilometru și jumătate, după care se înfunda. Am coborât toți trei din mașină. În fața mea puteam să văd printre copaci o poiană foarte largă, care fusese creată prin exploatarea lemnului. Copacii fuseseră tăiați și rămăseseră doar buturugile lor, care erau acoperite parțial de vegetație.

- De aici vom continua drumul pe jos, îmi spuse Repa Sundhi. Să știi că pe o mare rază în jur nu se află țipenie de om, însă vei fi încântat de peisajul de basm prin care vom trece.

I-am mărturisit atunci că nu am antrenamentul necesar pentru a străbate munții, ultima tentativă în această direcție fiind acum mai bine de zece ani, dar lama m-a asigurat că nu va trebui să depun un efort prea mare întrucât drumul era ușor de parcurs, iar panta relativ lină.

Am ieșit toți trei în poiana cea mare; atunci am realizat că, de fapt, ne aflam chiar pe creasta dealului pe care l-am urcat cu mașina. Cred totuși că acesta făcea parte din masivul muntos care se afla în fața noastră, deoarece nu era mult mai mic decât crestele lui și, în plus, era legat de el printr-o vale relativ îngustă și nu prea adâncă.

Am traversat poiana și ne-am îndreptat către acel munte mergând prin iarba înaltă și moale, care în mod curios încă nu se uscase. Vremea era caldă, iar briza vântului aducea mirosul frunzelor căzute și al pământului reavăn. Atunci am simțit primele adieri ale unui parfum inconfundabil, pe care îl cunoșteam prea bine. Era mirosul de ambră și de mir care însoțea mereu prezența yidam-ului. Le-am atras atenția și celorlalți doi asupra acestui aspect.

- Știu, ne însoțește de puțin timp, mi-a răspuns Repa Sundhi. M-a înștiințat telepatic despre o anumită situație, însă curând îi vei putea vedea forma fizică.

Într-adevăr, peste câteva secunde yidam-ul s-a materializat progresiv în spatele lui Repa Sundhi, în dreptul umărului său stâng. Am observat că această apariție nu a fost instantanee, ci ea a parcurs foarte repede două-trei faze intermediare de

compactitate a formei; mai întâi conturul corpului s-a manifestat ca un abur difuz în atmosferă, apoi forma acestuia s-a intensificat doar în anumite zone și apoi ea a apărut complet în faza finală. Chiar dacă mai văzusem cu câteva zile înainte la Elinor acasă acest proces, dar în sens invers, uimirea mea a fost totuși la fel de mare, doar că acum m-am abținut să mă exteriorizez. Statura impresionantă a yidam-ului îmi crea un sentiment de siguranță profundă și de încredere în rezolvarea cu succes a oricăror probleme.

Această senzație nu a durat însă decât foarte puțin, deoarece treptat am început să remarc un fenomen paradoxal care mi-a perturbat orice analiză logică a creierului, proiectându-mă într-o stare de totală incertitudine.

Translația

Toate povestirile fantastice și teoriile oamenilor de știință despre planurile paralele nu valorează aproape nimic prin comparație cu experimentarea directă a acestui adevăr. În cazul meu, uluirea a fost și mai mare întrucât am avut posibilitatea să observ în detaliu chiar întrepătrunderea a două niveluri ale realității, fără ca prin aceasta simțurile mele să fie perturbate în vreun fel.

Pe măsură ce ne deplasam prin acea vale, am sesizat cum marginile orizontului din stânga și din dreapta mea se întunecau tot mai mult, „îngustând” viziunea pe care o aveam. În același timp însă, ca într-un efect de compensație, orizontul din față părea că se depărtează și mai mult, „trăgând” astfel după el toate formele de relief. Estomparea luminii în părțile laterale se asemăna mai mult cu un crepuscul care încețoșa detaliile acelor zone, deși până atunci acestea erau foarte clare în lumina zilei. Această manifestare foarte stranie crea senzația că ne aflam într-o cuvă uriașă; dimensiunile reliefului, care până atunci erau interpretate în mod logic de creier, deveniseră disproporționate și aveau chiar tendința să își inverseze proiecția optică: ceea ce se afla în depărtare era mare, iar ceea ce vedeam aproape era foarte mic. Am remarcat imediat că aceasta a creat o evidentă stare de confuzie în creierul meu, care a generat un sentiment de teamă în ființă. Totuși,

modificarea șocantă pe care o percepeam în mediul înconjurător nu s-a realizat brusc, ci în mod gradat, ceea ce a oferit un oarecare „spațiu de manevră” pentru capacitatea mea de înțelegere.

Este foarte straniu să mergi printr-o zonă și să ai senzația că realitatea care te înconjoară începe să se modeleze precum un desen animat. Am constatat că prima impresie care este generată atunci în minte este aceea a nesiguranței și a incertitudinii. Creierul analizează foarte repede toate posibilitățile de interpretare, dar cu toate acestea nu identifică în experiențele sale anterioare nimic asemănător. Atunci el încearcă să construiască singur un model nou a ceea ce percepe, dar extrapolarea nu are succes deoarece nu sunt respectate legile de bază ale logicii și ale fizicii spațiului tridimensional care reprezintă însăși baza lui de interpretare. Astfel, într-un timp foarte scurt creierul „depune armele” pentru că a epuizat deja toate posibilitățile. Noua stare este însă improprie condiției mentale obișnuite, deoarece mintea trebuie să fie mereu ocupată cu ceva, trebuie să aibă totdeauna un subiect de analizat. De aceea, în situația neobișnuită în care am fost pus, ea a generat în mod automat un acut sentiment de frică interioară, care nu reprezenta altceva decât reacția de panică a ego-ului meu prin raport la noua realitate pe care o percepeam. În mare parte această reacție se datora instinctului de conservare a vieții, care este ancestral în orice ființă, dar care în același timp o leagă pe aceasta de condiția manifestării, obligând-o într-un fel să se „agate” de viață, de experiență, de exterior.

În același timp, remarcam faptul că eram totuși capabil să observ cu luciditate în acele momente sentimentul fricii care mă cuprindea și chiar să-i analizez rapid cauzele și proveniența. Aceasta a provocat o zguduire a întregii mele ființe, forțând clarificarea unei situații pe care până în acel moment nu o sesizasem. Mi-am pus atunci următoarea întrebare: dacă, pe de o parte, eu sunt cel care trăiește frica și angoasa de care eram cuprins, atunci cine era cel care observa acea emoție și contracție a întregii mele ființe? Am fost nevoit să recunosc că nu era cineva străin de mine, întrucât eu însumi trăiam frica și puteam afirma cu certitudine că tot eu eram cel care o observa cu detașare. Dar dacă primul sentiment îmi crea o stare acută de contracție și disconfort în întreaga ființă, cel de-al doilea mă

liniștea și mă înălța, conferindu-mi o mare încredere și siguranță.

În timp ce eram profund absorbit în aceste reflecții, Repa Sundhi mi se adresă fără nici o introducere, ca și cum am fi continuat o discuție mai veche:

- Observațiile tale lăuntrice sunt corecte, însă confuzia nu a dispărut complet. Te afli foarte aproape de a realiza un salt semnificativ în conștiință și în înțelegerea raporturilor complexe dintre ceea ce este real și ceea ce este fals. Acum este un moment foarte bun pentru a-ți da seama de faptul că lumea fenomenală este astfel structurată, încât să absoarbă toată atenția omului într-o direcție greșită de interpretare. Este o acțiune magică, un excelent număr de iluzionism cosmic. Aparent, nimeni și nimic nu ar putea convinge ființa umană că realitatea în care trăiește nu este chiar așa cum o percepe. Dar, după cum ai ocazia să constați singur chiar acum, această convingere este eronată. Toate credințele și prejudecățile omului în ceea ce privește materia și legile fizicii clasice se dovedesc false și inoperante. Problema este că de-a lungul nenumăratelor sale existențe, ființa umană și-a întărit gradat aceste convingeri și prejudecăți false într-un nod central, despre care crede că îi reprezintă individualitatea.

- Nu înțeleg prea bine, am spus. Eu cred că sunt ceea ce, de fapt, nu sunt?

- Exact. Dar nu doar tu faci asta, ci orice ființă din Creație, în diferite proporții de intensitate. Cu cât ignoranța este mai mare, cu atât omul este mai prins în mrejele acestei iluzii, de care îi vine foarte greu să scape. Analizează cu atenție percepția interioară pe care tocmai ai avut-o; este un bun început. Îmi poți spune de care dintre cele două „identități” ai fost mai apropiat până acum? Nu-mi era prea greu să-mi dau seama, așa că i-am răspuns imediat:

- Firește, de aceea care m-a determinat să simt teama. Mi se pare mult mai puternică, mai apropiată de mine.

- Care „mine”? Definește-l, mi-a cerut lama.

Brusc mi-am dat seama că nu aveam o idee foarte clară despre cine sau ce sunt cu adevărat. Prima tendință a fost aceea de a mă asocia cu trupul, însă chiar și eu, care mă aflam abia la început de drum în ceea ce privește înțelegerea unor aspecte inițiatice, realizam că o asemenea idee este, de fapt, o aberație. Cum aș putea să fiu, în esența mea, acest trup când eu

nu pot să fiu conștient de el în fiecare clipă? Nu mai departe de în urmă cu câteva zile am constatat faptul că, deși eram perfect lucid, nu aveam totuși nici o percepție a trupului și nici nu îmi doream aceasta. Starea de profundă relaxare și de dilatare care mi-a fost atunci indusă de lama și de yidam mă determinase să transcend senzația corporală, care este foarte limitată. Cu toate acestea, eu continuam să știu prea bine că exist, dar în nici un caz ca formă și consistență fizică, materială.

- Caută răspunsul, m-a îndemnat Repa Sundhi. În asta constă esența existenței. Ori de câte ori apar situații contradictorii, analizează cu atenție cauzele care au condus la ele. Nu pot exista două adevăruri într-unui singur; de aceea trebuie să înțelegi corect în ce anume constă aspectul fals. Principalul avantaj care decurge de aici este că nu vei mai fi păcălit de acel aspect și el nu va mai putea să-ți afecteze existența așa cum a făcut-o până atunci. Dacă, de pildă, ai înțeles în profunzime că identitatea ta reală nu este acest trup, ci o realitatea mult mai subtilă, atunci poți să fii sigur că nu te vei mai confrunta cu o serie întreagă de atitudini și percepții false, fără rost. În primul rând va dispărea gradat frica de moarte, apoi nu vei mai acorda atenție excesivă formei exterioare a corpului, se vor estompa foarte mult și chiar vor dispărea anumite atitudini orgolioase și vei deveni mai puțin egoist. Dar fii atent totuși, pentru că aceasta este doar o etapă a devenirii și tu nu trebuie să te oprești doar la acest stadiu al analizei. Profunzimile ei sunt nebănuite.

În timp ce Repa Sundhi rostea ultimele cuvinte, am remarcat faptul că peste formele de relief ale zonei prin care treceam începea să apară un alt peisaj, care la început era doar ca o proiecție de film suprapusă peste realitatea fizică în care existam. Deși imaginea acelei proiecții era neclară, totuși mi-am dat seama că era vorba tot despre un peisaj de munte, însă mult mai stâncos. Puteam să văd că pe solul pe care călcam era iarba și vegetația din Apuseni, dar în același timp peste ea era suprapusă, într-o aparență străvezie, și imaginea unui drum arid cu pietre de munte, care șerpuia printre doi versanți din rocă.

M-am oprit și am avut tendința să mă șterg la ochi pentru a îndepărta mirajul. Cei trei s-au oprit și ei, uitându-se la mine. Nimeni nu spunea nimic, iar timpul parcă se oprise și el. Am privit în jurul meu; crepusculul din părți se accentuase, urcând

mult către zenit, iar în fața mea piscurile gigantice ale unui munte din piatră se conturau din ce în ce mai clar peste coamele mult mai joase ale munților împăduriți din Apuseni, spre care noi ne îndreptam atunci. Întrepătrunderea celor două realități crea o stare ambiguă și chiar un sentiment de nesiguranță în ceea ce privește solul pe care călcam.

Imaginea cerului se modifica și ea cu fiece clipă care trecea; culoarea lui albastră și soarele strălucitor pe care îl puteam vedea până atunci erau invadate din ce în ce mai mult de o pătură groasă de nori vineții, întunecați, însă aceștia încă nu reușiseră să acopere în întregime imaginea soarelui din realitatea mea. Perspectiva era cu adevărat uluitoare și totodată magnifică: razele soarelui din lumea în care mă aflam străpungeau în unele locuri pătura de nori amenințători din realitatea care se suprapunea peste ea și difuza apoi în superbe forme tronconice pe panta munților din depărtare. Măreția acelui spectacol unic poate fi cu greu descrisă în cuvinte. Eram copleșit, dar cu toate acestea nu-mi pierdusem stăpânirea de sine. În loc să fac eforturi disperate pentru a înțelege ce se petrece de fapt, am decis să observ cât mai calm și plin de interes acea uluitoare transformare a reliefului sau, mai bine zis, a realității în care mă aflam atunci.

„Înlocuirea” vechiului peisaj cu noua proiecție spațială, cea a văii aride și stâncoase, era aproape completă. Puteam să mai observ doar slabe influențe luminoase ale soarelui și, pe ici pe colo, zone de culoare verde-pastel ale vegetației din Apuseni. Acestea deveneau însă tot mai estompate, făcând loc în totalitate noului cadru spațial, mult mai dur și mai sălbatic în care mă aflam.

La început nu a fost decât o impresie neclară, dar după ce translația s-a încheiat în totalitate am rămas șocat de uimire: zona muntoasă în care ne aflam acum era chiar aceea care îmi apăruse obsedant în minte înainte de plecarea în călătorie!

- Acesta este un moment important al existenței tale, care te va ajuta să înțelegi că fenomenele sunt relative în manifestare; totodată te vei convinge că, meditând profund asupra naturii lor efemere, vei putea să dobândești controlul aproape magic al realității în care trăiești. Atunci vei putea

chiar tu să determini, la voință, modificări sau translații paralele ale unor lumi din Creație, dacă aceasta va fi necesar la un anumit moment.

Repa Sundhi vorbea rar, pe un ton grav, uitându-se în ochii mei. Am văzut acest loc în noaptea trecută; îmi apărea în minte, imediat ce închideam ochii, am spus eu puțin dezorientat. Nu știam ce înseamnă și nici acum nu înțeleg mai multe.

- Ai fost susținut în felul acesta pentru ca șocul din prezent să nu fie prea mare, mi-a explicat lama. Este o zonă situată la mare înălțime, în unul din munții Tibetului.

Rămăsesem cu privirea în gol.

- Acum suntem în Tibet? m-am bâlbâit eu.

- Da, translația este completă. Însă nu te îngrijora, procesul este reversibil, m-a liniștit lama.

- Dar totuși nu înțeleg. De ce toate acestea? De ce a fost nevoie să fim proiectați aici?

- Pentru că aici ne aflăm aproape de scopul călătoriei noastre și pentru că așa mi s-a sugerat să acționez.

Priveam în jurul meu relieful dur, pietros, uscat. După aprecierea mea, ne aflam la mai mult de patru mii de metri altitudine. Vântul șuiera în rafale de-a lungul văii, iar aerul era foarte rece, aproape înțepător. Nu se vedea nici o potecă și nici o urmă de viață, cu excepția unor licheni în ceea ce ar fi putut fi mai demult albia unui râu; acum era complet secată și plină de pietriș colțuros. Din loc în loc se puteau observa fragmente de gheață, iar pe versanții văii în care ne aflam, zăpada era aprig viscolită. Relieful zonei se asemăna cu o șa, iar în fața noastră se aflau două piscuri grandioase, acoperite la vârf cu zăpadă. Fără îndoială că peisajul era impresionant, chiar dacă atmosfera era cam cețoasă.

În mod ciudat, am simțit atunci că prezența mea în acel loc era într-un fel așteptată și m-am simțit brusc cuprins de o forță lăuntrică pe care nu o înțelegeam. Am corelat apoi intuitiv acea formidabilă senzație de hotărâre și voință pe care o simțeam în mine cu austeritatea și forța subtilă care se degajau din locul în care mă aflam. Chiar dacă la o primă impresie condițiile erau foarte vitrege și neprimitoare, totuși am remarcat mai apoi că acel peisaj avea calitatea de a „curăța” atât mintea, cât și inima, iar această subită purificare făcea loc unui pregnant sentiment interior de masculinitate, de forță și de virilitate. Acea zonă muntoasă pustie, pe care inițial am avut tendința să

o consider ca fiind neprimitoare, mă atrăgea acum ca un magnet și provoca în mine o nostalgie sfâșietoare a cărei sursă nu o cunoșteam.

- Trebuie să mergem.

Glasul lui Repa Sundhi suna ciudat de aproape și distinct, chiar dacă valea era destul de largă. Am tresărit și, fără să vreau, mi-am strâns puloverul pe trup. Totuși, temperatura aerului era mult mai puțin rece decât ar fi fost normal la acea înălțime și pe o vreme ca aceea. L-am întrebat pe lama cum era posibil așa ceva.

- Aceasta este una din „contribuțiile” yidam-ului. El personal nu ar avea nevoie de o astfel de facilitate, dar s-a gândit că în felul acesta noi am putea rezista mai bine.

L-am privit cu recunoștință pe yidam. Trupul lui uriaș se integra perfect în acel peisaj și nu mi-a fost deloc greu să realizez faptul că un zeu poate să depășească destul de ușor chiar și cele mai vitrege condiții terestre.

Unele locuri din munții Tibetului sunt foarte speciale, deoarece au o încărcătură subtilă deosebită, a continuat Repa Sundhi să-mi vorbească. Sunt misterioase deoarece pot facilita manifestarea unor fenomene deosebite, care uneori sunt chiar spontane. În cazul nostru, translația spațială a fost actul voinței mele, însă am dirijat în așa fel fenomenul, încât tu să ai timp să observi cu atenție caracteristicile lui și să te obișnuiești măcar în parte cu noile condiții.

- Am translatat și în timp? am întrebat eu cu o urmă de îngrijorare în glas gândindu-mă că, dacă în urma unei translații spațiale mai aveam șansa să ajung acasă, o deplasare în timp care nu ar fi decurs prea bine ar fi fost fatală din acest punct de vedere.

- Nu, nu a fost necesar, a răspuns Repa Sundhi. Asta nu înseamnă că nu este posibil, adăugă el imediat. Deși sunt aparent distincte, energiile subtile ale spațiului și timpului se întrepătrund și determină caracteristicile principale ale realității înconjurătoare. La un anumit nivel al progresului spiritual va fi posibil să controlezi tu însuți, la voință, aceste energii. Aceasta nu se face însă deloc la întâmplare, ci numai într-un deplin acord cu armonia și echilibrul energetic din zona respectivă a universului.

- Totuși, din câte cunosc eu, știința actuală nu este de acord cu aceste idei, cel puțin din punct de vedere practic.

- Aceasta este drama omului de știință contemporan, rosti lama. Chiar dacă a făcut anumite progrese teoretice, el are totuși tendința de a-și supraaprecia eforturile și aceasta este o trăsătură periculoasă, deoarece îi limitează libertatea conștiinței. Rezultatele teoretice și ipotezele pot fi stimulative, dar și frustrante. Aici, ca și în alte ocazii, cel care se opune este orgoliul ideii de supremație. Omul crede că a atins apogeul când, de fapt, el se află abia la început de drum.

Mergeam cu grijă printre pietrele ascuțite, atent să nu-mi tai încălțămintea în ele. Ne îndreptam prin vale către cele două piscuri muntoase din fața noastră.

- Este o zonă prin care oamenii trec des? am întrebat, dornic să știu dacă ne vom întâlni cu cineva pe traseu.

Repa Sundhi a clătinat din cap în semn că nu.

- Acest munte este protejat în mod subtil. Foarte puțini pelerini au acces aici și aceasta doar prin grația și bunăvoința anumitor zeități înalte. Iar piscurile din fața noastră nu pot fi escaladate. Trecerea dincolo de ele se face printr-un loc secret, pe care doar câțiva oameni îl cunosc. Te afli la granița dintre două lumi foarte diferite.

- Și noi mergem către acel loc secret? am întrebat plin de speranță și de emoție.

- Da, dar nu vei trece dincolo. Nu acum. Evenimentele trebuie să se petreacă într-o succesiune dată, pentru a asigura cursivitatea istorică a unei ființe și, prin extrapolare, a întregii umanități. Există un timp pentru toate, iar tu probabil vei ajunge să cunoști și celălalt tărâm într-un viitor nu prea îndepărtat.

Eram puțin dezamăgit, dar în același timp și derutat. Am întrebat totuși cu un licăr de speranță:

- Ce se află dincolo de aceste piscuri? Ce fel de tărâm este acela și de cine este locuit?

Repa Sundhi nu mi-a răspuns, ci a continuat să meargă înainte, fără să mă privească. După puțin timp, l-am chestionat din nou:

- Dacă nu trecem dincolo, atunci măcar spune-mi unde mergem acum?

Solicitarea mea era îndreptățită, deoarece ajunseserăm deja la poalele celor două piscuri semețe. Înălțimea lor era amețitoare, însă impresia covârșitoare provenea mai ales de la faptul că peretele de rocă era practic vertical și aproape neted,

fără nici o fisură. Atunci am înțeles de ce spusese Repa Sundhi că vârfurile nu puteau fi escaladate. Aceasta pe bună dreptate, căci ele formau o barieră practic de netrecut.

Lama veni în fruntea grupului și ne ghidă către dreapta. Am început să urcăm oblic panta relativ ușoară care se întindea până la baza imensului perete stâncos. În spatele nostru valea parcursă aproape că nu se mai vedea, fiind acoperită de o ceață deasă și de umbrele înserării. Brusc, după o stâncă apăru o nișă în peretele din rocă masivă al muntelui. M-am oprit ca electrocutat. O teamă nelămurită dar destul de intensă pusese stăpânire pe mine, fără să-i pot determina cauza reală. Am crezut că se datora deschiderii enigmatice din munte. Nișa era foarte îngustă, cu puțin mai lată decât o lățime de umeri și de afară apărea complet întunecată. Înălțimea ei era însă remarcabilă, depășind opt metri. Apărea ca o fantă în trupul masiv al muntelui și sugera existența unor mistere nebănuite în spatele ei.

M-am oprit la câțiva metri înaintea deschiderii întunecate din munte și l-am întrebat pe Repa Sundhi dacă acela era locul de trecere dincolo. El ajunsese chiar lângă intrare; s-a întors cu fața la mine și mi-a răspuns:

- Da, acesta este pasajul secret de trecere, dar ți-am spus că nu aceasta va fi experiența pe care o vei trăi astăzi. Trebuie să ai răbdare și discernământ.

Yidam-ul se apropie de nișa din munte, așteptând în spatele lui Repa Sundhi. Chiar și el, cu statura lui impozantă, părea minuscul pe lângă măreția acelui gigantic perete stâncos.

- Acum vom intra doar eu și yidam-ul prin nișă, în timp ce voi ne veți aștepta aici. Nu va dura mult.

Zicând acestea, dispăru în interiorul deschizăturii, urmat îndeaproape de yidam. Pentru a încăpea cu umerii săi lați, acesta fusese nevoit să intre puțin într-o parte. Dintr-o dată, peisajul din jur îmi păru foarte pustiu și chiar amenințător. Se făcuse brusc liniștite și nici chiar vântul nu mai sufla.

L-am privit pe Elinor; era calm și fără griji, dând impresia că nu se confrunta prima dată cu o asemenea situație.

- Ai mai urmat vreodată acest „traseu”? l-am întrebat eu, sperând să dobândesc un punct de sprijin care să mă întărească.

- Nu, nu aici. Dar am fost cu Repa Sundhi în alte zone asemănătoare; în Himalaia și în Munții Anzi din Peru.

Îl priveam neajutorat. Aveam senzația că fuseserăm părăsiți acolo pentru totdeauna. În zona aceea necunoscută, izolată complet de lumea civilizată, nu aveam prea mari șanse de supraviețuire. Panica îmi cuprinse mintea la gândul că vom muri înghețați de frig, fără adăpost și fără hrană. Noaptea se lăsa repede peste crestele înzăpezite, iar eu cu Elinor așteptam la poalele acelui masiv incredibil de înalt, fără certitudinea că vom mai găsi undeva salvarea. Chiar dacă am fi supraviețuit cumva, am fi ajuns într-un sat tibetan pierdut între crestele munților, fără nici un mijloc de comunicare sau de transport. În cel mai bun caz, presupunând că nu aș fi fost aruncat în temnițele chinezilor, avea să treacă ani buni până să ajung din nou acasă, în România.

I-am expus și lui Elinor perspectivele mele sumbre, însă el începu să râdă cu poftă, explicându-mi că aerul rarefiat mi-a creat probabil unele feste ale imaginației.

- Firește că nu-ți pasă; doar mai ai de trăit două mii de ani, însă eu aș vrea să profit cât mai mult de timpul care mi-a rămas, am spus eu afectat.

Cu toate acestea, realizam cu destulă luciditate că el avea dreptate; aerul foarte tare, chiar dacă era rarefiat, exacerbase anumite funcții mentale, care au izbucnit la primul „semnal de alarmă”. Această conștientizare din partea mea a fost suficientă pentru a mă face să-mi revin la o stare normală de înțelegere și apreciere a situației. I-am spus atunci lui Elinor că va trebui să fac mai multe excursii de acest gen, pentru a mă obișnui cu rigorile munților.

În timp ce schimbam între noi unele impresii pe această temă, Repa Sundhi și yidam-ul au ieșit afară prin deschizătura întunecată din munte, făcându-ne semn să ne apropiem. Am ajuns lângă nișa uriașă, dar nu puteam să întrevăd nimic prin bezna ei. Pereții de la intrare erau ușor neregulați și decupau în piatra muntelui o formă geometrică simplă de dreptunghi, care avea înălțimea mult mai mare decât lățimea sa. Apropierea de peretele de stâncă mi-a creat o stare de puternică emoție, pentru că acolo simțeam ceva enigmatic, ceva profund misterios despre care nu știam absolut nimic.

Repa Sundhi m-a privit cu o mare bunătate și mi-a spus:

- Acum vei intra în acest munte și vei afla răspunsul la întrebările tale despre scopul călătoriei. Momentul este important, deoarece va declanșa o serie de acțiuni pozitive în avalanșă printr-un declic esențial, care implică și persoana ta. Nu te teme, vom fi cu tine un anumit timp.

Zicând acestea, Repa Sundhi îmi luă mâna dreaptă în mâna lui și îmi făcu semn să-l urmez. Am intrat cu o strângere de inimă în bezna nepătrunsă din interiorul muntelui.

Peștera sacră

În spatele nostru veneau yidam-ul și Elinor. Imediat ce am pătruns prin deschizătura din munte nu am mai văzut nimic, însă după câteva secunde am sesizat că acel culoar avea o formă aproximativă de „S”; la început el a cotit la dreapta, iar mai apoi la stânga. Atunci când am intrat pe această ultimă porțiune am văzut brusc în fața mea, la mai puțin de trei metri, o deschidere uriașă, care era luminată. Am intrat într-o peșteră mare, al cărei tavan era ceva mai înalt decât nișa prin care venisem. Probabil se afla cam la zece metri deasupra solului acelei peșteri.

Chiar de la început am fost izbit de un element aparte: peștera era luminată discret într-o culoare albastru deschis, foarte plăcută, dar nu vedeam sursa acelei lumini. Un alt aspect care mi-a atras atenția a fost temperatura aerului; acolo era aproape cald prin comparație cu atmosfera de afară, era îmbietor, iar strălucirea magică a stalactitelor și a pereților de rocă crea o atmosferă de basm, amplificată de sunetul discret al unui mic izvor de apă cristalină. Am urmat cu privirea traseul acelui izvor și am văzut că el curgea printre formațiunile de rocă de pe sol, dispărând sub peretele din dreapta.

Peștera înainta în munte pe o distanță relativ mică, nu mai mult de 10-12 metri, după care se îngusta puțin și se curba într-un culoar spre partea stângă, dar de unde mă aflam eu nu puteam să văd alte detalii. Acel spațiu subteran emana o senzație de mare puritate și un anumit rafinament pe care nu puteam să-l definesc mai bine. Întreaga ființă îmi era cuprinsă de o emoție delicată și mă simțeam ca și cum aș fi fost ridicat pe o treaptă superioară a trăirii și înțelegerii pe care o aveam.

Îmi este relativ greu să descriu senzația foarte specială pe care o resimțeam atunci în profunzimile ființei mele, însă cea mai apropiată comparație mi se pare aceea cu senzația unui freamăt continuu, foarte delicat, pe care îl percepeam pretutindeni în corp.

Repa Sundhi m-a îndemnat să fac câțiva pași înainte, în timp ce el, împreună cu yidam-ul și Elinor au rămas la intrare. Am mers până în dreptul unei formațiuni ceva mai mari din rocă, acoperită de mici cristale de cuarț care sclipeau multicolor. Eram emoționat, nu știam la ce să mă aștept. Clipele acelea mi s-au părut lungi cât orele și în mine creștea o nerăbdare de neînțeles. Deodată, pulsul mi s-a accelerat și întregul trup mi-a fost cuprins de căldură. Mintea îmi era atrasă ca într-un vârtej și tot ceea ce era în jurul meu parcă se apropiase de mine, rotindu-se cu mare viteză. Apoi, brusc, atmosfera s-a liniștit, iar eu m-am simțit ca reîntors dintr-o călătorie lungă, deși agitația mea nu durase probabil decât câteva secunde. Eram liniștit, cuprins de o adâncă pace interioară...

Atunci am văzut-o pe Zeiță. A apărut deodată, din culoarul peșterii, înaintând cu pași rari spre mine. Sunt conștient că nu voi putea nicicând să descriu prin cuvinte, cu fidelitate, ceea ce am simțit în acele momente unice. Suntem obișnuiți să trăim într-o realitate foarte limitată, care nu ne oferă gama mult mai bogată și mai nuanțată de trăiri și senzații din lumile superioare planului fizic. Mintea omului obișnuit este atât de contractată la dimensiunile în care el trăiește și la interesele pe care le are, încât atunci când se confruntă cu o realitate care îi depășește puterea de înțelegere are tendința să se blocheze și chiar să refuze ceea ce percepe. Din fericire, eu trecusem prin aceste etape în unele conjuncturi anterioare, astfel că aveam o anumită experiență. Dar în cazul de față situația era diferită. Pentru prima dată în viața mea îmi era dat să întâlnesc o ființă care în mod evident provenea dintr-o altă lume, despre care nu aveam nici cea mai vagă idee. Cu toate acestea, am știut imediat că este o zeitate foarte elevată; nu aș putea să explic prea bine cum am știut. Probabil că aspectul ei neobișnuit, corelat cu emoția foarte intensă pe care am simțit-o atunci când i-am văzut chipul, s-au combinat cu unele cunoștințe pe care le aveam despre panteonul zeităților orientale, cu reprezentările lor iconografice și, în acest fel, subconștientul meu a fuzionat

toate acele informații într-o concluzie definitivă și foarte clară. Sau poate a fost o transmisie telepatică foarte puternică, ce a determinat o profundă convingere în propria mea ființă. Indiferent de cauză, știam că mă aflam în fața unei Zeițe.

Am privit înmărmurit cum se apropia tot mai mult de mine. Senzația pe care o aveam atunci era că venea încet, parcă adusă de valuri, deși vedeam prea bine cum pășea pe sol. Cu cât se apropia mai mult, cu atât simțeam o mai mare presiune asupra trupului, care aproape mă împingea înapoi. Inima îmi bătea nebunește și simțeam cum sângele îmi alerga prin trup, simțeam cum totul în jur parcă se dilată și devine mai luminos, mai clar.

Aspectul Zeiței era tulburător... Nimeni nu ar fi putut rămâne indiferent la înfățișarea ei uluitoare și nu ar fi rezistat privirii ei intense. Era foarte înaltă pentru o femeie; cred că trupul ei măsura aproape doi metri înălțime, dar armonia lui era desăvârșită. Niciodată nu mai văzusem ceva atât de încântător, care să-mi creeze senzația certă a perfecțiunii formei. Chiar și acum când scriu toate acestea, imaginea Zeiței îmi este atât de vie m minte, încât doar proiectându-mă mental în acele momente extraordinare pe care le-am trăit, văd totul până în cele mai mici detalii, exact așa cum am perceput și cum am trăit atunci.

Înălțimea ei impunătoare era dublată de o radiație extraordinară, pe care o emana aproape într-un mod vizibil. Observasem ceva asemănător la yidam, atunci când am văzut aerul „vibrând” în jurul trupului său. Acum însă acea misterioasă radiație emana parcă din trupul Zeiței ca niște raze, deși acestea nu erau raze de lumină. Era mai mult o vibrație subtilă, ascunsă, dar tocmai datorită profunzimii ei devenea mult mai penetrantă. Probabil că acea fenomenală forță și energie pe care o degaja în jur îmi crea senzația de „presiune” și de „împingere” spre înapoi.

Ajunsese în fața mea, la mai puțin de un metru și jumătate. Eram copleșit. Am ridicat ochii și i-am privit chipul, dar în același moment am știut că nu voi rezista. Frumusețea ei uluitoare, nepământeană, mi-a blocat respirația. Ochii aceia incredibili mă fixau cu o privire ce îmi străpungea sufletul și inima, până în cele mai profunde ascunzișuri. Nu am crezut niciodată că frumusețea formei poate să producă un asemenea impact asupra conștiinței omului. Înțelegeam foarte bine că era

o combinație între radiația aurică a Zeiței și forma corpului și a figurii ei, care întruchipau perfecțiunea. Cu toate acestea, impresia creată de frumusețea și puritatea ei neasemuită mi-a tăiat efectiv respirația. M-am sprijinit involuntar cu mâna stângă de roca de lângă mine și abia îmi puteam stăpâni tremuratul corpului. Respiram cu greutate și aproape că nu puteam să-mi deschid ochii; chiar dacă nu era o lumină care să mă orbească, totuși atunci când îi priveam chipul, suflul mi se oprea iar eu simțeam că-mi pierd cunoștința. De aceea, închisesem ochii pe jumătate, privind-o doar de la brâu în jos.

Știu cu certitudine că o astfel de experiență unică trebuie trăită pentru a o înțelege pe deplin și pentru a-i percepe toate nuanțele. Descrierile îmi par sărace, nesemnificative prin raport la formidabila amprentă emoțională pe care am trăit-o atunci. Impactul vizual și cel energetic subtil cu acea ființă nepământeană s-au dovedit a fi cu mult mai puternice decât forța rațiunii mele. Nu îmi mai puneam problema dacă ceea ce vedeam era real sau nu, dacă visam sau aveam o experiență adevărată, dacă ceea ce percepeam atunci se încadra sau nu în marjele cunoașterii științifice actuale. Prezența Zeiței era atât de vie și copleșitoare, încât orice divagații sau gânduri secundare pur și simplu nu mai aveau loc în minte. Întreaga mea ființă se umpluse până la refuz de acea impresie fără egal, a unei indescriptibile frumuseți din altă lume.

Știu că descrierea mea nu poate să surprindă nici măcar în parte percepțiile pe care le-am trăit atunci și că eforturile mele în această direcție nu vor fi niciodată suficiente. Cu toate acestea voi încerca să surprind unele trăsături generale, care ar putea oferi o idee aproximativă despre uluitoarea înfățișare a Zeiței.

Nu se asemăna cu nici una dintre rasele umane cunoscute. Pielea ei era de culoare albastră, având chiar tente de albastru închis; era foarte netedă și strălucea sublim în reflexele luminii și ale cristalelor din peșteră. Aceasta era caracteristica principală a trupului ei, care crea încă de la început o impresie șocantă asupra minții. Totuși, dacă misterul care se degaja din făptura Zeiței s-ar fi limitat doar la atât, cred că aș fi putut să fac față destul de bine întâlnirii. Dar aspectul complet neobișnuit al pielii era extraordinar amplificat de trăsăturile

uluitor de frumoase ale chipului și mai ales de ochii ei divini, celești. Aceștia puteau foarte bine să fie asemănați cu două flăcări intense care supun totul în calea lor. Ceea ce la noi este partea albă a globilor oculari, la Zeiță avea culoarea galben strălucitor, aproape scânteind, iar irisul ei era verde închis. Această combinație uluitoare de culori crea o impresie hipnotică formidabilă. Strălucirea ochilor era amplificată de albastrul pielii, dar în același timp întregul chip al Zeiței era parcă luminat de radiația lor tainică, sclipitoare. Impresia pe care o degajau ochii ei era atât de șocantă, încât în primele momente senzația creată era una de frică paralizantă la nivelul întregului corp. Abia mai apoi, păstrând un dram de luciditate, am putut să realizez compasiunea și bunătatea pe care privirea ei o exprima, de fapt, în profunzime. Pentru câteva momente, orbirea mea inițială nu mi-a permis să mai judec în mod natural și firesc, atrăgându-mă spre sentimentele limitatoare de frică și de autoconservare.

Și de această dată am fost ajutat să depășesc acel moment dificil, pentru a avea o percepție corectă asupra situației. Incapabil să fac vreo mișcare, aproape sufocându-mă datorită impactului pe care îl avea frumusețea Zeiței asupra mea, mă sprijineam lipsit de forță de piatra masivă de lângă mine. Atunci ea s-a apropiat și mai mult de mine. Ca într-un film derulat cu încetinitorul am perceput detalii care s-au impregnat cu o mare forță în subconștientul meu. Toate simțurile îmi erau acutizate, iar curgerea timpului parcă încetinise. Aveam impresia că trăiesc într-o altă lume, dar cu toate acestea eram foarte lucid.

I-am simțit atunci căldura corpului, care m-a învăluit și mi-a creat poate cea mai plăcută senzație de bine pe care am avut-o vreodată; era ca o boare delicată ce parcă „pătrundea” în mine, anihilând contracțiile psiho-mentale pe care le manifestam în mod involuntar. O dată cu aceasta am perceput mirosul pe care îl degaja trupul Zeiței; dacă în prezența yidam-ului am fost foarte plăcut surprins de mirosul sacru pe care el îl răspândea, în prezența Zeiței am rămas șocat de incredibilele nuanțe ale parfumului ei și de puritatea extraordinară pe care acesta o avea. Mii de flori parcă erau adunate în același loc, dar totuși era mai mult decât atât; era mirosul unui spațiu sacru, al unor taine care nu pot fi spuse, al unei realități cu mult dincolo de lumea noastră, ce nu poate fi descrisă, într-un fel, era un miros „intuitiv”, dar el nu rămânea același mai mult timp, ci devenea

mereu un altul: fie precum un parfum sublim, bine definit, fie ca o combinație de nuanțe olfactive. Această percepție mi-a răvășit complet și ceea ce mai rămăsese neatins în ființa mea. N-aș putea să explic de ce s-a petrecut așa, dar am simțit că m-am abandonat atunci în totalitate Zeiței, într-un impuls năvalnic de iubire necondiționată și de adorare frenetică. Mirosul divin al trupului ei care era foarte aproape de mine mi-a răscolit un bagaj neașteptat de amintiri ancestrale, crâmpeie de senzații nedefinite, imagini stranii pe care nu le identificam în viața mea... A fost ca o explozie de sentimente și de percepții foarte profunde, care simțeam că mă apropie în mod tainic și amețitor de acea ființă divină.

Mi-am ridicat din nou ochii și i-am privit chipul de o frumusețe răpitoare. Pentru a avea un corespondent în lumea noastră, aș spune că trăsăturile lui erau o combinație între cele ale rasei europene și cele ale rasei asiatice, dar în plus exista ceva greu definibil, care nu era pământesc. Chipul Zeiței radia o noblețe fără seamăn, un aer princiar, dar nu în sensul aroganței și al orgoliului, ci în cel al înțelepciunii și al fermității. Proporțiile între nas și gură erau perfecte, iar buzele ei roșii emanau o senzualitate aproape tangibilă. Surâsul ei fin și delicat lăsa să se întrevadă albeața unei danturi perfecte și îi scoteau în evidență pomeții ușor proeminenți. Ochii superbi erau mari și foarte alungiți, iar sprâncenele negre, puțin arcuite le conturau și mai bine forma perfectă. Părul negru și lung îi cădea drept aproape până la jumătatea spatelui, lucind feeric în lumina albastră din peșteră. Fruntea îi era liberă, dar în mijlocul ei puteam să observ o linie verticală de aproximativ cinci centimetri de culoare violet închis, fosforescentă.

Am remarcat faptul că pielea feței avea o tentă mai deschisă de albastru, în timp ce gâtul perfect era aproape bleumarin. Poate că aceea nu era decât o impresie a mea, creată de radiația luminoasă și tulburătoare ce era emanată de ochii ei. Zeița purta un voal simplu, semitransparent, de culoare verde deschis, care se combina uluitor cu culoarea pielii și cu aceea a irișilor ei. Voalul era prins într-un mod complicat pe umărul ei drept, iar în zona taliei era legat lejer cu un fir de culoarea aurului. Materialul în ape din care era confecționat voalul lăsa să se întrevadă discret forma superbă a sânilor ei mari și pielea strălucitoare a coapselor de culoare albastru închis.

Zeița își apropie mâna dreaptă de gâtul meu și mă atinse foarte ușor la baza lui. Apoi imediat făcu același gest în zona din mijlocul frunții mele și apoi pe creștetul capului. Îi vedeam foarte aproape degetele delicate, cu unghiile de culoare roșu închis și brațul întins într-un gest foarte natural. Brățările superbe din aur bătut cu rubine se mișcau încet la încheietura mâinii, producând un clinchet de cristal. La mijlocul brațului dezgolit ea mai purta o brățară aurie, însă aceea era mai lată și încrustată cu safire. Gleznele picioarelor erau și ele împodobite cu brățări subțiri din aur, însă acestea nu aveau pietre prețioase. În schimb, la gât purta un colier de o rară frumusețe, alcătuit din smaralde și perle albe, care străluceau puternic în contrast cu pielea fină și albastră.

În momentul în care m-a atins cu degetele, un fulger interior mi-a străbătut trupul pe coloană. Am crezut că voi cădea leșinat, dar nu a fost așa. Eram în același loc, în picioare, însă nu-mi mai simțeam corpul. Parcă mă cuprinsese o amorțeală generală, deși mintea îmi era foarte lucidă. Senzația pregnantă pe care o resimțeam atunci era de evadare, de mare libertate; eram mic și în același timp eram foarte mare. După câteva momente, când mi-a atins fruntea, am simțit un colosal vârtej interior care m-a cuprins irezistibil și m-a ridicat tot mai sus cu o viteză amețitoare. Am auzit atunci din ce în ce mai tare o „vibrație" foarte elevată, care mi-a captat imediat atenția. Simțeam acea vibrație în fiecare atom al ființei mele și aveam certa impresie că ea reprezintă ceva fundamental, o bază gigantică de susținere. Aș fi vrut să plonjez atunci fără reținere în acel ocean de sunet care simțeam că umple totul, însă atunci Zeița îmi atinse creștetul capului. Un tunet formidabil îmi invada ființa, o dată cu o explozie albă, orbitoare. Nu puteam spune că sunt nici în aer, nici pe pământ. Nu vedeam decât o lumină albă strălucind ca o stea deasupra creștetului meu. Din când în când, din acea stea străfulgera sclipiri multicolore de curcubeu care se pierdeau într-un spațiu pe care nu-l puteam defini. Treptat, lumina cea albă începu să se contracte, lăsând loc detaliilor din peșteră. În câteva secunde am revenit la normal, dar lumina rămăsese concentrată într-un punct minuscul puțin deasupra creștetului capului meu; nu o vedeam și totuși știam că ea se afla acolo, îi simțeam prezența ca o senzație de răcoare extrem de plăcută, care se răspândea în jos, până în zona gâtului.

Eram foarte aproape de Zeiță și o priveam contemplativ, fiind conștient atunci că prin voința ei reușeam să mă susțin, fără să-mi pierd cunoștința. Acela a fost momentul în care a început să-mi vorbească. Nu voi uita niciodată acea voce și inflexiunile ei extraordinare. Era o mare diferență între vocea yidam-ului și ceea ce auzeam atunci. Cum să descriu în mod credibil o voce care, de fapt, sună ca fiind mai multe, pe tonalități diferite, dar care în același timp rămâne perfect unitară?! Deși Zeița era în fața mea la mai puțin de un metru, vorbindu-mi rar și uitându-se în ochii mei, eu îi percepeam vocea ca venind din depărtare și din toate direcțiile simultan.

La o analiză rece, aceea nu era o voce umană. Ea ajungea la urechile mele fiind parcă dublată sau chiar triplată, însă aceste „suprapuneri" erau foarte puțin decalate și aveau tonalități diferite, astfel încât efectul în ansamblu era foarte ciudat și neobișnuit. La început am avut reflexul să caut din priviri sursa vocilor pe care le percepeam că vin din diferite direcții în jurul meu, dar curând am realizat că, de fapt, aceea era chiar vocea Zeiței. Sunetul ei era cald, cu multe inflexiuni, însă am remarcat o anumită stridență, precum aceea a unei corzi de chitară care este suprasolicitată.

Deși cuvintele pe care le rostea erau într-o limbă necunoscută mie, totuși în mod curios eu Ie înțelegeam perfect sensul. Fără a fi prea puternică, vocea Zeiței era penetrantă și îmi focaliza instantaneu atenția asupra ei. Îi urmăream fascinat mișcările buzelor, îi simțeam cu toată ființa mea radiația formidabilă ce emana din trupul ei, îi vedeam pieptul mișcându-se ritmic dar foarte încet, abia perceptibil, în ritmul respirației și în același timp mintea mea înregistra cu fidelitate toate cuvintele pe care le rostea Zeița. Îmi spunea despre faptul că venirea mea acolo are un sens bine definit și că lucrurile sunt corelate într-un lanț foarte complicat de cauzalități anterioare. Mi-a explicat că, pentru a fi capabil să rezist în prezența ei și să-i aud vocea a fost necesar un gen de „salt" al nivelului meu de conștiință și energie, pe care ea mi l-a indus atingându-mă cu mâna.

- Experiența pe care tocmai ai trăit-o este o pregătire pentru o inițiere specială pe care o vei primi în curând. Peste puțin timp ne vom întâlni din nou și atunci vei cunoaște alte ființe deosebite care au fost inițiate dar, spre deosebire de tine, ele au trăit experiența respectivă în timpul visului. Nu toți

oamenii se confruntă cu același tip de experiență, pentru că aceasta depinde de structura lăuntrică a fiecăruia și de aceea ei au primit diferite tipuri de inițieri în timpul visului. Cu toate acestea, există un numitor comun care vă leagă și vă aduce împreună. În țara ta se află mai multe grupuri de persoane care sunt pregătite și ajutate să evolueze în acest mod; trebuie să Știi că metoda este aplicată și în cazul unor ființe umane din alte zone ale lumii.

Trupul și chipul Zeiței exercitau asupra mea o atracție fascinantă. Aproape că eram în transă privindu-i frumusețea perfectă și ascultându-i cuvintele ca din altă lume. Am întrebat-o pe un ton scăzut, cu o emoție profundă:

- Care este în realitate scopul acestor pregătiri speciale? Lucrurile mi se par complexe, iar eforturile susținute. Ce se petrece aici? Ce se planifică în secret?

Am observat atunci că linia verticală de culoare violet din mijlocul frunții ei și-a intensificat strălucirea. Vocea Zeiței mă învălui din toate direcțiile:

- Când timpul sosește, cauzele care au fost demult sădite încep să dea roade. Totuși, aceasta ține în primul rând de voința oamenilor. Niciodată nu există doar o singură posibilitate, dar în cazul evenimentelor putem vorbi despre direcții majore de probabilitate. Adevărata luptă se dă pentru a înclina balanța celei mai mari probabilități într-un sens sau altul.

Zeița își îndreptă privirea către cei trei, care rămăseseră în spatele meu, în dreptul nișei din peretele de stâncă. Ea a schimbat atunci câteva fraze cu Repa Sundhi într-o limbă pe care nu am înțeles-o, dar despre care bănuiam că era limba tibetană. Imediat după aceea ei părăsiră peștera, lăsându-mă singur în prezența acelei ființe celeste. Gândurile îmi erau ca amorțite și nu doream decât să o privesc și să-i ador frumusețea divină și grația ei maiestuoasă. Îmi simțeam inima plină de un tumult pe care nu-l mai puteam stăpâni; lacrimile mi-au invadat ochii, șiroindu-mi pe obraji. Am căutat totuși să rămân în picioare, deși acestea îmi tremurau, iar mâinile nu mai aveau forță.

Atunci am observat cum ochii Zeiței au devenit mai strălucitori; aerul din jurul ei s-a făcut luminos, pulsând raze aurii, precum niște străfulgerări de mare intensitate. S-a îndepărtat de mine, făcându-mi un semn discret să o urmez. La câțiva metri de capătul peșterii, în partea stângă a culoarului,

am observat o zonă care parcă era decupată în piatra stâncii. Semăna cu o treaptă uriașă ori cu un postament înalt de aproximativ un metru și jumătate. Adâncimea lui în piatră nu depășea însă o treime din înălțime.

Zeița s-a oprit lângă acel loc și m-a îndemnat să vin mai aproape. Pe porțiunea plată de piatră era așezată o cutie sculptată dintr-un lemn închis la culoare, de esență nobilă. La semnul ei am ridicat capacul cutiei și am văzut înăuntru un pergament de culoare galben-maronie, făcut sul. Am luat pergamentul și l-am desfășurat pe o porțiune mică; era acoperit cu semne scrise cu o cerneală a cărei culoare devenise un fel de gri amestecat cu verde. Probabil că la început culoarea ei a fost neagră dar, o dată cu trecerea timpului, contrastul s-a diminuat. Am observat că sulul era foarte vechi și chiar dacă părea că fusese păstrat în condiții bune, totuși în unele locuri textul era destul de greu vizibil, datorită numeroaselor crăpături ale pielii din care era alcătuit pergamentul. Caracterele scrise se asemănau cu cele ale limbii sanscrite, însă înclinam mai curând să cred că era un text scris în limba tibetană.

Am privit-o întrebător pe Zeiță.

- Este unul dintre pergamentele care au fost ascunse în diverse locuri din Tibet cu mult timp în urmă. Fiecare dintre acestea are importanța și destinul său. Cel pe care îl ții acum în mână are o valoare esențială, nu doar prin conținutul textului, ci și prin faptul că a fost găsit; chiar dacă ți se pare puțin, să știi totuși că el va declanșa o serie de acțiuni și evenimente cu un impact foarte profund asupra omenirii.

Mă simțeam transportat într-o realitate de basm. Cu toate acestea, nu puteam să neg ceea ce vedeam și simțeam. Am întrebat care era proveniența pergamentului.

- Acesta și celelalte despre care ți-am vorbit conțin texte și informații inițiatice importante, care au fost revelate de înțeleptul Divin Suveran al Celor Trei Lumi, marele Guru Rimpoche.

Vocea Zeiței căpătă atunci o vibrație și mai profundă, care îmi umplu inima de un sfâșietor sentiment de iubire.

- În compasiunea lui nesfârșită pentru toate ființele umane ignorante, Maestrul divin a expus unele învățături fundamentale care au fost transcrise de cei mai importanți discipoli ai săi și apoi au fost ascunse în anumite locuri din Tibet. Pergamentul la care te uiți a fost scris chiar de una

dintre cele mai apropiate discipole ale Gurului Rimpoche; ea a avut rolul principal în acțiunea de sintetizare a învățăturilor marelui îndrumător spiritual, pe care le-a grupat în categorii, le-a transcris și apoi a ascuns sulurile cu texte în locuri secrete.

- De ce le-a ascuns? De ce a procedat în acest fel? am întrebat eu mirat. Ochii divini ai Zeiței mă fixau ca două flăcări eterne.

- Omenirea trece periodic prin anumite faze ale condiției ei spirituale, mi-a spus ea atunci. Perioada prezentă este cea mai sumbră și decadentă dintre toate. Acele învățături trebuia să fie transmise mai departe pentru a amorsa o nouă cunoaștere spirituală a omului. Perioada în care au fost revelate de marele învățător spiritual al Tibetului era foarte tulbure și oricum ele nu ar fi reușit să provoace un impact semnificativ decât într-o arie restrânsă. Menirea lor a fost propulsată peste un mare arc în timp, în condițiile prezente care fac posibilă comunicarea liberă și ușoară între oameni. Toate acestea au fost prevăzute cu exactitate, însă pentru ca acțiunea să fie îndeplinită cu succes, pergamentele trebuia să fie conservate și păzite în cele mai bune condiții, astfel încât să nu fie furate ori distruse. Guru Rimpoche și discipola lui au dat această sarcină unor entități subtile care nu permit nimănui să se apropie de locurile respective, cu excepția celui care este menit să le descopere. Yidam-ul teribil pe care îl cunoști a avut sarcina de a păzi acest loc secret și foarte greu accesibil oamenilor, care, în plus, este și o poartă de trecere către un alt tărâm.

În mintea mea conexiunile se realizau cu viteza fulgerului, dar inima îmi fremăta de emoția pe care mi-o provocau cuvintele Zeiței, deoarece într-un mod foarte special acestea declanșau atunci în mine stări și imagini din acele timpuri de demult, chiar și ale ființelor care au acționat atunci. Nu vedeam propriu-zis toate acele evenimente, dar totuși percepeam cumva unele dintre clișee în minte, le știam chiar atunci când îmi erau relatate de Zeiță și aceasta mă umplea de o uimire și o bucurie neasemuite. Fără îndoială, eram convins că această capacitate îmi era atunci „imprimată” de Zeiță pentru a putea să mă conving mai bine de ceea ce auzeam și atunci am simțit din nou un val de adâncă recunoștință și iubire pe care i le dăruiam din toată inima.

Privindu-mă cum eram asaltat de noi și noi emoții frenetice, ea a schițat un zâmbet răpitor și îmi spuse:

- În timpurile care vor urma te vei izbi de opacitatea și de frica oamenilor de a cunoaște și de a pătrunde pe calea spiritualității, însă aceste probleme nu trebuie să constituie obstacole sau bariere în calea misiunii pe care tu o ai. Învățăturile din acest text și altele încă, la care vei avea acces mai târziu, trebuie răspândite cu înțelepciune către cei dornici să le primească și să le aplice în propria lor viață. Mulți sunt leneși, iar lenea lor este chiar cronică. Lenea este, de fapt, o „cursă” periculoasă a minții, care atunci contractă și depărtează ființa umană de lumea înconjurătoare. Leneșii sunt neputincioși, dorind să aibă totul, dar neavând totuși nimic. Dacă sunt îndemnați să acționeze, ei se supără, pentru că se simt încorsetați în propria lor lene precum un animal în cușcă. Senzația lor generală este că nu sunt capabili să facă nimic și că astfel nu sunt interesați de ceea ce există în afara lor. Sunt prizonierii propriei lor minți, care la orice intervenție din exterior le dictează răspunsul: „Nu pot. Nu vreau. Nu am timp. Nu mă interesează”. Orientează-te mereu către cei care au spiritul viu. Se poate ca și aceștia să aibă la început o pojghiță de lene și de inerție, dar ea va ceda curând în fața asaltului inimii subtile, care în cazul lor este trezită.

- Dar ceilalți? am întrebat. Ceilalți de ce nu sunt și ei capabili de această revenire?

- Nu ai încă idee de forța extraordinară pe care o dezvoltă inerția sau lenea. Este un tip de energie descendentă, care țintuiește ființa nu doar fizic, ci mai ales psihic și mental. În profunzimile lui, cel leneș este, de fapt, foarte atașat de confortul pe care i-l oferă viața, de gândurile lui adeseori fanteziste și .de prejudecățile la care nu vrea să renunțe. Nu are capacitatea să realizeze condiția în care se află și își imaginează că viața lui este foarte bună și decurge în mod normal. Mulți se află în această condiție deplorabilă. Vremea lor sosește atunci când fac eforturi mari pentru a se ridica din lentoarea în care trăiesc.

Eram parcă „încastrat” în atmosfera magică a peșterii. Prezența Zeiței atât de aproape de mine, parfumul îmbătător pe care îl răspândea, privirea ei nemuritoare, toate acestea îmi creau o stare aproape de suspendare a trupului și a minții.

- Sunt multe idei care îmi vin în minte și multe întrebări la care nu găsesc răspuns... E o enigmă modul în care te-am întâlnit... prezența ta este copleșitoare...

Vorbele mi se opreau în gât de emoție și aproape că nu puteam să mai gândesc cursiv. Zona capului îmi era cuprinsă ca de flăcări, iar pieptul îmi vibra de energie.

- E o enigmă pentru tine, a rostit Zeița. Mie însă sufletul tău îmi este ca o carte deschisă. La ce ar folosi dacă ai cunoaște acum toate particularitățile situației? Curentul karmic te-a atras cu putere aici, chiar fără ca tu să-ți dai seama de aceasta. Pergamentele care conțin textele secrete revelate de Guru Rimpoche vor avea un impact puternic asupra destinului viitor al omenirii. Multe dintre ele au fost deja descoperite de ființe umane care întruneau anumite condiții karmice. Reculege-te în sufletul tău și înțelege semnificația misiunii tale.

Zicând acestea, Zeița a străfulgerat, luminând orbitor întreaga peșteră. Ochii ei luminau ca două raze puternice, iar slava pe care o emana era neînchipuită. Treptat, lumina puternică își reduse intensitatea, până când am putut să disting din nou cum mă privea cu o mare iubire și bunătate.

- Guru Rimpoche a venit chiar el în această peșteră? am vrut eu să aflu, pentru a înțelege anumite percepții pe care le-am avut cu câteva clipe mai înainte.

- El nu, dar înțeleaptă lui discipolă a intrat aici pentru a ascunde pergamentul. Aceasta s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă. Prin puterile divine pe care le deținea, a modelat peretele de rocă în forma pe care tu o vezi acum și a așezat acolo cutia de lemn. Această peșteră este foarte specială pentru că ea conduce spre o altă lume. De aceea și textul ascuns aici este foarte important. Totuși, într-o primă fază doar puțini oameni îi vor înțelege conținutul. În el este descrisă natura reală a atașamentelor care îl leagă pe om de lume și sunt menționate cinci tehnici de meditație foarte eficiente pentru ca el să depășească acest obstacol important. În final, cel a cărui compasiune este infinită a făcut unele profeții despre marea transformare prin care urmează să treacă omenirea. În parte, aceste profeții se referă și la țara ta. Totuși, ele nu pot fi împlinite dacă nu va exista o trezire autentică a oamenilor către spiritualitate.

Lanțurile grele care îi leagă pe aceștia sunt, de fapt, atașamentele și egoismul care este generat de ele. Ura, mânia și înțelegerea greșită a situațiilor și a realității se adaugă la zestrea negativă a emoțiilor. Cel care le manifestă și chiar le cultivă va fi mereu supus suferinței și decepției. Pentru un

astfel de om este o mare distanță până la lumina clară și pură a esenței sale divine și el se va chinui în ceața unor gânduri grosiere, pline de atașament față de ceea ce vrea să obțină, fără totuși să dobândească. O astfel de ființă trăiește în extreme, fiind continuu azvârlită între intensitatea plăcerii și a fericirii și disperarea unei crunte suferințe. Ea nu poate să aibă un prieten sau iubit fără să nu se atașeze cu putere de el și nici nu poate să vadă un dușman fără să devină foarte furioasă sau chiar să îl urască. Nu uita niciodată că liniștea profundă a sufletului o vei găsi mereu doar în echilibrul perfect dintre aceste extreme. Indiferent că este vorba de bucuria efemeră pe care o conferă situațiile plăcute sau de mânia furibundă care e dezlănțuită de orgoliul rănit, acestea nu sunt decât influențe iluzorii și chiar demoniace care îl abat pe om de la menirea sa în viață.

În fața acestor iluzii care adeseori sunt instrumentate de forțele malefice din Creație, omul este precum un animal domestic; el se simte bine și în siguranță în curtea stăpânului său, care îl hrănește și îl îngrijește. Aceasta este situația în care omul se atașează de bucuriile efemere ale vieții. Animalul domestic uită însă de fiecare dată că este doar o problemă de timp până când stăpânul lui îl va ucide pentru a se hrăni cu el. Aceasta este situația în care omul cade pradă acceselor de furie demențială și de ură crâncenă, care îl fac să decadă și să ajungă într-o condiție deplorabilă.

Ascultam ca vrăjit vorbele Zeiței. Sonoritatea lor foarte specială îmi declanșa o stare lăuntrică minunată, care facilita înțelegerea lor profundă.

- Și atunci, care este soluția? am întrebat.

- Urmărește echilibrul în tot ceea ce faci, mi-a răspuns Zeița. Rămâi mereu în centru; aceasta îți va permite să fii în mijlocul acțiunii și în același timp să nu te atașezi de ea. Fii ferm și echilibrat în bunătatea ta față de celelalte ființe, fără să vrei să obții ceva în schimb. Trocul sentimental este chiar mai rău decât înșelăciunea. Acestea sunt premizele înțelepciunii.

Aveam senzația că mă aflu acolo de zile întregi desăvârșindu-mi evoluția spirituală. Emoția, frământarea, slăbiciunea și uluirea fără margini de care fusesem cuprins până atunci erau treptat înlocuite cu o senzație de minunată forță și energie care îmi generau o stare continuă de fericire lăuntrică. Însă chiar atunci când realizam aceasta cu o mare

încântare, am perceput intuitiv faptul că întâlnirea mea cu Zeița se apropia de sfârșit.

Am avut tendința să mă întristez; nu aș fi vrut să o mai părăsesc niciodată, nu aș fi vrut să mai revin în lumea noastră.

Zeița a zâmbit fermecător și mi-a atras atenția cu un ton ca de dojana:

- Vezi ce dificil este să te menții neafectat de supărări și chiar de bucurii, oricât ar fi ele de intense? În chiar momentul în care crezi că ai atins apogeul, descoperi imediat spectrul nemulțumirii și al suferinței. Cel cu adevărat puternic învață să fie dincolo de ambele manifestări. Într-un fel, ești atașat de forma mea fizică și de prezența mea. Uneori sunt necesari mii de ani pentru ca aceste urme ale atașamentului să dispară. Totuși, spre încântarea ta, îți spun că mă vei revedea curând. Foarte curând.

Inima începu să-mi bată iarăși cu putere.

- Voi veni din nou aici în peșteră? Mă vei chema din nou? Dacă e așa curând, aș vrea să nu mai plec; aș vrea să rămân aici și poate Elinor și Repa Sundhi vor dori și ei să împartă acest loc cu mine, am spus eu uitându-mă rugător la Zeița cea sublimă.

Ea mă privi într-un fel care mă făcu să izbucnesc în lacrimi. Îmi era practic imposibil să rezist influxului energetic pe care îl determina în mine. Chipul ei, de o frumusețe tulburătoare, mă impresiona atât de mult, încât în unele momente emoția mea ajungea la paroxism și nu eram în stare să mai scot nici un cuvânt. Trupul de o armonie divină și gesturile foarte delicate pe care le făcea năşteau în mine un tremur puternic, mai ales atunci când ochii ei se aținteau asupra mea, manifestând o iubire și o compasiune fără margini. Aveam atunci impresia că toate apele universului își revărsau misterele lor ancestrale prin lumina acelor ochi divini.

- Nu este nevoie să rămâi aici, a spus Zeița. Mintea și imaginația ta sunt acum prea surescitate pentru a se exprima logic și coerent, adăugă ea zâmbind mai larg. Nu-i nimic, de îndată ce vei părăsi această peșteră vei reveni la o stare normală, însă mult evoluată față de cea cu care erai obișnuit înainte.

- Dacă nu te voi întâlni aici, atunci unde te voi revedea? Era dificil să-mi stăpânesc amarul despărțirii.

- Va fi chiar în țara ta. Repa Sundhi și yidam-ul te vor însoți acolo. Despre acel loc vorbește marele înțelept Guru Rimpoche în profețiile sale din textul pe care l-ai găsit aici. El spune că în aceste vremuri din urmă va fi un tărâm la vest, cu o mare de apă lângă un triunghi de munți. În acei munți se ascund mari mistere care vor fi descoperite; Goratri este muntele în al cărui vârf se află un foarte important focar de impuls energetic. Profeția divinului Maestru afirmă că panta fără de întoarcere a transformărilor pe această planetă va fi marcată de o descoperire extraordinară care va fi făcută în munții din țara ta. Aceasta tu o cunoști deja. De acum înainte, lucrurile sunt strâns înlănțuite și sunt determinate la un nivel cauzal foarte profund. Al doilea element important, generat de primul, este descoperirea acestui pergament scris și ducerea lui în lume, unde va fi făcut cunoscut gradat, în anumite etape. Tu vei avea o contribuție însemnata în acest proces, care va declanșa mai apoi o serie în avalanșă de cauze secundare benefice.

În timp ce rostea aceste ultime cuvinte, Zeița începu să se depărteze, rămânând însă mereu cu fața către mine. Aveam aceeași nedumerire ca în primele momente în care am văzut-o: era senzația că mai curând plutea și nu că pășea, deși aceasta era o stranie iluzie optică. Un resort lăuntric mă împinse atunci cu putere și am sărit ca un arc. Nu se putea să plece așa curând, nu mă putea lăsa singur atât de repede! In câteva secunde ea dispăru în coridorul din spatele peșterii. Fără să mai țin seama de nimic, m-am repezit într-acolo. Coridorul era destul de îngust și puternic luminat.

Am pătruns hotărât în el, dar după ce am cotit la stânga m-am oprit blocat de uimire: după doar 2-3 metri, coridorul se sfârșea în peretele muntelui, ca și cum doar până acolo fusese săpat. Mi-am spus că trebuia să existe o ușă sau o ieșire secretă și am început să caut în jur și să pipăi febril pereții de stâncă, în speranța că voi descoperi mecanismul secret de deschidere a ușii. Curând însă am fost nevoit să abandonez acea acțiune, despre care intuiam prea bine că nu are sorți de izbândă. Știam că Zeița nu are nevoie de uși secrete sau de mecanisme ascunse pentru a trece în alte planuri. Totuși, dispariția ei destul de bruscă, aproape ca și apariția, mi-a bulversat ființa și mi-a umplut inima de dorul sfâșietor al revederii.

Întreaga mea energie s-a condensat atunci într-o dorință vie și intensă de a o striga să vină înapoi. Am realizat imediat că

acționam într-un mod copilăresc, dar în același timp mi-am dat seama că nu știam cum să o chem. Brusc, disperarea mea ajunse la paroxism; chiar în acel moment însă i-am auzit în minte vocea binecunoscută, rostind foarte clar un singur nume: Machandi. Am încremenit; în următoarea clipă i-am rostit eu însumi numele și am constatat cu o mare bucurie că efectul lui era foarte relaxant și liniștitor. Totuși, impresia plecării ei intempestive era încă foarte vie pentru a fi așa repede estompată. Singurul factor pe care îl consideram pozitiv în acele momente era că, așa după cum îmi promisese, aveam să o întâlnesc peste foarte puțin timp. Nerăbdător să aflu de la Repa Sundhi când va fi această întâlnire, m-am îndreptat către treapta de piatră din peretele muntelui și am luat caseta din lemn care conținea pergamentul prețios. Am mai privit o dată peștera în care am trăit poate cea mai intensă experiență emoțională a vieții mele. M-am gândit atunci că spațiul ei sacru și acea lumină feerică de culoare albastră străjuiau de mii de ani intrarea secretă spre o altă lume. Totuși, nu mi-a fost dat atunci să aflu ce mistere ascundea acea lume și nici cine erau locuitorii ei. Eram însă aproape sigur că între misteriosul tărâm și marea descoperire din Bucegi exista o legătură destul de strânsă și speram ca într-un viitor destul de apropiat să am ocazia de a afla mai multe detalii pe această temă. De altfel, Repa Sundhi afirmase că voi avea acces la aceste secrete, însă peste o anumită perioadă de timp. Acest gând mi-a creat un sentiment de speranță și încredere în viitor, deoarece îmi imaginam că o voi revedea pe Machandi și voi rămâne mereu în preajma ei. În acele clipe, încă nu îmi dădeam prea bine seama de semnificația reală a evenimentului pe care îl trăisem în peșteră.

Am strâns cutia la piept mulțumind în gând Zeiței pentru bunătatea ei și am pășit în spațiul întunecos al nișei din peretele stâncos al muntelui, pentru a reveni în lumea din care am plecat.

Capitolul 4

INIȚIEREA SECRETĂ

În fața peșterii mă așteptau Repa Sundhi, yidam-ul și Elinor. Vântul rece mă izbi frontal, aducându-mă la o realitate mult mai dură și mai palpabilă. Umbrele înserării întunecau și mai mult norii, iar peisajul stâncos și arid contribuia atunci din plin la întristarea mea.

Mergeam înapoi pe același drum pe care venisem, cufundat în gânduri și profund marcat de întâlnirea cu Machandi. Cei trei erau și ei tăcuți și reculeși, respectându-mi starea pe care o simțeam atunci.

Mi-am dat însă curând seama că nu procedam corect. Experiența pe care tocmai o trăisem trebuia să fie un motiv de bucurie și exuberanță și nu unul de tristețe și îngândurare. Despărțirea de Zeiță era previzibilă, iar eu trebuia să revin în lumea în care aveam un rost și o menire, pentru a pune în practică învățăturile pe care le aflasem și pentru a îndeplini misiunea secretă care mi se trasase. De fapt, atunci realizam că indiciile în această direcție erau foarte vagi. Aveam pergamentul, dețineam anumite informații și cunoștințe ezoterice, dar totuși nu se stabilise nici un plan, nici o direcție precisă de acțiune.

Am înțeles că în astfel de cazuri nu se pune problema la fel ca într-o companie, unde se trasează anumite căi și repere clare pentru a ajunge la performanță. Dacă ar fi așa, situațiile de viață s-ar derula într-un gen de automatism, ceea ce ar face până la urmă ca „jocul” să devină previzibil. Aveam doar ideea și anumite „instrumente” ajutătoare; restul trebuia să-l concep singur, să mă adaptez, să caut posibilități eficiente prin care adevărul și spiritualitatea să ajungă la cei care vor să le primească.

Oamenii sunt diferiți, se comportă și înțeleg diferit pentru că și personalitatea și nivelul lor de conștiință sunt diferite. A le face cunoscute anumite aspecte ezoterice fundamentale care ar putea să le transforme în mod radical viața și capacitățile este un proces foarte dinamic, care nu se bazează pe o singură soluție. Eram conștient că, pentru a reuși să împărtășesc altora

cât mai bine și convingător o nouă viziune asupra vieții, trebuia mai întâi ca eu însumi să înțeleg în profunzime acele lucruri. Din fericire, destinul mi-a facilitat cunoașterea unor ființe excepționale, care m-au ghidat și continuă să mă îndrume cu multă competență în tainele spiritualității.

Am observat că Repa Sundhi mergea alături de mine fără să intervină în gândurile mele. Totuși, simțeam prezența lui ca o invitație tăcută de a-mi lămuri ceea ce nu pricepeam.

- Știi, sunt unele necunoscute legate de Machandi pe care aș vrea să le aflu... Prezența ei m-a copleșit și trebuie să-ți spun că întreaga mea ființă îmi este plină de imaginea și amintirea ei, m-am destăinuit eu lui Repa Sundhi.

Lama a zâmbit discret, dar nu a rostit nici un cuvânt, continuând să pășească alături de mine. Căutam să-mi găsesc cele mai bune cuvinte care să exprime ceea ce simțeam.

- La început șocul m-a dezorientat, dar mai apoi m-am recules într-o oarecare măsură. Simțeam că ea mă ajută să realizez aceasta... dar mă întreb dacă efectul apariției ei s-a datorat doar formei ei divine, am adăugat eu mai mult pentru mine.

Vocea lui Repa Sundhi m-a scos ca dintr-un somn adânc:

- Firește că în primul rând aceasta te-a impresionat cel mai mult, dar senzațiile de natură energetică pe care le-ai simțit se datorează formidabilei influențe aurice pe care ea o manifestă. Efectele acesteia le vei resimți încă mult timp de acum înainte.

- Totuși, cine este ea? Atunci când era lângă mine puteam să receptez cu fidelitate tot ceea ce-mi spunea și să-i admir splendoarea neînchipuită, dar dacă voiam să o întreb ceva anume, aproape că nu eram capabil să-mi adun gândurile și să mă focalizez asupra lor.

Lama îmi lămuri imediat dilema.

- În acele momente erai prea bulversat pentru a mai putea realiza o linie coerentă a gândirii. Diferența față de nivelul de conștiință al Zeiței este încă foarte mare și deși ea te-a ajutat să depășești unele obstacole, totuși impactul asupra minții și percepțiilor tale se pare că a fost năucitor. Desigur, Machandi ar fi putut să provoace temporar în tine un salt spectaculos al conștiinței, care să te aducă mult mai aproape de propriul ei nivel, dar atunci exista pericolul producerii unor „scurtcircuite” în mintea ta. într-un astfel de caz ar fi putut apărea efecte secundare neplăcute și chiar probleme de ordin fizic, deoarece

structura ta organică nu este încă pe deplin pregătită să suporte o manifestare energetică foarte puternică. De aceea Machandi te-a adus doar la limita de sus pe care o poți suporta tu în acest moment.

- Este o zeiță? am întrebat. Cine este ea? Chiar și acum, după ce am trecut printr-o experiență de neuitat, îmi vine totuși greu să cred aceasta.

- Este normal; prejudecata mentală e încă foarte puternică, dar peste puțin timp vei considera altfel lucrurile. Da, este o zeiță foarte puternică, dar să știi că și ea a parcurs drumul ascendent al evoluției. O mare transformare în cazul ei a survenit acum câteva sute de ani. Înainte de aceasta a fost o entitate celestă feminină, o dakini, care a însoțit-o pe una dintre discipolele importante ale înțeleptului Padmashambhava din Tibet.

- Încă nu cunosc istoria Tibetului, dar mă simt foarte atras de relatările despre marii maeștri de aici, am spus eu cu multă pasiune. Machandi mi-a vorbit de marele Guru Rimpoche, ale cărui învățături se găsesc în acest text pe care îl am cu mine.

Repa Sundhi a zâmbit înțelegător.

- Este unul și același cu Padmashambhava. Acest nume este însă mai cunoscut în Occident, dar există multe altele în textele tradiționale tibetane cu care el a fost slăvit de-a lungul timpului. A fost o ființă desăvârșită spiritual, care a reformat din temelii religia Tibetului. Aceasta s-a petrecut acum mai bine de 1200 de ani. Pergamentul a fost ascuns în peșteră de una dintre discipolele lui principale, care se numea Tsogyelma sau Yeshe Tsogyel.

L-am întrerupt brusc pe Repa Sundhi pentru a-l întreba dacă ea este cea pe care a însoțit-o Machandi, ceea ce ar explica prezența ei în peșteră și legătura cu pergamentul care a fost ascuns acolo.

- Nu, Zeița a fost în preajma altei discipole foarte importante a marelui înțelept, care se numea Tashi Kyidren. Deși era prințesă, aceasta și-a dedicat întreaga viață spiritualității. In realitate, Tashi Kyidren a fost încarnarea unei dakini, iar Machandi a însoțit-o pretutindeni.

Însă activitatea Zeiței pe care ai întâlnit-o este mult mai veche, în timpuri despre care istoricii nu au acum nici o idee clară. Ea a fost însoțitoarea lui Rama și a preafrumoasei lui

soții, Sita, după ce aceștia au plecat în pădurile din munți. Sunt timpuri atât de vechi, încât oamenii privesc aceste relatări ca pe niște legende. Au trecut mai mult de 9000 de ani de atunci și este firesc că au intervenit erori majore de interpretare a realității din acele vremuri, care s-au transmis de-a lungul mileniilor și civilizațiilor până în timpurile noastre.

Așa-zisa legendă dintre Rama și Sita pe care occidentalii o cunosc din epopeea hindusă Ramayana este, de fapt, cât se poate de reală. Pot să spun chiar că anumite evenimente și fapte cu care ne-am confruntat noi au directă legătură cu acele timpuri. Machandi, care pe atunci trăia chiar în proiecția ei fizică, în planul terestru, ca o dakini foarte tânără și devotată acelui cuplu divin extraordinar, ar putea să-ți dea unele detalii foarte importante. Aceasta depinde doar de tine, pentru că implică să progresezi spiritual suficient de mult încât să ajungi să fii aproape de Zeiță. Iar când vei dobândi acest nivel, nu va mai fi nevoie să-ți relateze ea nimic, deoarece vei fi tu însuți capabil să vezi și chiar să „trăiești” acele timpuri în cel mai real mod cu putință.

Gândul că în felul acela aș fi putut să rămân mai mereu lângă Machandi, îmi dădea aripi.

- Problema principală este că în decursul vremii s-a creat impresia că Rama și Sita au plecat din India de astăzi către vest, când în realitate Rama a domnit pe teritoriul actual al țării tale, a continuat lama să-mi explice. O informație mult mai precisă pe care ți-o ofer este aceea că reședința lui regală a fost în zona județului Sălaj, iar retragerea lui pentru mai mulți ani, împreună cu Sita, în pădurile munților s-a făcut exact în valea din Munții Apuseni prin care am trecut noi ieri. Nu sunt mari deosebiri față de peisajul de atunci, doar că vegetația era mult mai înaltă. Acelea erau timpuri în care unele zeități din planurile cerești se materializau în planul fizic și obișnuiau să trăiască mai mulți ani printre oameni.

Văzând uimirea mea fără margini care îmi era întipărită pe chip, Repa Sundhi a continuat să-mi relateze și alte aspecte extraordinare despre acele timpuri îndepărtate.

- Nivelul de conștiință al populației care se afla atunci în zona carpatică era foarte elevat; oamenii erau puțini și se stabileau mai ales în zona văilor și a crestelor muntoase. Viața lor era profund meditativă și pe atunci aveau loc multe evenimente care astăzi ar fi catalogate drept uluitoare miracole

divine. Trebuie să știi, de asemenea, că impregnarea subtilă din acele timpuri a fost atât de puternică, încât nu a dispărut în totalitate nici chiar astăzi, după mai bine de 9000 de ani. Ea a amorsat atunci o matrice energetică fundamentală ce se va actualiza din nou în viitorul apropiat ca urmare a unor legi de ciclicitate.

Desigur, ar fi încă multe de spus despre acea epocă îndepărtată, chiar dacă oamenii de știință afirmă că este doar rodul unei fantezii debordante. Există totuși dovezi marcante pe care unii istorici le dețin, precum și studii remarcabile ce atestă realitățile despre care îți vorbesc. Din păcate, sunt și mai mulți cercetători care doresc ca ideea și concepția actuală despre felul în care a evoluat istoria umanității să nu fie modificată. Pentru ei, aceasta ar fi sinonim cu un dezastru, atât financiar cât și geopolitic. Este însă de mirare că, după câte știu, o luptă destul de înverșunată împotriva acestor realități este purtată chiar de către unii istorici și academicieni din țara voastră. Totuși, lucrurile se vor corela de așa manieră, încât adevărul să iasă curând la iveală.

După o scurtă pauză, Repa Sundhi a continuat:

- Istoria lui Rama și a lui Sita este însă mai complicată decât a fost descrisă în Ramayana, deși acolo esența mesajului s-a păstrat nealterată. De pildă, intervenția și luptele de culise ale unor civilizații avansate care existau în acele timpuri, precum și tehnologia inimaginabilă pe care acestea o dezvoltaseră au fost descrise doar sumar și de multe ori în mod alegoric. În plus, prezența lui Machandi lângă Rama, după răpirea lui Sita de către Ravana, a fost voit eliminată din povestire, pentru a nu crea confuzii despre castitatea cuplului divin. Machandi a avut atunci o contribuție majoră la victoria finală a lui Rama și tot ea este cea care a salvat-o pe Sita dintr-o situație dificilă în ultima fază a războiului, care a implicat și trei deflagrații atomice. Însă toate acestea sunt doar povești în viziunea științei moderne. Nu trebuie să ținem cont prea mult de părerea ei asupra unor astfel de subiecte, întrucât ignoranța și interesele cercetătorilor moderni conduc spre alte direcții, în loc să conducă spre adevăr.

În zona din Munții Apuseni în care s-a efectuat translația a fost creată încă din acele timpuri o falie spațio-temporală pe care Rama o folosea adeseori pentru a se proiecta în diferite puncte de pe glob. A fost nevoie doar să reactivez acel nivel

energetic pentru ca efectul să apară din nou și astfel să poți să o întâlnești pe Zeiță. Cumulând o imensă experiență în manifestare, Machandi a evoluat mereu și în prezent guvernează o mare parte a galaxiei noastre, ocupând un loc superior în ierarhia entităților celești. Știu că acest lucru este aproape inconceptibil pentru tine în momentul de față, însă după ce te vei familiariza cu particularitățile lumilor subtile vei înțelege mult mai ușor lucrurile din această perspectivă.

Eram extaziat de misterele pe care lama mi le dezvăluia și aproape că nu mai simțeam răceala vântului.

- Cum este posibil totuși ca ea să cunoască tot ceea ce se petrece într-un volum gigantic de spațiu și de timp? am întrebat, covârșit la gândul amplorii unei astfel de posibilități.

Repa Sundhi mi-a explicat cu răbdare:

- Tu vrei să înțelegi acest aspect rămânând la același nivel de logică și de percepție pe care îl ai în prezent. Conștiința este însă multidimensională și ea evoluează în timp. Omul obișnuit își percepe viața pe segmente: familie, serviciu, afaceri, distracție și încă multe altele. Atunci când vrea un anumit lucru, el se implică în acel segment al vieții, uitând aproape complet de celelalte care continuă totuși să existe. Această abordare este foarte parțială și limitată. Gama emoțiilor umane are ca suport tocmai acest gen de viziune fragmentată asupra vieții, care se află la baza ideii false despre ceea ce suntem noi de fapt. Te identifici în mod eronat cu specificul unui fragment din viața ta și atunci simți nevoia să te atașezi de el. Aceasta creează dependență, iar de aici apare frustrarea; la rândul ei, frustrarea va conduce în mod inevitabil la suferință. Este un lanț cu care omul se leagă conștiincios pe parcursul întregii sale vieți.

Dacă viziunea ta este însă de ansamblu, toate aspectele din existența proprie vor fi percepute în secvențe corelate și înlănțuite cauzal. Mai mult decât atât, vei putea înțelege de pe o poziție superioară și ceea ce te înconjoară, chiar dacă nu te implică în mod direct. Aceasta este diferența fundamentală între un om obișnuit și un înțelept. În cazul înțeleptului, expansiunea conștiinței poate deveni gigantică și atunci el nu numai că înglobează ceea ce există în acele limite, dar, de asemenea, este capabil să dirijeze la voință orice acțiune și orice intervenție în acel cadru spațio-temporal. Acum cred că înțelegi destul de bine puterea de influență a lui Machandi în

univers. Să știi însă că pentru a stăpâni și controla în mod eficient un nivel al manifestării, este necesar ca tu însuți să fii pe un nivel superior planului pe care vrei să-l controlezi. Un orb nu va putea conduce niciodată un alt orb.

Înțelesesem foarte bine această condiție, dar nu eram lămurit încă asupra cauzei care determină manifestarea emoțiilor noastre limitate ce provoacă suferință. Nu știam nici motivul pentru care omul preferă să își „segmenteze" viața în fâșii distincte de interes și acțiune.

Atunci, Repa Sundhi mi-a clarificat unul dintre cele mai importante aspecte ale vieții noastre.

- Cauza principală constă în ideea greșită pe care omul și-o face despre feluritele aspecte ale vieții. Deși totul se schimbă și se transformă în jurul lui în fiecare moment, el crede cu convingere că lucrurile și situațiile pot să rămână aceleași, adică neschimbate. Dacă vei analiza însă în profunzime, vei descoperi că această concepție este total nerealistă și chiar lipsită de logică. Nimic din ceea ce te înconjoară și nici din ceea ce există în Creație nu rămâne la fel, ci se transformă mereu într-o continuă tendință evolutivă. Poți tu să spui că relațiile pe care le-ai avut au rămas aceleași sau că cele din prezent nu se vor modifica? Crezi că averile și posesiunile materiale pe care unii oameni le strâng cu aviditate reprezintă ceva stabil și veșnic? Dimpotrivă, într-o singură clipă ei pot să piardă ce au agonisit o viață întreagă. Starea psihică nu este nici ea mai stabilă: când este criticat, omul se supără; când suferă o pierdere, el se înfurie; când nu are ceea ce-și dorește, el devine gelos sau invidios. Toate aceste atitudini ale lui nu sunt decât emoții negative care îl constrâng să săvârșească anumite acțiuni. Acestea se „imprimă" în karma lui personală și îi vor genera mari probleme în viețile lui următoare.

Ideea greșită că lucrurile sau situațiile sunt permanente și că ele nu se vor schimba vreodată este chiar rădăcina suferinței omului. După cum îți spuneam, viziunea lui în această privință este complet nerealistă. Adevărata dramă este însă aceea că, deși se confruntă de nenumărate ori pe parcursul vieții cu situații care îi infirmă această concepție, totuși el se încăpățânează să persiste în aceeași idee. Imaginându-și că nimic nu se schimbă și că tot ceea ce el dobândește în viață va dăinui o veșnicie sau va rămâne la fel măcar pe durata

existenței sale, omul se atașează tot mai mult de relații, de sentimente, de emoții, de bani, posesiuni sau de plăceri. Urmărește cu atenție această manifestare psihică negativă, care este atașamentul. Vei înțelege foarte repede, chiar prin exemplul oferit de propria ta viață, că el creează în tine așteptări, pretenții și iluzii. De cele mai multe ori, acestea nu sunt întrunite ori satisfăcute și astfel apare suferința, care la rândul ei generează anumite gânduri negative; acestea vor contribui la karma negativă a persoanei respective și tot așa, ca într-un cerc vicios. Acum cunoști lanțul limitării omului în Creație. Rupe acest lanț și vei fi liber.

Realizam foarte bine că acest îndemn reprezenta o piatră de temelie în evoluția mea spirituală. Nu îmi era însă prea clar cum aș putea să elimin ideea falsă a permanenței lucrurilor. I-am cerut lămuriri în această privință lui Repa Sundhi, care mi-a răspuns:

- Tot ceea ce se află în jurul nostru și în interiorul ființei noastre, indiferent că este vorba despre organismul fizic sau despre procesele psihice ori mentale, se schimbă încontinuu, dar totuși ele ne apar a fi constante și neschimbătoare. Aceasta se datorează, pe de o parte, lipsei atenției din partea noastră, iar pe de altă parte, refuzului mental de a înțelege acest adevăr. Din această cauză oamenii se întristează sau se supără atunci când așteptările lor nu sunt împlinite. Manifestând o voință demnă de ceva cu mult mai bun, ei continuă totuși să persiste în ideea falsă că, poate, lucrurile vor rămâne la fel, adică neschimbate. Dorința lor crâncenă nu exprimă în realitate decât măsura atașamentului cu care ei se agață aproape disperați de ceea ce-și închipuie că le aparține și nu vor să piardă. Este de la sine înțeles că acest lucru nu se poate, deoarece el se fundamentează încă de la bun început pe o idee complet falsă. Unii oameni sunt însă atât de înrădăcinați în atașamentele pe care le au, încât pentru a și le păstra cu orice chip preferă să își genereze anumite tipuri de idealuri, a căror natură nu o înțeleg nici ei prea bine. Aceste idealuri în viață, fie că se referă la iubire, la artă ori la activitatea profesională, sunt folosite doar ca o pavăză pentru a ascunde - atât de ei, cât și de ceilalți - propriile atașamente și posesivități. Această veritabilă „construcție” psihică și mentală este însă falsă și nu face altceva decât să umbrească și mai mult înțelegerea corectă pe

care ar trebui să o aibă acea persoană cu privire la natura lucrurilor în Creație.

Singura posibilitate de a te rupe din acest cerc vicios este aceea de a observa cu luciditate situația reală și de a-i înțelege mecanismele profunde. Această analiză atentă trebuie realizată atât în timpul activităților zilnice, când te confrunți chiar cu tendințele respective, cât și în particular, în liniște, meditând asupra faptelor de peste zi, care demonstrează falsitatea concepțiilor tale. Dacă vei realiza aceasta cu perseverență, rădăcinile atașamentelor și convulsiilor interne vor fi în mod gradat distruse.

Atașamentele care sunt menținute mai mult timp se transformă în obișnuință, adică ele își sedimentează o Bază solidă în structura psiho-mentală a omului. Acestea sunt mai greu de înlăturat, dar în principiu metoda rămâne aceeași. Nu există pastile miraculoase și nici rețete fulminante care să vindece una dintre cele mai grave boli ale omului, care este atașamentul. Va trebui să depui eforturi susținute și să te sprijini pe ce ai pentru a reuși în acest demers. Tot ceea ce omul a legat, tot el trebuie să desfacă.

- Bine, am spus, presupunând că voi proceda în acest mod, ce va rezulta atunci?

Repa Sundhi zâmbi îngăduitor.

- Cel mai bine este să te convingi singur. Explicațiile mele în această direcție nu ți-ar fi de prea mare ajutor. Totuși, este important să înțelegi că o dată ce te-ai debarasat de scaiul atașamentelor, libertatea spiritului, a minții și a trupului tău este incomparabilă cu orice altă situație obișnuită de viață. Aceasta îți va genera atunci fericirea veritabilă, care nu are un obiect anume, adică nu depinde de ceva în mod special. Ești pur și simplu fericit că exiști și că tot ceea ce te înconjoară există o dată cu tine. Un efect direct al acestei realizări interioare va fi acela al dorinței de a ajuta în mod altruist pe aceia care au nevoie de sprijin și de a săvârși doar acțiuni virtuoase. Sigur, aceasta nu implică faptul că, pe parcursul evoluției tale și a căii spirituale pe care o urmezi nu te vei mal confrunta cu probleme ori cu stări de suferință. Trebuie să înțelegi că acestea vor continua să apară un anumit timp datorită faptului că structura fizică și psiho-mentală nu este încă purificată, iar anumite elemente karmice care sunt o consecință directă a faptelor rele din trecut au ajuns la stadiul

în care trebuie să fie compensate, în astfel de situații, inima ta nu trebuie să fie cuprinsă de deznădejde, iar practica spirituală nu trebuie încetată. Mai mult ca oricând, atunci va trebui să dai dovadă de voință și de perseverență pentru că, așa după cum ți-am spus, orice lucru este trecător, chiar și suferințele karmice. Treptat, datorită transformării pozitive din viața ta și a modului corect în care gândești și acționezi, aceste suferințe se vor diminua din ce în ce mai mult, iar tu vei avea astfel acces la planuri de conștiință mult superioare celui în care te afli acum.

Spunând aceasta, Repa Sundhi se opri din mers, făcându-ne și nouă semn. Am observat că ne aflam în zona văii pietroase în care am fost translatați cu ceva timp înainte. Lama a închis ochii timp de câteva clipe, rămânând nemișcat, îi priveam cu admirație expresia feței, de profundă concentrare și resorbție interioară, Afară era aproape întuneric, dar cu toate acestea crestele munților emiteau în mod enigmatic o lumină difuză și fosforescentă de culoare mov. Deodată am simțit că am fost cuprins de un ciudat tremur interior, care îmi provoca o vagă senzație de greață. Am văzut atunci cu mare uluire cum peisajul parcă s-a „curbat" în părți, ondulându-se ca niște valuri. Apoi, brusc, am fost inundați de lumina puternică a soarelui pe un cer senin; translația avusese loc în sens invers și acum ne aflam din nou în Munții Apuseni, aproape de poiana mare din vârful dealului pe care l-am urcat. De acea data, Repa Sundhi realizase proiecția noastră direct, fără să mai recurgă la fazele intermediare la care fusesem deja martor cu puțin timp înainte.

Totuși, remarcam ceva care nu mi se părea în regulă, știam că translația anterioară avusese loc după-amiaza și mă așteptam ca, după cele 4–5 ore petrecute în zona Tibetului, acum să fie seară, dacă nu chiar noapte, în loc de aceasta constatam că era o dimineață strălucitoare și călduroasă de noiembrie, ceea ce m-a derutat puțin. Am făcut observația că ar fi trebuit să fie un cu totul alt timp al zilei.

- Așa ar fi fost normal dacă timpul s-ar fi scurs după impresia ta subiectivă, mi-a răspuns lama. Întâlnirea cu Machandi a implicat însă ușoare modificări ale continuumului spațio-temporal, astfel că ceea ce ție ți s-a părut a fi doar câteva ore, în realitate a durat cu mult mai mult.

- Șaptesprezece ore și jumătate, a spus Elinor uitându-se la ceas și calculând diferența de timp, Prin urmare, avem un decalaj de 12–13 ore față de timpul obiectiv.

Nu știu de ce, dar eram încântat de faptul ca mă confruntam cu acele fenomene neobișnuite care implicau distorsiunea spațiului și a timpului, L-am întrebat totuși pe Repa Sundhi dacă acestea determină anumite efecte secundare asupra corpului fizic. Mi-a explicat că nu există nici un pericol în această privință și că ideile și presupunerile oamenilor de știință sunt eronate, mai ales datorită lipsei unei experiențe directe în domeniu.

- Singurele efecte care pot surveni sunt cele de ordin psihic, deoarece persoana poate să fie bulversată de modificarea integrală a realității cu care ea era obișnuită și a legilor fizice pe care le cunoștea, însă chiar și această impresie este curând estompată printr-un mecanism interior de autoadaptare care este foarte eficient. Totuși, în cazul deplasărilor efectuate în timp, problema este mai complexă.

Am ajuns peste puțin timp la mașină, unde am servit o gustare frugală. Înainte de a porni pe drumul de întoarcere, yidam-ul s-a făcut nevăzut, dar Repa Sundhi m-a asigurat că îl voi reîntâlni peste câteva zile, atunci când vom pleca spre altă destinație în munți. Din câte am înțeles, aceea avea să fie o acțiune mai amplă. Lama mi-a oferit și alte detalii, considerând probabil că de această dată am depășit un prag important în evoluția înțelegerii mele.

- Muntele Goratri, care este menționat în textul profețiilor marelui înțelept Padmashambhava, este, de fapt, muntele Godeanu, denumirea actuală fiind o transformare firească pe care a suferit-o numele inițial în decursul mileniilor anterioare. Acest munte are o importanță foarte mare în echilibrul energetic regional și deține, de asemenea, unele secrete care vor ului lumea. Machandi a ales acel loc cu un scop anume.

Nu mă mai mira faptul că lama cunoștea foarte bine ceea ce eu discutasem cu Zeița. Am reacționat însă cu entuziasm la vestea că o voi revedea pe Machandi peste puțin timp, în munții despre care ea mi-a vorbit. Repa Sundhi mi-a spus că vom pleca în acel loc peste o săptămână, timp în care trebuia să-mi dicteze traducerea textului scris pe pergament și să rezolve alte aspecte legate de deplasare.

Mi-a spus că avea nevoie de câteva zile pentru a înțelege textul și cuvintele scrise pe pergament, care erau afectate de trecerea timpului.

- Este un vechi dialect tibetan, care nu se mai vorbește de câteva secole. Va fi necesar să consult anumite surse secrete de informare, mi-a explicat el. Am ajuns cu bine la București în acea după-amiază și am stabilit să ne întâlnim peste patru zile în vila lui Elinor. Eu am petrecut acest răstimp analizând ca de obicei experiențele pe care le-am trăit și urmărind totodată să pun în practică învățăturile primite de la Repa Sundhi și de la Zeiță. În doar câteva zile văzusem, aflasem și trăisem ceea ce în mod obișnuit se poate derula pe ani întregi sau chiar în câteva vieți succesive. M-am convins astfel personal de valabilitatea proverbului că nu aduce anul ce aduce clipa. Acest fapt a reprezentat un indiciu în plus pentru mine că în curând se vor produce transformări pe toate planurile și în întreaga lume. Dincolo de faptul că acesta este, în general, un lucru știut, totuși în egală măsură el este și bagatelizat, ceea ce micșorează puterea mesajului și tinde să diminueze responsabilitatea oamenilor în această privință. Lucrurile trebuie privite însă în mod obiectiv. Nimeni nu poate să nege problemele grave cu care se confruntă omenirea în prezent, însă doar puțini sunt cei care îi înțeleg cauzele ascunse și mecanismul lor de propagare. Din acest motiv, oamenii caută să trateze de multe ori superficial situația, uitând că, de fapt, problemele lor sunt chiar problemele omenirii, fiind reflectate de aceasta. În plus, există lupta furibundă dusă de unele organizații oculte pentru a manipula și a controla ideile și tendințele populației, ceea ce complică și mai mult lucrurile.

Voiam să îmi asum cu responsabilitate un rol pozitiv în această luptă, în care binele și adevărul triumfă totdeauna și eram foarte bucuros că există ființe ce mă pot ghida într-un mod competent în direcția potrivită. De aceea, atunci când m-am întâlnit cu Repa Sundhi pentru a lucra la traducerea textului tibetan, eram foarte hotărât și decis să urmez calea desăvârșirii spirituale.

- Este foarte bine că acționezi în felul acesta. Totuși, trebuie să ții seama că mai înainte de această trebuii să te stabilești tu însuți în cunoașterea ferma a unor legi și principii fundamentale din Creație, fără de care nu poate exista un real progres și o reală transformare a ființei tale. În lume sunt mulți cunoscători a aspectelor spirituale, a textelor sacre și a noțiunilor ezoterice, dar cu toate acestea cunoașterea lor este

relativ aridă, pentru că nu este dublată de o realizare profundă, interioară, a ceea ce ei cunosc,

I-am dat dreptate lui Repa Sundhi, deoarece și eu știam că forța cuvintelor și justețea faptelor provin doar din realizarea practică a adevărurilor spirituale, Fiecare treaptă urcată pe scena progresului spiritual constituie, de fapt, o etapă nouă, superioară de înțelegere a universului și de capacitate de a acționa eficient la acel nivel,

- Adevărata învățătura spirituală se dobândește o dată cu practica ei, a continuat lama să-mi explice. Procesul învățării este interactiv și omul se perfecționează în chiar momentul în care el aplică foarte corect cunoștințele pe care le-a dobândit până atunci.

Apoi Repa Sundhi mi-a detaliat anumite modalități prin care puteam să-mi controlez influxurile mentale și pe cele emoționale și mi-a oferit, de asemenea, unele sfaturi în legătură cu principiile sănătoase de viață și de comportament. El a insistat totodată asupra importanței aplicării acestor cunoștințe în activitatea zilnică, pentru că numai atunci ele pot contribui în mod real la evoluția noastră ea ființe umane.

- Nu trebuie să analizezi doar din punct de vedere intelectual cărțile și textele de spiritualitate, m-a povățuit el. Este mult mai bine să meditezi câte puțin în fiecare zi asupra adevărurilor care sunt expuse în ele și apoi să observi reflexia acelor adevăruri în viața pe care o trăiești. Unii oameni se pierd în analize „sofisticate” și argumentații sterile, care nu fac decât să le amplifice orgoliul de așa-ziși cunoscători ai domeniului ezoteric, în realitate, ei bat pasul pe loc și, într-un fel, se îmbată cu apă rece gândind că sunt valoroși și chiar înțelepți; devin aroganți și își imaginează că sunt singurii deținători competenți a unor secrete și a unor cunoștințe oculte, sfidând mai mult sau mai puțin justificat orice altă părere în această privință, De multe ori ei au chiar idei greșite sau lacune despre unele aspecte importante ale spiritualității, fie datorită înțelegerii lor eronate, fie din cauza surselor de informare pe care le-au consultat, care de multe ori sunt incomplete sau neautentice. Nu te lăsa prins în plasa unor astfel di discuții care par savante, pentru că nu îți vor aduce nici un folos. Adeseori cei care se pretind „cunoscători” sau „învățați” au mai multe probleme și deficiențe de caracter decât oamenii simpli, dar onești și cu

inima curată. De aceea, îți repet, este foarte important si aplici corect în viața de zi cu zi învățăturile spirituale, pentru că în acest fel vei progresa și îți vei anula gradat karma negativă.

În cele trei zile câte mai rămăseseră până la plecare am realizat traducerea din engleză a textului tibetan, pe care îl descifrase Repa Sundhi. Sarcina nu a fost prea ușoară, deoarece anumiți termeni tehnici nu aveau nici un corespondent în limba noastră. Ei erau deja aproximați în limba engleză, însă lama a insistat în mod deosebit să cuprind în traducere cât mal bine nuanța spirituală a acelor expresii. Cu multă răbdare, el mi-a deslușit unele semnificații profunde prin exemple comparative sau prin multe alte detalii, astfel încât eu să înțeleg cu exactitate care era ideea exprimată în text și să o redau corespunzător. În final am fost mulțumit de rezultatul obținut și de faptul că încheiasem o primă etapă importantă a misiunii mele.

În cea de-a șaptea zi după întâlnirea cu Machandi am plecat împreună cu Repa Sundhi și cu Elinor către masivul Godeanu. De data aceasta am pornit la drum în jurul amiezii, deoarece lama ne spusese că este important să fim acolo noaptea. Începusem să mă obișnuiesc cu astfel de deplasări și eram foarte bucuros că aveam să o revăd pe Machandi. Săptămâna care trecuse după despărțirea de ea fusese practic un fel de prelungire a emoțiilor pe care le-am trăit în peștera din Tibet, atât doar că acestea se rafinaseră și erau mult mai profunde. Îmi dădeam seama că atinsesem un anumit prag de maturitate și de înțelegere a uluitoarei experiențe cu care mă confruntasem și a cunoștințelor ce îmi fuseseră împărtășite. Ultimele două săptămâni din viața mea au fost precum un taifun în domeniul cunoașterii și experienței mele emoționale, dar eu aveam senzația că trecuseră, de fapt, mai multe luni de zile în care am asimilat un bagaj substanțial de informații spirituale. Această stranie dilatare a timpului pe care o percepeam era probabil în legătură cu o anumită acțiune subtilă a lui Repa Sundhi sau poate a Zeiței, însă nu am adus niciodată în discuție acest subiect. Este, de asemenea, posibil ca percepția mea să se datoreze unei aprofundări interioare, unei pătrunderi în straturile tainice ale conștiinței de sine, care se află dincolo de spațiu și de timp. Probabil că răspunsul și înțelegerea acestui fapt le voi avea cândva în viitor.

Mă simţeam bine pregătit şi aşteptam cu mult interes evenimentele următoare. Ca de obicei, lama nu mi-a oferit prea multe detalii în legătură cu acestea, ci s-a mulţumit doar să-mi spună că vom urca panta unui vârf de munte foarte important, care totodată constituia un veritabil focar energetic al ţării. Mi-a spus că vârful se numeşte Gugu şi că Zeiţa se va manifesta în acea noapte în apropierea lui. Repa Sundhi m-a anunţat, de asemenea, că vom întâlni un grup de persoane care vor avea aceeaşi destinaţie ca şi noi.

- Va părea ca o excursie pe munte, dar în realitate va fi o veritabilă iniţiere în lumile subtile, a completat lama.

Nu am mai zis nimic, preferând să mă interiorizez şi să mă pregătesc astfel pentru acel eveniment. Am ajuns la poalele muntelui o dată cu seara. Vremea era foarte frumoasă, însă aerul destul de rece. Am urcat cu jeep-ul o bună porţiune pe un drum de munte cu multe denivelări. La o răscruce, Elinor a parcat maşina alături, iar noi am început să urcăm panta într-o direcţie perpendiculară faţă de aceea din care am sosit. Pe măsură ce simţeam că mă apropii de ţinta călătoriei şi implicit de întâlnirea cu Machandi, mintea îmi devenea tot mai agitată, iar eu eram din ce în ce mai nerăbdător. Urmăream să mă stăpânesc, dar atitudinea mea exterioară nu l-a înşelat pe Repa Sundhi.

- Nerăbdarea ta se poate transforma ulterior în dezamăgire. Nu spun că aşa va fi, ci îţi evoc o posibilitate. Ce vei face atunci? Cum vei rezolva problema? Probabil că mentalul îţi va furniza o serie de explicaţii care nu te vor convinge. Vei urmări apoi să umpli „golul” din suflet cu alte gânduri sau alte acţiuni, dar acestea vor genera, la rândul lor, noi şi noi efecte. În felul acesta nu vei ajunge niciodată la un capăt.

Urcam încet pe o cărăruie îngustă, fără să depun un efort prea mare. Ca întotdeauna, Repa Sundhi îmi intuise foarte bine trăirea interioară. Nu ştiam ce să-i răspund.

- Trebuie să-ţi cultivi răbdarea, mi-a spus el atunci. Este o calitate pe care puţini oameni o deţin, pentru că implică o mare stăpânire de sine şi maturitate în gândire. Cred că intuieşti că nu mă refer la răbdarea care este necesară, de pildă, pentru a-ţi aştepta rândul să plăteşti la casă, la un supermarket; nu mă refer nici la răbdarea de a sta la coadă pentru a cumpăra bilete. Eu am în vedere o atitudine mult mai profundă a fiinţei, care se

referă la capacitatea de control asupra unor porniri și impulsuri negative. O primă diferență între un om obișnuit și un înțelept este aceea că în timp ce primul dă frâu liber, adeseori fără discernământ, tendințelor interioare haotice și distructive, manifestându-se zgomotos și chiar violent, înțeleptul nu acționează niciodată în acest fel. Prin atitudinea lui echilibrată el reușește de multe ori chiar să liniștească accesele teribile de furie ale celorlalți din jurul lui.

- Bine, dar știința psihologiei afirmă să dai libertate sentimentelor interioare negative, deoarece altfel apar frustrări și tensiuni în structura psiho-mentală, am intervenit eu.

Am tăcut însă brusc. La un nivel mai profund începeam să înțeleg că ceva nu este în regulă în concepția pe care tocmai o amintisem, Mă gândeam că, dacă cineva ar urma metoda „defulării”, nu ar exista nici un motiv care să mă facă să cred că acea persoană ar ajunge cândva la „fundul sacului”, Dimpotrivă, ea ar dobândi obișnuința stărilor de furie și de mânie, pe care atunci le-ar considera absolut firești și indicate, creând astfel lanțuri karmice periculoase.

- Raționamentul tău este corect, mă aprobă Repa Sundhi după ce i-am descris cum văd eu lucrurile. Manifestarea mâniei atrage totdeauna după ea manifestarea agresivității, care poate să fie mai mult sau mai puțin mascată. „Rețeta” psihologiei moderne este falsă pentru că cei care au răspândit-o nu au înțeles în profunzime ce anume se petrece la nivelul subtil al minții atunci când omul se înfurie și nici care sunt consecințele de ordin karmic pe care el le atrage de fiecare dată când procedează în acest fel.

În primul rând, lipsa controlului îl face vulnerabil psihic, chiar dacă el își închipuie că atunci spulberă totul în jurul lui, dând astfel dovadă de forță, dominare și putere. Aceasta este o idee infantilă și orgolioasă, în realitate, cel care este mânios își percepe în mod subconștient slăbiciunea și tocmai de aceea urmărește să suplinească acel deficit printr-un elan care însă este fals. Știi bine că astfel de persoane uită parcă de ele și de tot ceea ce le înconjoară în momentele de furie pe care le trăiesc, fiind absorbite în totalitate de starea distructivă care le-a acaparat. Ele își pierd atunci aproape în totalitate luciditatea și logica gândirii, nedorind altceva decât să-și impună cu orice preț propriul lor punct de vedere. Această energie malefică împinge ființa umană să facă fapte rele și chiar dacă ea

reușește oarecum să se controleze și să nu acționeze în acest fel, energia pe care o declanșează atunci distruge sentimentele nobile de iubire și de generozitate; furia dezlănțuită poate chiar să anihileze și eforturile care au fost depuse până atunci pentru a controla acele stări haotice, ce răvășesc mintea și organismul. Așa după cum vezi, totul este o problemă de control.

- Iar a învăța să dobândești controlul necesită multă răbdare și perseverență, am preluat eu ideea. E clar că, dacă de exemplu furia este controlată, atunci și vorbirea și modalitățile de acțiune vor fi controlate. Însă trebuie să știi că eu nu eram deloc mânios, ci doar devenisem nerăbdător și febril în dorința mea de a o revedea pe Machandi.

- Știu prea bine acest lucru, mi-a răspuns lama. Îți sugeram însă un eventual subiect de meditație, care se poate aplica în orice circumstanță. De pildă, ai putea înțelege de aici că răbdarea este strâns corelată cu exercitarea constantă a efortului, Bineînțeles, mă refer la aspectele elevate ale efortului, nu neapărat la cel de natură fizică; mă refer deci la efortul de a fi perseverent, la efortul de a-i ajuta pe alții în mod dezinteresat și așa mai departe, însă oricât de ciudat ți s-ar părea, cel mai mare efort este acela de a te stabili ferm în meditație.

Am recunoscut că Repa Sundhi lovise drept la țintă.

- Da, e o problemă aici. M-am străduit să realizez cât mai bine aceasta, dar este foarte dificil. Unele persoane mi-au spus chiar că ele s-ar plictisi de moarte să rămână nemișcate în același loc o perioadă mai lungă de câteva minute. Mărturisesc că aceasta m-a inhibat într-o anumită măsură.

Cei care gândesc precum acele persoane au o minte slabă și foarte agitată. Nu le da multă atenție, pentru că ei nu cunosc mai nimic din aceste taine. Nu te lăsa influențat, pentru că astfel vei ceda mereu tentației de a urma calea cea ușoară, dar descendentă, a celor ignoranți. Dacă vei fi ferm în hotărârea ta, progresele nu vor întârzia să apară. În timp ce ceilalți se vor chinui cu tot felul de probleme și de suferințe, tu vei deveni gradat aproape intangibil față de acestea, pentru că prin acțiunile tale pozitive ți-ai ordonat deja viața și ți-ai echilibrat destinul.

- Ce numești tu ca fiind o acțiune pozitivă? Vreau să spun, în afara virtuților unanim cunoscute. Te întreb pentru a ști

dacă, de exemplu, meditația zilnică reprezintă o acțiune pozitivă. Iar dacă da, explică-mi, te rog, de ce.

Eram foarte atent la ceea ce lama îmi spunea.

- Mulți consideră meditația o pierdere de vreme. Ba chiar, în prostia lor nemărginită, unii o asociază cu alienarea mintală sau cu spălarea creierului. În realitate, meditația - ca și rugăciunea - este o punte absolut necesară pentru a te desprinde - de agitația lumii din jur și de a te regăsi într-o stare infinit expansionată, față de care universul în care te afli acum nu reprezintă decât o parte foarte mică. De aceea, atunci când este corect efectuată, meditația devine practic cea mai pozitivă și mai eficientă dintre acțiuni, deoarece ea „reglează” asperitățile existenței și te face să înțelegi în profunzime aspectele complicate ale vieții. Cei care nu cunosc aceasta și nici nu își pun problema în acest mod trăiesc haotic și în voia sorții. La urma urmelor, meditația îți permite să-ți controlezi destinul. Obiceiul de a medita zilnic este singurul pe care mintea este bine să și-l formeze; toate celelalte obiceiuri trebuie eliminate, deoarece creează atașamente.

Se făcuse noapte și noi urcam cu pas măsurat printre bolovani și stânci de mici dimensiuni, rostogolite pe panta muntelui. Fiind foarte atent la explicațiile lui Repa Sundhi, pășeam având privirea ațintită spre în jos. Când am ridicat ochii, am avut însă plăcuta surpriză să-l observ pe yidam, care probabil ni se alăturase mai demult. Era la câțiva metri în fața noastră și ne ghida în direcția potrivită, îi vedeam statura uriașă profilată perfect în lumina lunii de pe cer, urcând neobosită către vârful din piatră al muntelui.

Privind însă puțin mai la deal, peste umărul yidam-ului, am avut impresia că observ mai multe persoane adunate la un loc, care ședeau pe sol. Inițial am crezut că mă înșel, însă după câțiva metri pe care i-am parcurs mai repede pentru a verifica aceasta, m-am convins că într-adevăr era vorba despre un grup de oameni care așteptau în liniște. L-am făcut atent pe Repa Sundhi în această privință, dar el mi-a răspuns că știa despre prezența acelor persoane, adăugând că ele ne vor însoți pe traseul nostru către vârf.

Am ajuns lângă acel grup și am fost surprins să constat că era format numai din tineri, atât băieți cât și fete, având după aprecierea mea vârste cuprinse între douăzeci și douăzeci și

cinci de ani. Fiind aproape de ei, am putut să constat că toți erau frumoși, bine clădiți și armonioși. Mi-am dat imediat seama că erau ființe deosebite și mult mai mature de cât vârsta pe care o arătau. La apropierea noastră s-au ridicat, privindu-ne întrebător. Am înțeles atunci că ei știau despre venirea noastră, deși nu ne cunoșteau.

- Fiecare dintre ei are, într-un fel anume, conexiuni karmice subtile cu aceste locuri și a dobândit merite deosebite în existențele anterioare, mi-a șoptit Repa Sundhi, în timp ce Elinor îi asigura că suntem cei pe care îi așteptau, rugându-i totodată să ne urmeze. Mintea și psihicul lor sunt pregătite pentru evenimentele care vor veni și ei înșiși vor avea un rol important în transformările uluitoare ale acestei națiuni, Prezența lor aici se datorează unor inițieri succesive pe care le-au primit de la Machandi în timpul visului. Ea este cea care le-a indicat data și locul unde să vină, dar pentru a-i convinge a fost nevoie să apară de mai multe ori în visele lor. Asemenea acțiuni sunt rare, dar foarte importante.

Am numărat nouăsprezece persoane. Urcau în urma noastră în grupuri mici și fără să discute între ele decât rareori și atunci monosilabic, Totuși, ceva nu era firesc, deoarece prezența yidam-ului nu le provocase nici o reacție. M-a străfulgerat gândul că pentru acei tineri yidam-ul rămânea invizibil, în timp ce eu puteam totuși să-l văd, așa cum îmi explicase Repa Sundhi chiar din ziua în care l-am cunoscut la Elinor acasă. I-am împărtășit în șoaptă părerea mea, iar el a confirmata în totalitate.

- Nu era cazul să aibă și această experiență acum, a precizat el. I-ar fi bulversat prea tare. Pentru inițierea care va urma, este totuși necesar ca ei să-și păstreze o anumită stare de calm și echilibru interior.

Eram plăcut impresionat de starea de unitate pe care o manifesta acel grup, chiar dacă membri lui nu se cunoscuseră până atunci, îi percepeam a fi foarte responsabili în ceea ce privește misiunea lor, serioși și hotărâți să reușească, deși nici unul dintre ei nu știa până în acel moment ce avea să urmeze. În timp ce gândeam în acest fel, am observat printre câțiva arbori pe lângă care treceam atunci o coloană îngustă de lumină difuză, de culoare albă, care pornea din pământ și se pierdea în bolta înstelată a cerului. Am luminat cu lanterna acel loc, care nu se afla la o depărtare mai mare de 6-7 metri, însă

nu am descoperit nimic deosebit. Am ieșit din grup și m-am deplasat repede pe acea distanță pentru a mă lămuri în legătură cu acel fenomen, Era ceva foarte straniu, Coloana de lumină, care nu cred să fi avut un diametru mai mare de cinci centimetri, apărea brusc din pământ și se înălța spre cer, Datorită faptului că era difuză și slabă în intensitate, de departe ea putea să treacă neobservată, încordându-mi privirea am văzut atunci multe alte coloane luminoase care se aflau mai sus pe munte, în stânga noastră.

L-am ajuns din urmă pe Repa Sundhi și i-am povestit despre această stranie manifestare, Mi-a răspuns că vârful Gugu ascunde multe mistere, vechi de mii de ani, care în parte vor fi descoperite destul de curând. Lama mi-a destăinuit că în subsolul acestui munte există o sursă formidabilă de energie, dar nu a vrut să facă și alte precizări. Am privit instinctiv către vârful muntelui și exact în acel moment o pală de vânt foarte puternică și rece ne-a izbit frontal, făcându-ne să ne clătinăm, Ne-am oprit o clipă nedumeriți, însă Elinor, care cunoștea zona, ne-a explicat că astfel de manifestări bruște, „din senin”, sunt o caracteristică a acestui munte.

Cu toate acestea aveam inima puțin strânsă, deoarece curentul de aer rece adusese parcă ceva în plus, ceva amenințător și neplăcut. Scrutând din nou întunericul către vârful din fața noastră, am observat stupefiat cum cerul de deasupra lui este acoperit în mare viteză de nori negri, amenințători, care se rostogoleau într-un bubuit surd, îndepărtat. Următoarele clipe și fenomenele asimilate lor s-au derulat în conștiința mea perceptivă în mod progresiv, dar cu o viteză mult mai mică decât cea reală, Am perceput totul atunci dintr-o stare de „suspendare”, fără să-mi pot explica însă modalitatea bruscă în care aceasta a apărut.

În timp ce priveam cu oarecare îngrijorare cerul care se acoperea foarte repede prevestind o teribilă furtună, am fost șocat de un fulger extraordinar de puternic care a izbucnit din forfota norilor, lovind chiar în creștetul de piatră al vârfului de munte. Zgomotul declanșat a fost năucitor, zguduindu-ne.

Din acel moment am urmărit evenimentele derulându-se încet și foarte precis. Fiecare simț îmi era ascuțit la maxim, senzațiile resimțite fiind foarte intense. Am văzut lumina orbitoare a fulgerului uriaș răspândindu-se pe toată coasta muntelui și chiar mult mai la vale, într-o jerbă violet și mov care

crea o impresie stranie, nepământeană, în aceeași clipă, am văzut luminată puțin mai sus pe coasta muntelui, în dreapta noastră, o stână de oi cu animale care se mișcau nervos în țarc. Dar ceea ce cu adevărat m-a înspăimântat atunci când am privit acel tablou aproape nefiresc, au fost trei câini ciobănești uriași care se îndreptau feroce, în salturi gigantice, către grupul nostru, în circumstanțe normale, în timpul zilei, poate că nu aș fi fost foarte impresionat, dar atunci aveam tendința să consider imaginea ca fiind desprinsă parcă dintr-un film de groază. Acele animale erau neobișnuit de mari și de fioroase, iar colții lor enormi apăreau sclipind într-un rânjet demoniac. Ceea ce mi-a dat însă cel mai mult de gândit a fost mărimea extraordinară a salturilor pe care le efectuau. Așa ceva era o imposibilitate chiar și pentru o gazelă; în plus, înălțimea la care se ridicau în aer era inconceptibilă pentru niște câini de pază, oricât de antrenați ar fi fost ei. Nu îmi făceam nici o iluzie cu privire la intențiile pe care le aveau acele apariții înspăimântătoare, însă derularea mult încetinită a mișcărilor, așa cum le percepeam eu în conștiință, îmi lăsa un anumit răgaz pentru a fi atent și la ceilalți din grup, înainte să fiu cuprins de o teribilă panică.

L-am privit pe Repa Sundhi care rămăsese nemișcat și orientat cu fața către vârful din piatră. Părea că este complet extras din acel peisaj, focalizându-se într-o cu totul altă direcție. Elinor se îndrepta încet din mijloc, întorcându-și capul către câinii care se apropiau. Atunci yidam-ul a făcut un pas lateral înspre direcția din care veneau aceștia și a întins mâna dreaptă cu palma deschisă către ei, într-un gest de stopare a acțiunii. Am văzut cum aerul din jurul lui a început să strălucească, răspândind în jur o lumină albă, fosforescentă. Uriaș și teribil în înfățișarea pe care o avea, el ar fi înspăimântat atunci pe oricine.

Câinii s-au oprit aproape brusc, continuând însă să latre sălbatic de la o distanță de mai mult de cincizeci de metri față de noi. Se zbăteau și se agitau, dar nu puteau să înainteze dincolo de acea limită. Lumina fulgerului se diminua tot mai mult, dând naștere la umbre stranii în acea vale de munte. Când întunericul ne învălui din nou, câinii încetară să mai latre și eu nu mai puteam să văd nimic. Totuși sus pe munte întrezăream mai mult ghicind forma estompată a ceea ce putea

fi stâna de oi. Se așternuse o liniște grea, întreruptă doar din când în când de bubuitul tunetului în depărtare.

Am constatat atunci ca revenisem la percepția normală a evenimentelor din jur. M-am apropiat de Repa Sundhi, în timp ce continuam ascensiunea pe munte, și i- am relatat pe scurt ceea ce trăisem cu puțin timp înainte. Mi-a răspuns că percepția mea a fost mai ales în plan subtil; câinii fioroși erau, de fapt, întruchipări ale unor entități astrale demonice, care doreau să ne atace și să provoace o intensă stare de frică, cu deosebire în rândul grupului de tineri, pentru a împiedica desfășurarea normală a inițierii care urma să aibă loc în acea noapte. În realitatea fizică însă cei nouăsprezece tineri nu au văzut și nu au auzit nimic, cu excepția fulgerului teribil care s-a abătut asupra vârfului Gugu. Lama mi-a dezvăluit faptul că am fost capabil să am acele percepții prin grația Zeiței Machandi, care urma să ni se reveleze foarte curând.

Între timp, grupul nostru ajunsese într-o zonă în care panta drumului devenise mult mai abruptă și stâncoasă. Cerul era acum complet acoperit de nori groși, străfulgerați din ce în ce mai des de fulgere răzlețe, care luminau în parte bolta. Atmosfera devenise foarte încărcată cu electricitate și tensiunea din aer era aproape palpabilă. Cerul părea ca un cazan gata să dea în clocot. Două fulgere imense, care au lovit panta muntelui, au dat semnalul dezlănțuirii unei furtuni stihinice. Ploaia începu să cadă în rafale grele, în timp ce vântul urla sălbatic, purtând stropii de ploaie în toate direcțiile.

Atunci am fost martorul unui fenomen extraordinar; tot grupul nostru a fost „învelit” într-un fel de zonă luminoasă, care ne acoperea și ne izola complet de fenomenele atmosferice teribile din jur. Fulgerele se întețiseră mult și loveau solul foarte aproape de noi. Am văzut ropotele de ploaie care se opreau la limita luminii difuze ce ne cuprindea parcă într-un înveliș protector. La îndemnul lui Repa Sundhi ne-am așezat cu toții la sol. Doar el și yidam-ul, care avea ochii închiși și era foarte concentrat, au rămas în picioare. Am avut atunci intuiția că protecția noastră a fost realizată de yidam, care ne ferea astfel de urgia naturii. Vedeam în jurul meu o manifestare aproape incredibilă de forță și de energie atmosferică: arbuști zburând prin aer, vârtejuri de apă care izbeau năprasnic

copacii, îndoindu-i până la rupere, fulgere teribile care declanșau tunete apocaliptice.

În mijlocul acestui haos înfricoșător, am observat uluit cum piatra muntelui din fața noastră, care se afla la o distanță de aproximativ douăzeci de metri, devine gradat transparentă, relevând o mare cavitate boltită în interiorul masivului de piatră. Înconjurată de o aură magnifică, foarte strălucitoare, Machandi a înaintat până la marginea peșterii, pășind în afara peretelui de stâncă. Inima aproape că mi s-a oprit de emoție. Radiația Zeiței era atunci cu mult mai puternică decât am perceput-o eu în peștera sacră din munții Tibetului. Strălucirea ei glorioasă părea că face nesemnificativă stihia din jur. Tunetele se auzeau mai slab, fulgerele păleau în intensitate, iar vântul se făcuse parcă mic, supunându-se măreției fenomenale pe care o manifesta atunci Machandi. Din trupul ei sublim izvorau raze de lumini multicolore, ca un curcubeu, scânteind cu putere în toate direcțiile.

Această viziune divină ne-a șocat pe toți din grupul care fusese chemat acolo. Nici unul dintre noi nu mai era capabil să vorbească, rămânând extaziat cu suflarea oprită în fața acelei apariții sublime a Zeiței. Chiar și eu, care aveam totuși o anumită experiență în această direcție, am fost realmente covârșit de intensitatea fenomenului. Frumusețea copleșitoare și slava divină a Zeiței mi-au provocat în inimă o fericire a cărei intensitate abia o suportam. Câțiva dintre tinerii și tinerele din grup s-au aruncat cu fața la pământ, plângând înăbușit. Eu am rămas nemișcat, orb și surd la tot ceea ce era în jur, având ochii ațintiți doar asupra lui Machandi. Nu îmi doream decât să fiu mai aproape de ea și să o însoțesc în lumea din care venea.

Am văzut atunci că Zeița nu se apropia călcând pe sol, ci rămânând în aer, într-o maiestuoasă grație. Datorită diferenței de nivel a solului, ea se afla într-un plan deasupra capetelor noastră și se oprise la aproximativ zece metri de grup. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, probabil că ne-ar fi orbit complet cu strălucirea pe care o emana. A ridicat mâinile la nivelul umerilor, cu palmele în sus și atunci am putut să văd cum în norii de deasupra noastră apare un cerc luminos ce creștea tot mai mult în diametru, până când el a ocupat aproape o treime din suprafața cerului. Era precum un imens decupaj în norii teribilei furtuni, ce apăreau amenințători în jurul acestuia. Lumina albă, cu o ușoară tentă roz ce izvora din acea sursă, îi

lumina difuz, creând reflexe grandioase, de un realism copleșitor. Am văzut apoi, întocmai ca în visele sublime, o revărsare feerică de lumină care ne acoperi pe noi și solul din vecinătatea noastră. Pe acele raze coborau rapid spre grupul nostru zeci de entități astrale, a căror forme diafane întruchipau puritatea și frumusețea desăvârșită. Spectacolul era cu atât mai contrastant, cu cât în jurul nostru dezlănțuirea naturii era teribilă. Furtuna părea însă că nu este luată în seamă de acele entități, care la rândul lor emanau o lumină intensă, dar de culori și nuanțe diferite.

Înmărmurit, priveam la acele entități având formă umană, cum rămăseseră în aer, la o înălțime mai mare decât cea la care se afla Machandi, plutind în jurul nostru. Fețele lor zâmbitoare și luminoase radiau o fericire fără seamăn. Am observat că unele dintre ele aveau chipul atât de luminos, încât în locul feței practic nu mai vedeam decât un oval strălucitor de lumină albă. Între formele lor percepeam un perpetuu joc de lumini cristaline multicolore, care confereau un dinamism aparte întregului tablou, însă lumina cea mai puternică o răspândea Machandi. Strălucirea ei magnifică radia până în peștera deschisă din interiorul muntelui și, de asemenea, se răspândea mult și în împrejurimi.

I-am auzit vocea atât de specială, pătrunzându-mi în minte cu o mare claritate. Am privit-o pe Zeiță, dar ea nu își mișca buzele; era o transmisie telepatică, dar aceasta nu diferea cu nimic la nivel perceptiv de situația în care aș fi auzit-o vorbind. Din anumite puncte de vedere pot spune chiar că acum experiența era mai puternică și mai nuanțată. Am știut atunci intuitiv că Zeița se adresa simultan celorlalte nouăsprezece persoane din grup pe aceeași cale telepatică și am înțeles că fiecare dintre acestea primea un mesaj adecvat personalității și specificului ei. Machandi ne-a oferit atunci învățături prețioase despre umanitate și despre felul în care trebuie să acționăm pentru a dobândi un succes deplin în misiunea noastră.

În ceea ce mă privește, mesajul ei a fost plin de grație și de delicatețe, însă nu pot să dezvălui amănuntele sale, care se referă la unele evenimente în care voi fi implicat în viitorul apropiat. Impresia slavei pe care o degaja era covârșitoare și din nou am simțit că nu puteam să rezist, datorită faptului că respirația mi se oprea involuntar. Am închis ochii și m-am abandonat complet; în acel moment, Zeița mi-a apărut nespus

de vie în minte, apropiindu-se tot mai mult de mine. De această dată am putut să rezist strălucirii pe care ea o degaja, dar totuși nu puteam să fac nici o mișcare.

Machandi a venit foarte aproape de mine, așa cum s-a aflat atunci în peștera sacră din Tibet, și și-a pus mâna pe creștetul meu, menținând-o acolo. M-am simțit zguduit din temeliile ființei și am alunecat într-un spațiu vid... Nu aveam nici un punct de sprijin și nici un punct de reper. În jurul meu totul părea gol, dar cu toate acestea acel gol pulsa într-un mod tainic, indefinibil. Singurul lucru pe care îl făceam fiind în acea stare, era să contemplu „nimicul” nesfârșit care mă înconjura. Oriunde aș fi privit, nu vedeam decât un imens vid, fără limite. Acea contemplare în care eram pe deplin cufundat, transcendea orice nivel de gândire conceptuală. Chiar și gândul intens al prezenței lui Machandi dispăruse, fiind, de asemenea, înglobat în giganticul gol în care mă aflam. Însă cuvintele pe care le caut acum pentru a descrie acea stare mi se par infime în semnificația lor. În mijlocul acelui vid care emana din mine, m-am simțit cuprins deodată de o fericire fără seamăn care se revărsa continuu, din ce în ce mai mare, în inima mea. Atunci, orizontul conștiinței mi s-a estompat, dar nu înainte de a avea senzația că am „atins” eternitatea...

Când mi-am revenit și am deschis ochii, i-am văzut pe Elinor și pe Repa Sundhi la o mică depărtare de mine, discutând în șoaptă. Mi-am rotit privirea, dar nu mai era nimeni în jurul nostru. Machandi dispăruse, peretele muntelui era din nou opac, iar grupul de tineri plecase. La orizont apăruseră zorii unei noi zile, care luminau un cer perfect senin și foarte pur. Nici urmă de nori, de ploaie sau de vânt. Dacă nu aș fi văzut pământul și pietrele ude, aș fi jurat că nu fusese nici o furtună cu câteva ore înainte. Doar locul care a fost protejat în mod subtil de yidam și în perimetrul căruia mă aflam și eu atunci, era uscat și neafectat de urgia la care fusesem martor cu puțin timp în urmă. Aerul era rece, dar totuși eu nu resimțeam senzația de frig. M-am ridicat și m-am apropiat de cei doi. Pășeam încet, venind parcă dintr-o altă lume.

- Machandi m-a rugat să nu te perturbăm din starea ta meditativă, mi s-a adresat lama. Între timp, ceilalți au plecat. Ai rămas nemișcat și profund resorbit mai mult de șapte ore, dar această experiență foarte deosebită pe care ai trăit-o va avea o importanță aparte în evoluția ta spirituală.

Nu am zis nimic. Totul mi se părea relativ străin, iar vorbele lui Repa Sundhi își găseau loc cu greu în mintea mea. Ne-am strâns fără grabă puținele lucruri cu care am venit acolo și apoi am început să coborâm spre poala muntelui de piatră.

La orizont, discul roșu al soarelui se ivea treptat, luminându-ne calea de întoarcere în lume...

SFÂRȘIT